

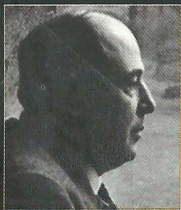
ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ
Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΚΕΛΡΟΣ

NARNIA®

Ο Κλάιβ Στέιπλες Λιούις γεννήθηκε
στο Μπέλφαστ της Ιρλανδίας το 1898.
Στην παιδική του ηλικία τον γοήτευαν πολύ
τα παραμύθια, οι μύθοι και οι θρύλοι
που του διηγούνταν η Ιρλανδέζα νταντά του.
Με αφορμή τις διηγήσεις αυτές
η φαντασία του έπλασε, πολλά χρόνια
αργότερα, τα μαγικά πλάσματα που
συναντάμε στη *Νάρνια*. Ο Κ. Σ. Λιούις
πέθανε το 1963 στην Οξφόρδη,
όπου ήταν καθηγητής πανεπιστημίου.

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ

1. Ο ανεψιός του μάγου
2. Το λιοντάρι, η μάγισσα και η ντουλάπα
3. Το άλογο και το αγόρι του
4. Ο πρίγκιπας Κασπιανός
5. Ο ταξιδιώτης της αυγής
6. Ο ασημένιος θρόνος
7. Η τελευταία μάχη

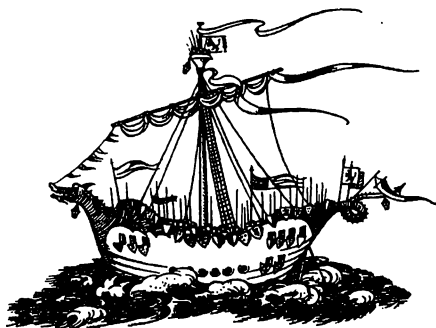
ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΝΑΥΝΙΑ

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΤΖΕΝΗ ΜΑΣΤΟΡΑΚΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
PAULINE BAYNES

ΚΕΔΡΟΣ

ISBN 978-960-04-0078-6

Τίτλος πρωτοτύπου:

C.S. Lewis: «The Voyage of the Dawn Treader»

Για το κείμενο © 1952 C.S. Lewis Pte. Ltd.

Για την εικονογράφηση © 1952 C.S. Lewis Pte. Ltd.

© Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 1986

www.kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το καράδι στον τοίχο	9
Αρμενίζοντας με τον «Ταξιδιώτη της Αυγής»	25
Τα Νησιά της Μοναξιάς	42
Τι έκανε μετά ο Κασπιανός	57
Τι έφερε η θύελλα	72
Η μεγάλη περιπέτεια του Ευστάθιου-Κλάρενς	87
Πώς τελείωσε αυτή η περιπέτεια	103
Απ' του χάρου τα δόντια	117
Το νησί με τις φωνές	132
Το διδλίο του μάγου	146
Κι έγιναν τόσο ευτυχισμένα τα Χαζουλόποδα	116
Το σκοτεινό νησί	175
Οι τρεις κοιμισμένοι	188
Η αρχή του τέλους του κόσμου	202
Τα θαύματα της τελευταίας θάλασσας	215
Εδώ τελειώνει ο κόσμος	228

Στον Γκόφρεϊ Μπέαρφιλντ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Το καράδι στον τοίχο

Ήταν ένα παιδί που το έλεγαν Ευστάθιο-Κλάρενς Στούμποου, κι ήταν σχεδόν όνομα και πράμα. Οι γονείς του το φώναζαν Ευστάθιο-Κλάρενς κι οι δάσκαλοί του Στούμποου. Μη ρωτάτε όμως πώς το φώναζαν οι φίλοι του, γιατί δεν είχε ούτε μισό φίλο. Τη μητέρα του και τον πατέρα του δεν τους φώναζε «μαμά» και «μπαμπά», αλλά Χάρολντ και Αλμπέρτα, γιατί ήταν πολύ μοντέρνοι και προοδευτικοί. Ήταν επίσης χορτοφάγοι και αντικαπνιστές, δεν έδαζαν ποτό στο στόμα τους, και φορούσαν πολύ ειδικά εσώρουχα. Στο σπίτι τους υπήρχαν ελάχιστα έπιπλα και ελάχιστα σκεπάσματα στα κρεβάτια, και τα παράθυρα έμεναν πάντα ανοιχτά.

Ο Ευστάθιος-Κλάρενς αγαπούσε τα ζώα, προπαντός τα σκαθάρια· αν μάλιστα ήταν ψόφια και καρφισωμένα σε χαρτόνι, τόσο το καλύτερο! Του άρεσαν και τα διβλία, αλλά μόνο αν ήταν εγκυκλοπαιδικά, γεμάτα φωτογραφίες με τρακτέρ ή χοντρά παιδά-

κια που έκαναν ασκήσεις σε πρότυπα σχολεία του εξωτερικού.

Μόνο ένα δε χώνευε στον κόσμο ο Ευστάθιος-Κλάρενς: τα τέσσερα «Πηθενσόπουλα», τα ξαδέρφια του –δηλαδή τον Πήτερ, τη Σούζαν, τον Έντμουντ και τη Λούσυ. Ωστόσο, όταν έμαθε πως ο Έντμουντ και η Λούσυ θα 'ρχονταν να μείνουν σπίτι του, χάρηκε πολύ, γιατί στο δάθος του άρεσε να τους διατάζει και να τους δασανίζει. Και μόλο που ήταν κοντός και δεν τα 'βγαζε πέρα σε καθγά, όχι με τον Έντμουντ, αλλά ούτε και με τη Λούσυ, ήξερε πως υπάρχουν χίλιοι τρόποι για να κάνεις το βίο αβίωτο στους άλλους, όταν εσύ είσαι σπιτάκι σου και οι άλλοι είναι σκέτοι επισκέπτες.

Ο Έντμουντ και η Λούσυ δεν είχαν καμιά όρεξη να μείνουν με το θείο Χάρολντ και τη θεία Αλμπέρ-

τα, μα δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Εκείνο το καλοκαίρι ο πατέρας θα 'φευγε για την Αμερική, καλεσμένος από κάποιο πανεπιστήμιο, κι η μητέρα θα

πήγαινε μαζί του, γιατί είχε δέκα χρόνια να κάνει διακοπές. Ο Πήτερ είχε πέσει με τα μούτρα στο διάβασμα για τις εξετάσεις, και θα 'μενε με τον κύριο Κερκ, το γερο-καθηγητή που είχε αναλάβει να τον προγυμνάσει. Τον θυμόσαστε τον κύριο Κερκ; Παλιότερα, στα χρόνια του πολέμου, στο δικό του σπίτι είχαν αρχίσει οι πρώτες περιπέτειες των παιδιών. Και βέβαια, αν υπήρχε ακόμη εκείνο το σπίτι, ο κύριος Κερκ θα φιλοξενούσε ευχαρίστως και τα τέσσερα παιδιά –όμως τώρα πια ήταν φτωχός, κι έμενε σ' ένα αγροτικό σπιτάκι με δυο υπνοδωμάτια όλα κι όλα.

Για να πάνε στην Αμερική, ούτε λόγος. Ήταν πολλά τα έξοδα. Έτσι, οι μεγάλοι αποφάσισαν να πάρουν μόνο τη Σούζαν, που ήταν η ωραία της οικογένειας και δεν πολυσυμπαθούσε το σχολείο (κι ας ήταν απίστευτα ώριμη για την ηλικία της). «Το ταξίδι στην Αμερική θα 'ναι πιο ωφέλιμο για τη Σούζαν, παρά για τα μικρά» είχε πει η μητέρα. Ο Έντμουντ και η Λούσυ δε γκρίνιαξαν πολύ, για να μη γρουσούξέψουν τη Σούζαν –μα και μόνο στη σκέψη ενός ολόκληρου καλοκαιριού στο σπίτι της θείας, τους έπιανε φρίκη. «Εμένα να κλαις» είχε μουρμουρίσει ο Έντμουντ. «Τουλάχιστον εσένα θα σου δώσουν ξεχωριστό δωμάτιο, ενώ εγώ θα κοιμάμαι μ' αυτό το βλαμμένο, τον Ευστάθιο...»

Η ιστορία μας αρχίζει ένα απόγευμα, μόλις ο Έντμουντ και η Λούσυ κατάφεραν να ξεμοναχιαστούν για λίγα πολύτιμα λεπτά, κι όπως ήταν φυσικό, άρχισαν να λένε για τη Νάρνια, τη μυστική και απараβίαστη χώρα τους. Φαντάζομαι πως οι περισσότεροι από σας θα 'χετε μια μυστική χώρα, μόνο που η δική σας χώρα βρίσκεται στα όνειρά σας. Από την άποψη

αυτή, ο Έντμουντ και η Λούσυ ήταν πιο τυχεροί: η χώρα τους ήταν αληθινή, και την είχαν δει δυο φορές από κοντά –όχι στα παιχνίδια ούτε στον ύπνο τους, αλλά στην πραγματικότητα. Κι είχαν πάει εκεί με τρόπο μαγικό, γιατί μόνο με μάγια μπορεί να ταξιδέψει κανείς ως τη Νάρνια. Μάλιστα, την τελευταία φορά τους είχε δοθεί μια υπόσχεση ή πάντως κάτι που έμοιαζε πολύ με υπόσχεση: πως κάποια μέρα θα ξαναγυρνούσαν. Φυσικό ήταν λοιπόν να το κουβε-ντιάζουν με τις ώρες, κάθε που έβρισκαν την ευκαιρία.

Τώρα είχαν κλειστεί στο δωμάτιο της Λούσυ, βολεμένοι πάνω στο κρεβάτι της, και χάζευαν τον πίνακα που κρεμόταν στον αντικρινό τοίχο. Μόνο αυτός ο πίνακας τους άρεσε σ' όλο το σπίτι. Της θείας Αλμπέρτα όμως της καθόταν στο στομάχι, κι έτσι τον είχε καταχωνιάσει εδώ, σ' αυτό το καμαράκι στο πάνω πάτωμα. Βλέπετε, δεν μπορούσε να τον ξεφορτωθεί, γιατί ήταν γαμήλιο δώρο από κάποιον, που δεν ήθελε να τον προσβάλει.

Ο πίνακας έδειχνε ένα καράβι. Ένα καράβι που, όπως το κοιτούσες, αρμένιζε ίσια καταπάνω σου. Η πλώρη του ήταν χρυσωμένη, και παράσταινε το κεφάλι ενός δράκοντα, με το στόμα ορθάνοιχτο. Είχε μονάχα ένα κατάρτι μ' ένα τετράγωνο πανί, βαθυπόρφυρο. Τα πλευρά του καρραδιού –όσο φαίνονταν από κει που τέλειωναν οι χρυσές φτερούγες του δράκοντα– ήταν θαμμένα πράσινα. Το πλοίο είχε περάσει ένα καταγάλανο, θριαμβευτικό κύμα, και το κύμα καμπύλωνε και κατηφόριζε γεμάτο μικρούτσικες πτυχές και φυσαλίδες. Θα 'λεγες πως αρμένιζε ολοταχώς, με ούριο άνεμο, γέρνοντας λιγάκι στο αριστερό του πλευρό. Το φως του ήλιου έπεφτε από τ' αριστε-

ρά, κι από κείνη τη μεριά το νερό ήταν πράσινο και διολετί. Από την άλλη μεριά, ο ίσκιος του πλοίου το 'κανε βαθυγάλαζο.

«Αφού δεν μπορούμε να πάμε στη Νάρνια, τι νόημα έχει να κοιτάμε το καράδι;» είπε ο Έντμουντ.

«Δε θαριέσαι... Απ' ολότελα...» είπε η Λούσυ. «Εγώ πάντως κόβω το κεφάλι μου πως το καράδι είναι ναρνιανό.»

«Κι είχα μια σκασίλα!» πετάχτηκε ο Ευστάθιος-Κλάρενς, που τόση ώρα κρυφάκουγε πίσω απ' την πόρτα, και τώρα έκανε την είσοδό του χαμογελώντας ειρωνικά. Από πέρσι που τον είχαν φιλοξενήσει τα Πηδενσόπουλα, κάτι είχε πάρει τ' αντί του για τη Νάρνια, και δεν άφηνε τα ξαδέρφια του σε χλωρό κλαρί. Ήταν σίγουρος πως αυτές τις ιστορίες τις έδγαζαν απ' το νου τους, κι επειδή ο ίδιος ήταν τόσο ανόητος, που δεν είχε στάλα φαντασία, γινόταν έξω φρενών μόλις άκουγε για τη Νάρνια.

«Δε σε κάλεσε κανείς» είπε ξερά ο Έντμουντ. «Τι θες;»

«Ποιος, εγώ; Εγώ... προσπαθούσα απλώς να θυμηθώ ένα ποιηματάκι» απάντησε ο Ευστάθιος. «Να δεις πώς το 'λεγαν... Α, ναι:

*Τα παιδιά που μιλούν για τη Νάρνια
είναι όλα μεγάλα στουρνάρια...»*

«Πρώτον και κύριον, το Νάρνια δεν ομοιοκαταληκτεί με το στουρνάρια» είπε η Λούσυ.

«Κάνει παρήχηση όμως» είπε ο Ευστάθιος.

«Μην τον ρωτήσεις τι θα πει παρήχηση, γιατί θα 'χουμε παρατράγουδα» είπε ο Έντμουντ. «Το πάει γυρεύοντας, δε βλέπεις; Μην του δίνεις σημασία. Θα βαρεθεί και θα φύγει.»

Όποιο άλλο αγόρι συναντούσε τέτοια υποδοχή, θα 'φευγε ή θα 'μενε για καβγά. Ο Ευστάθιος δεν έκανε ούτε το ένα ούτε το άλλο. Απλώς, συνέχισε να χαμογελάει ειρωνικά, και σε λίγο ρώτησε:

«Ωραίος πίνακας, ε;»

«Για το Θεό, μην του απαντήσεις και μας τραδήξει καμιά διάλεξη περί τέχνης!» πετάχτηκε ο Έντμουντ, αλλά η Λούσυ, που έλεγε πάντα την αλήθεια, απαντούσε κιόλας: «Πολύ ωραίος. Εμένα μ' αρέσει πολύ!»

«Το χάλι του έχει» είπε ο Ευστάθιος.

«Τότε να φύγεις, για να μην τον βλέπεις και συγχύζεσαι» είπε ο Έντμουντ.

«Μα, δε μου λες, τι του δρίσκεις;» ρώτησε τη Λούσυ ο Ευστάθιος.

«Να σου πω» απάντησε η Λούσυ, «μ' αρέσει, γιατί το καράδι μοιάζει ν' αρμενίζει. Και το νερό είναι σαν αληθινό. Και τα κύματα... Κοίτα: θα 'λεγες πως μια ανεβαίνουν, μια κατεβαίνουν».

Φυσικά, ο Ευστάθιος είχε να της δώσει ένα σωρό εξηγήσεις περί προοπτικής και τα λοιπά –μα δεν είπε τίποτα. Γιατί ακριβώς εκείνη τη στιγμή, γύρισε και κοίταξε τα κύματα, κι είδε πως στ' αλήθεια έμοιαζαν ν' ανεβοκατεβαίνουν. Ο Ευστάθιος είχε μπει όλη κι όλη μια φορά σε καράδι, και δεν είχε πάει μακριά, μόνο ως τη Νήσο Γουάιτ. Τον είχε πιάσει τότε τρομερή ναυτία, και τώρα, κοιτώντας τα κύματα στον πίνακα, ένιωσε πάλι το στομάχι του να γυρίζει ανάποδα. Πρασίνισε, κιτρίνισε, έριξε άλλη μια κλεφτή ματιά στα κύματα –κι άξαφνα, τα τρία παιδιά κοκάλωσαν, με γουρλωμένα μάτια και το στόμα ανοιχτό.

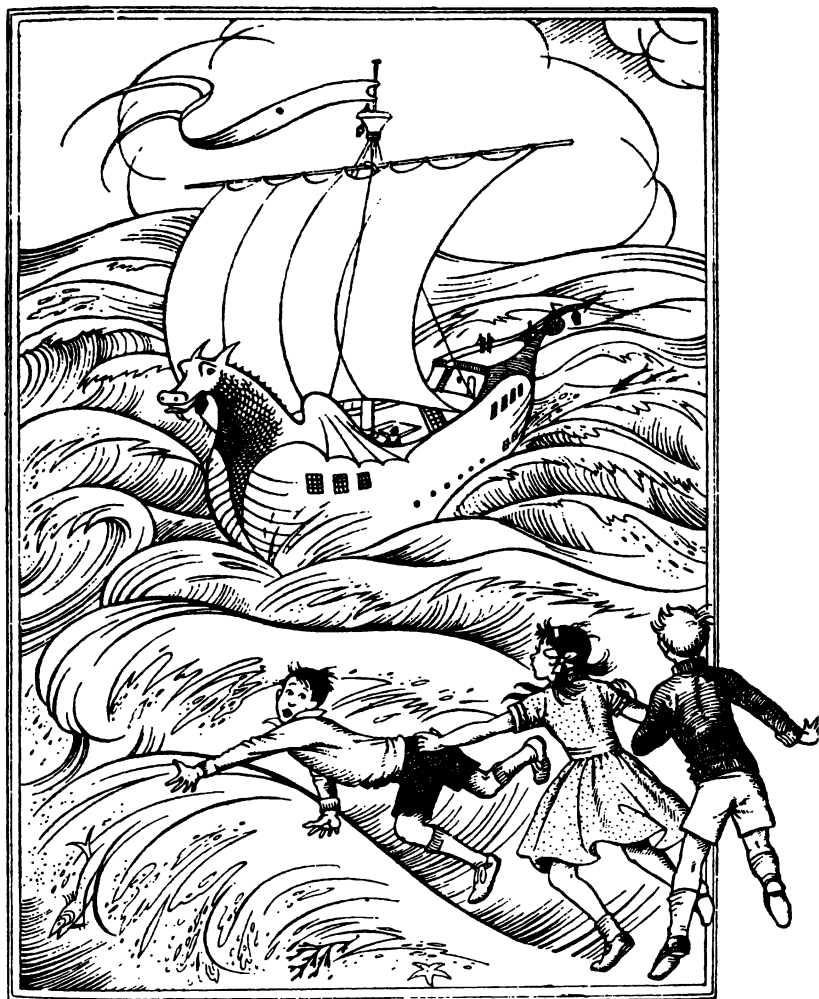
Αυτό που είδαν μπορεί να μοιάζει απίστευτο γραμμένο στο χαρτί, αλλά το ίδιο απίστευτο ήταν κι όπως

το 'βλεπαν μπροστά στα μάτια τους. Η ζωγραφιά είχε αρχίσει να σαλεύει, μα όχι όπως στον κινηματογράφο. Εδώ τα χρώματα ήταν πεντακάθαρα, ζωντανά, αληθινά. Η πλώρη του καραβιού δούτηξε στα κύματα, κι ο αφρός τινάχτηκε ψηλά πιτσιλώνοντας. Κι όπως το πρώτο κύμα πέρασε κάτω απ' το καράβι και το ανασήκωσε, φάνηκε για μια στιγμή η κουδέρτα και η πρύμνη. Μόνο για μια στιγμή όμως, γιατί ένα δεύτερο κύμα σήκωσε την πλώρη ψηλά στον αέρα. Και τότε, ένα σχολικό βιβλίο που βρισκόταν στο κρεβάτι, δίπλα στον Έντμουντ, άνοιξε απότομα, οι σελίδες του φτεροκόπησαν, και το βιβλίο πέταξε στον αέρα κι έσκασε στον απέναντι τοίχο. Τα μαλλιά της Λούσυ σηκώθηκαν και της μαστίγωσαν το πρόσωπο, σαν να φυσούσε δυνατός άνεμος –μόνο που αυτός ο άνεμος έβγαινε απ' τον πίνακα! Κι άξαφνα, μαζί με τον άνεμο, ήρθαν και οι ήχοι: το βίτσισμα των κυμάτων, το γουργούρισμα του νερού στα πλευρά του καραβιού, το τρίζιμο των ξύλων, και πάνω απ' όλα η αδιάκοπη βουή της θάλασσας. Αν δεν ήταν τόσο έντονη κι αφιά η μυρωδιά της αρμύρας, η Λούσυ θα νόμιζε πως ονειρεύεται.

«Φτάνει!» τσίριξε ο Ευστάθιος, κι η φωνή του ράγισε απ' τον τρόμο. «Τι βλακείες σκαρώσατε πάλι; Κόφτε το, γιατί θα φωνάξω την Αλμπέρτα και... Άου!»

Το τελευταίο «Άου!» δεν ήταν μόνο του Ευστάθιου, μα και των άλλων δυο παιδιών –κι ας είχαν μεγαλύτερη πείρα από παρόμοιες περιπέτειες. Ένα πελώριο, παγωμένο κι αρμυρό κύμα είχε βγει απ' τον πίνακα και τους έλουσε πατόκορφα κόβοντάς τους την ανάσα.

«Ο θεομοπίνακάς σας φταίει!» τσίριξε ο Ευστά-

θιος. «Κομματάκια θα τον κάνω!» Και τότε έγιναν κάμποσα πράγματα μαζί. Ο Ευστάθιος όρμησε στον πίνακα, πυρ και μανία, κι ο Έντμουντ, που ήξερε από μαγικά, του φώναξε να μην κάνει βλακείες. Η Λούσυ τον άρπαξε απ' το χέρι, κι ένιωσε κάτι να την τραβάει μπροστά. Και πάνω στο μπέρδεμα και την πάλη, έγινε και κάτι ακόμη: τα τρία παιδιά μίκρυναν ή ο πίνακας μεγάλωσε. Κι ο Ευστάθιος, που είχε πηδήξει για να τον ξεκρεμάσει απ' τον τοίχο, δρόθηκε όρθιος πάνω στην κορνίζα! Μπροστά του δεν είχε πια το γυαλί, αλλά τη θάλασσα, τον άνεμο και τα κύματα που υψώνονταν αφρίζοντας ως την κορνίζα, λες κι έσπαγαν πάνω σε βράχια. Ο Ευστάθιος ένιωσε το κεφάλι του να γυρίζει, κι αρπάχτηκε πανικόβλητος απ' τους άλλους δυο που, άγνωστο πώς, είχαν βρεθεί κι αυτοί πάνω στην κορνίζα, με τον Ευστάθιο στη μέση. Όμως, τη στιγμή που ξανάδρισκαν την ισορροπία τους με κάμποσες στριγκλιές και το σχετικό σπρωξίδι, ένα θεόρατο γαλανό κύμα δούτηξε ίσια καταπάνω τους, τους άρπαξε και τους πήρε μαζί του στη θάλασσα. Η απελπισμένη κραυγή του Ευστάθιου έληξε άδοξα καθώς το στόμα του γέμιζε νερό.

Η Λούσυ ευχαρίστησε την καλή της τύχη: Είχε μάθει κολύμπι από πέρσι το καλοκαίρι. Η αλήθεια είναι πως οι απλωτές της παραήταν γρήγορες, και το νερό πολύ πιο κρύο απ' ό,τι φαινόταν στη ζωγραφιά. Όμως η Λούσυ είχε δγάλει τα παπούτσια της με δυο κλοτσιές –γιατί έτσι πρέπει να κάνει όποιος πέφτει στη θάλασσα με τα ρούχα– και κρατούσε το κεφάλι της έξω απ' τα κύματα, με το στόμα κλειστό και τα μάτια ορθάνοιχτα. Το κύμα τούς είχε φέρει πολύ κοντά στο καράδι. Η Λούσυ έδλεπε το καταπράσινο πλευρό του να ορθώνεται δίπλα της, ψηλό σαν κά-

στρο. Ένα σωρό κεφάλια έσκυδαν απ' το κατάστρωμα. Και τότε –όπως θα περίμενε κανείς– ο Ευστάθιος αρπάχτηκε από πάνω της πανικόβλητος, και βούλιαξαν κι οι δυο στα νερά.

Καθώς ξανάβγαιναν στον αφρό, η Λούσυ είδε μια λευκοντυμένη σιλουέτα να βουτάει απ' το πλοίο. Ο Έντμουντ την είχε φτάσει, κολυμπώντας γενναία, και κρατούσε τα χέρια του Ευστάθιου που ούρλιαζε για ζωή και για θάνατο. Κάποιος την έπιασε απ' την άλλη μεριά –κάποιος που κάτι της θύμιζε αμύδρα. Απ' το καράβι ακούγονταν φωνές και φασαρία, κεφάλια έσκυδαν κοντά κοντά στην κουπαστή, τώρα τους πετούσαν σκοινιά. Ο Έντμουντ κι ο ξένος της έδεσαν ένα σκοινί στη μέση. Κι έπειτα, για ένα διάστημα, δεν έγινε τίποτα. Της Λούσυ της φάνηκε αιώνας αυτό το διάστημα, γιατί τό πρόσωπό της είχε μελανιάσει και τα δόντια της χτυπούσαν σαν τρελά. Στην πραγματικότητα, δεν πέρασαν ούτε δυο λεπτά, γιατί οι άνθρωποι στο κατάστρωμα περίμεναν την κατάλληλη στιγμή για να την τραθήξουν, χωρίς να χτυπήσει στο πλευρό του καραβιού. Και μόλο που πρόσεξαν πολύ, κι έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν, η Λούσυ είχε κιόλας μια μεγάλη μελανιά στο γόνατο, όταν, τρέμοντας και στάζοντας, πάτησε επιτέλους στο κατάστρωμα. Δεύτερον τράβηξαν τον Έντμουντ και τρίτο τον Ευστάθιο, σε κακό χάλι. Τελευταίος ανέβηκε ο ξένος –ένα αγόρι με χρυσά μαλλιά, λίγο μεγαλύτερο απ' τη Λούσυ.

«Κα... Κασπιανέ!» ψέλλισε η Λούσυ προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Γιατί ο Κασπιανός ήταν. Ο Κασπιανός, ο Βασιλιάς της Νάρνια, που τον είχαν δοθήσει ν' ανέβει στο θρόνο την τελευταία φορά που... Κι ο Έντμουντ τον αναγνώρισε αμέσως. Έδω-

σαν τα χέρια κι οι τρεις κι αγκαλιάστηκαν κι έκαναν χαρές μεγάλες.

«Ο φίλος σας, ποιος είναι;» ρώτησε στο τέλος ο Κασπιανός χαμογελώντας ευγενικά στον Ευστάθιο. Όμως ο Ευστάθιος έκλαιγε του καλού καιρού – πράγμα μάλλον ασυνήθιστο για αγόρι της ηλικίας του που δεν είχε πάθει τίποτα χειρότερο από μια γερή ψυχρολουσία– και μέσα στ’ αναφιλητά του ούρλιαζε: «Θέλω να φύγω! Θέλω να γυρίσω πίσω! Δε μ’ αρέσει εδώ πέρα, σας λέω!»

«Να φύγεις;» είπε ο Κασπιανός. «Και να πας πού;»

Ο Ευστάθιος όρμησε στην κουπαστή, ελπίζοντας να διακρίνει πέρα απ’ τα κύματα την κορνίζα, και στο βάθος το δωματιάκι της Λούσυ. Όμως πέρα απ’ τα κύματα είχε μόνο κύματα, στεφανωμένα με αφρούς, κι από πάνω έναν ανοιχτογάλανο ουρανό.

Θάλασσα και ουρανός απλώνονταν ως πέρα στον ορίζοντα, κι ο Ευστάθιος –με το δίκιο του– ένιωσε την καρδιά του να βουλιάζει, κι άρχισε να ξερνάει.

«Ρύνελφε!» φώναξε ο Κασπιανός σ' ένα ναύτη. «Φέρε κρασί με μπαχαρικά για τις Μεγαλειότητές τους. Μετά από τέτοια δουτιά, χρειάζονται κάτι θερμαντικό.» Οι «Μεγαλειότητες» ήταν ο Έντμουντ και η Λούσυ, γιατί μαζί με τον Πήτερ και τη Σούζαν είχαν βασιλέψει στη Νάρνια πολύ πριν απ' τον Κασπιανό. Πρέπει όμως να σας ξαναθυμίσω πως ο ναρνιανός χρόνος κυλάει αλλιώςτικα απ' τον δικό μας και πολύ ιδιότροπα. Αν μείνετε εκατό χρόνια στη Νάρνια, θα γυρίσετε στον κόσμο μας την ίδια μέρα και την ίδια ώρα που είχατε φύγει. Κι αν πάλι μείνετε εδώ μια εβδομάδα και ξαναγυρίσετε μετά στη Νάρνια, μπορεί ν' ανακαλύψετε ότι πέρασαν χίλια ναρνιανά χρόνια ή μόνο μια μέρα ή ούτε λεπτό. Κι αυτό δεν το ξέρετε ποτέ. Το μαθαίνετε μόνο όταν φτάσετε εκεί. Έτσι, την περασμένη φορά που είχαν γυρίσει στη Νάρνια τα τέσσερα παιδιά, οι Ναρνιανοί τα είδαν περίπου όπως θα 'βλεπαν σήμερα οι Άγγλοι το Βασιλιά Αρθούρο – που πολλοί πίστευαν πως κάποτε θα ξαναγυρίσει, και μακάρι να το κάνει μια ώρα αργότερα.

Ο Ρύνελφος έφερε αχνιστό κρασί με μπαχαρικά σε μια καράφα και τέσσερα ασημένια κύπελλα. Ήταν ένα κι ένα. Με την πρώτη γουλιά, ο Έντμουντ και η Λούσυ ένιωσαν μια υπέροχη ζέστα να τους πλημμυρίζει απ' την κορφή ως τα νύχια. Όμως ο Ευστάθιος στραβομουτσούνιασε, έφτυσε το κρασί, κι άρχισε πάλι να ξερνάει και να κλαίει, και στο τέλος ρώτησε τον Κασπιανό μήπως του βρίσκονταν Παιδικές Πολυβιταμίνες και μεταλλικό νερό, και πάντως καλό θα ήταν να τον κατεβάσουν στον επόμενο σταθμό!

«Ωραίο συνταξιδιώτη μας έφερες, αδερφέ μου» ψιθύρισε ο Κασπιανός στον Έντμουντ κρυφογελώντας.

Μα πριν αποσώσει τα λόγια του, ο Ευστάθιος πάτησε κάτι φοβερές στριγκλιές.

« Ιω! Ααα! Τι 'ν' αυτό; Πάρτε το από δω! Φρίκη! Φρίκη!»

Κι αυτή τη φορά, είχε ίσως λίγο δίκιο. Γιατί, αλήθεια, κάτι πολύ παράξενο έδγαινε απ' την καμπίνα της πρύμνης και τους πλησίαζε αργά αργά. Με την πρώτη ματιά θα το 'λεγες ποντίκι, και ποντίκι ήταν βέβαια –μόνο που αυτό εδώ το Ποντίκι στεκόταν στα πισινά του πόδια κι είχε μπόι γύρω στο μισό μέτρο. Μια λεπτή χρυσή ταινία του τύλιγε το κεφάλι, περνώντας κάτω απ' τ' αυτιά, κι απ' την ταινία κρεμόταν ένα κατακόκκινο φτερό. (Και καθώς ο Ποντικός είχε σχεδόν μαύρη γούνα, το κόκκινο και το χρυσό τού πήγαιναν μούρλια.) Το αριστερό του χεράκι ακουμπούσε στη λαβή ενός σπαθιού, που ξεπερνούσε σε μάκρος την ουρά του. Κρατούσε τέλεια την ισορροπία του πάνω στο πλοίο που σκαμπανέβαζε, και προχωρούσε επίσημα κι αρχοντικά. Η Λούσυ κι ο Έντμουντ τον αναγνώρισαν αμέσως –ήταν ο Ριπιτσιπιτσιπ, ο Αρχηγός των Ποντικών, το πιο γενναίο απ' όλα τα γενναία Ζώα Που Μιλούν, γιατί είχε κερδίσει αθάνατη δόξα στη Δεύτερη Μάχη της Βερούνα. Της Λούσυ της ήρθε –όπως πάντα, εξάλλου– να πάρει αγκαλιά τον Ριπιτσιπιτσιπ και να τον χαϊδέψει. Ήξερε όμως πως της ήταν απαγορευμένο, γιατί οι διαχύσεις ήταν μεγάλη προσβολή για τον Ποντικό. Έτσι, γονάτισε απλώς κι έσκυψε να του μιλήσει.

Κι ο Ριπιτσιπιτσιπ έδγαλε μπρος το δεξί του ποδαράκι, έσυρε πίσω το αριστερό του, έκανε μια άψογη υπόκλιση και της φίλησε το χέρι. Έπειτα ανασηκώθηκε, έστριψε τις φαβορίτες του, και είπε με την τσιριχτή, τραγουδιστή φωνούλα του:

«Τα ταπεινά μου σέβη στη Μεγαλειότητά σας. Και στον Βασιλέα Εδμόνδο παρομοίως». (Στο σημείο αυτό έκανε και δεύτερη υπόκλιση.) «Η παρουσία σας θα λαμπρύνει την ένδοξη αυτή εκστρατεία!»

«Πάρτε το από δω!» τσίριξε πάλι ο Ευστάθιος κλαψουρίζοντας. «Τα σιχαίνομαι τα ποντίκια! Και περισσότερο απ' όλα σιχαίνομαι τα γυμνασμένα ζώα! Είναι ηλίθια! Είναι χυδαία! Είναι... είναι... είναι σαχλά!»

Ο Ριπιτσιπιτσιίπ κάρφωσε τα μάτια του στον Ευστάθιο, τον περιεργάστηκε περιφρονητικά, κι έπειτα γύρισε στη Λούσυ: «Εάν αντιλαμβάνομαι ορθώς, το αγενέστατο τούτο άτομο τελεί υπό την προστασίαν της Μεγαλειότητός σας. Διότι αν δεν τελούσε...»

Εκείνη τη στιγμή, η Λούσυ και ο Έντμουντ φταρβίστηκαν ταυτόχρονα.

«Μα τι ανόητος που είμαι!» είπε ο Κασπιανός. «Είστε δρεγμένοι ως το κόκαλο, κι εγώ σας αφήνω εδώ πάνω στο κατάστρωμα! Ελάτε, πρέπει να κατε-

δείτε ν' αλλάξετε. Λουκία, η καμπίνα μου είναι στη διάθεσή σου. Μόνο που φοβάμαι πως δε θα βρούμε γυναικεία ρούχα στο πλοίο. Θα βολευτείς με δικά μου. Εμπρός, Ριπιτσιπιτσιίπ, οδήγησέ τους σαν άξιος Ποντικός!»

«Προς χάριν μιας Κυρίας» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, «ακόμη και οι λόγοι τιμής μπορεί να περιμένουν. Τουλάχιστον προς το παρόν...» και κοίταξε με νόημα τον Ευστάθιο. Όμως ο Κασπιανός είχε ήδη προχωρήσει, και σε λίγα λεπτά η Λούσυ περνούσε μια πόρτα κι έμπαινε στην καμπίνα της πρύμνης. Α, ήταν υπέροχη καμπίνα! Είχε τρία τετράγωνα παράθυρα που έδλεπαν στα γαλάζια, ταραγμένα νερά που άφηνε πίσω του το πλοίο. Χαμηλοί πάγκοι με μαξιλαράκια έκλειναν τις τρεις πλευρές του τραπεζιού, και μια ασημένια λάμπα κρεμόταν από το ταβάνι (δουλειά των Νάνων, το καταλάβαινες αμέσως από τα πλούσια και περίτεχνα σκαλίσματα). Στον μπροστινό τοίχο, πάνω απ' την πόρτα, η Λούσυ είδε μια χρυσή εικόνα του Λιονταριού, του Ασλάν. Όλ' αυτά τα πρόλαβε με μια ματιά, γιατί ο Κασπιανός άνοιγε κιόλας μια πορτούλα στα δεξιά κι έλεγε: «Λουκία, το διαμέρισμά σου. Περίμενε μόνο να πάρω στεγνά ρούχα και για μένα» πρόσθεσε ψάχνοντας στην ντουλάπα, «και θα σ' αφήσω ν' αλλάξεις με την ησυχία σου. Αν θες, πέτα τα βρεγμένα σου έξω απ' την πόρτα, για να τα πάρουν να τα στεγνώσουν στο αμπάρι».

Η Λούσυ ένιωθε ήδη σαν στο σπίτι της, λες κι είχε γεννηθεί στην καμπίνα του Κασπιανού, κι ούτε φοβήθηκε καθόλου το σκαμπανέβασμα του πλοίου, γιατί τον παλιό καιρό, τότε που ήταν βασίλισσα στη Νάρνια, έκανε πολλά ταξίδια. Η καμπίνα ήταν μικρή αλλά φωτεινή και πεντακάθαρη, και στους τοίχους

είχε ζωγραφισμένα πουλιά και ζώα, πορφυρούς δράκοντες και αμπελόφυλλα. Τα ρούχα του Κασπιανού δεν ήταν ακριδώς στα μέτρα της, αλλά τα δόλεψε όσο καλύτερα μπορούσε. Μόνο με τα παπούτσια τα βρήκε σκούρα: της έπεσαν πολύ μεγάλα, το ίδιο και τα σανδάλια και οι μπότες του. Δε βαριέσαι. Στο κάτω κάτω, είναι ωραία να περπατάς ξιπόλητος πάνω σε καράβι. Όταν τέλειωσε το ντύσιμο, κοίταξε απ' το παράθυρο το νερό που έφευγε πίσω τους ορμητικό, και πήρε βαθιά ανάσα. Ωραία! σκέφτηκε. Η περιπέτεια αρχίζει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Αρμενίζοντας με τον «Ταξιδιώτη της Αυγής»

«Επιτέλους, Λουκία» είπε ο Κασπιανός. «Σε περιμέναμε. Έλα να γνωρίσεις τον καπετάνιο μου, το Λόρδο Δρινιανό.»

Ο μελαχρινός καπετάνιος γονάτισε και της φίλησε το χέρι. Παρακεί στεκόταν ο Ριπιτσιπιτσιίπ με τον Έντμουντ.

«Και ο Ευστάθιος;» ρώτησε η Λούσυ.

«Είναι κρεβατωμένος» είπε ο Έντμουντ, «αλλά δεν μπορείς να του κάνεις τίποτα. Μόλις πας να του μιλήσεις, ξερνάει.»

«Στο μεταξύ, έχουμε να συζητήσουμε πολλά» είπε ο Κασπιανός.

«Αν έχουμε, λέει!» έκανε ο Έντμουντ. «Και πρώτα πρώτα, στάσου να ξεκαθαρίσουμε το χρόνο. Για μας πέρασαν ακριδώς έντεκα μήνες από τότε που φύγαμε απ' τη Νάρνια, λίγο πριν απ' τη στέψη σου. Για σας πόσος καιρός πέρασε;»

«Τρία χρόνια ακριδώς» είπε ο Κασπιανός.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο Έντμουντ.

«Τι λες, θ' άφηνα το βασίλειό μου για τις θάλασσες αν δεν ήταν όλα καλά;» απάντησε ο Βασιλιάς. «Όλα είναι καλύτερα παρά ποτέ. Τέλειωσαν πια οι φασαρίες με τους Τελμαρινούς, τους Νάνους, τα Ζώα Που Μιλούν και τους Φαύνους. Κι αν ρωτάς για τους ενοχλητικούς γίγαντες των συνόρων, τους δώσαμε ένα μαθηματάκι πέρσι το καλοκαίρι, και τώρα μας πληρώνουν φόρο υποτέλειας. Εξάλλου, φεύγοντας, άφησα αντιβασιλέα ένα σπουδαίο πλάσμα –τον Καλοβολίκ, το Νάνο. Τον θυμόσαστε;»

«Αχ, ο γλυκός μου ο Καλοβολίκ!» είπε η Λούσυ. «Και βέβαια τον θυμάμαι! Ε, λοιπόν, δεν μπορούσες να διαλέξεις καλύτερον.»

«Κυρία, είναι πιστός σαν Κάστορας, και γενναίος σαν... σαν Ποντικός» είπε ο Δρινιανός. Ήθελε να πει «σαν λιοντάρι», αλλά πρόσεξε εγκαίρως τον Ριπιτσιπιτσιίπ που τον αγκριοκοίταγε.

«Και για πού το δάλατε;» ρώτησε ο Έντμουντ.

«Α, είναι μεγάλη ιστορία» είπε ο Κασπιανός. «Αν θυμάσαι, παλιά, όταν ήμουν μικρός, ο θείος μου ο Μιράζ, ο σφετεριστής του θρόνου, θέλησε να ξεφορτωθεί επτά φίλους του πατέρα μου, για να μην υπερασπιστούν τα δικαιώματά μου. Κι έτσι, τους έστειλε να εξερευνήσουν τις άγνωστες ανατολικές θάλασσες, πέρα απ' τα Νησιά της Μοναξιάς.»

«Βέβαια» είπε η Λούσυ. «Και δεν ξαναγύρισε κανείς τους.»

«Ακριδώς. Λοιπόν, τη μέρα της στέψης μου, και με την ευχή του Ασλάν, ορκίστηκα ν' αποκαταστήσω πρώτα την ειρήνη στη Νάρνια, κι έπειτα να πάρω ένα καράδι, να τραβήξω ανατολικά ένα χρόνο και μια μέρα, και να βρω τους φίλους του πατέρα μου –ή, αν

μάθω ότι πέθαναν, να εκδικηθώ το θάνατό τους. Ήταν ο Λόρδος Ρεβιλιανός, ο Λόρδος Βερν, ο Λόρδος Αργκόζ, ο Λόρδος Μάδραμορν, ο Λόρδος Οκτεσιανός, ο Λόρδος Ρέστιμαρ και... και... Πάντα τον ξεχνάω τον τελευταίο.»

«Ο Λόρδος Ρουπ, αφέντη μου» είπε ο Δρινιανός.

«Α, ναι, ο Λόρδος Ρουπ... Αυτά, που λέτε, είναι τα δικά μου σχέδια. Όμως ο φίλος μου ο Ριπιτσιπιτσιπ έχει ακόμη μεγαλύτερες φιλοδοξίες.» Όλοι γύρισαν και κοίταξαν τον Ποντικό.

«Φιλοδοξίες μικρές σαν το δέμας μου» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ, «αλλά υψηλές σαν το φρόνημά μου. Διότι, ταξιδεύοντας, μπορεί να φτάσουμε στην ανατολική άκρη του κόσμου. Κι αν φτάσουμε, κανείς δεν ξέρει τι θα βρούμε εκεί... Προσωπικώς, ελπίζω να βρω την πατρίδα του Ασλάν. Πάντα απ' την Ανατολή μάζεργεται το Μεγάλο Λιοντάρι. Πέρα απ' τη θάλασσα!»

«Καταπληκτική ιδέα!» είπε ο Έντμουντ, μα η φωνή του τρεμούλιασε λιγάκι.

«Και νομίζεις πως η Χώρα του Ασλάν θα 'ναι σαν όλες τις άλλες χώρες;» πετάχτηκε η Λούσυ. «Θέλω να πω... σαν τις χώρες που έχουν λιμάνια για ξένα καράβια;»

«Κυρία μου, αυτό δεν το γνωρίζω» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ, «αλλά παρέλειψα να σας αναφέρω κάτι. Όταν ήμουν μωρό Ποντικάκι της κούνιας, κάποια καλή νεράιδα, μια Δρυάδα, μου είχε πει ένα τραγούδι:

*Όπου σμίγει ουρανός και νερό,
και το κύμα δεν είν' αρμυρό,
ό,τι γύρευε τόσον καιρό,
το ποντίκι εκεί θα το μάθει:
στης Ανατολής τα δάθη.*

Δεν ξέρω τι νόημα είχαν τα λόγια της, αλλά ομολογώ πως με μάγεψαν κι από τότε με βασανίζουν όλη μου τη ζωή».

Κανείς δε μίλησε, και στο τέλος η Λούσυ ρώτησε: «Και πού βρισκόμαστε τώρα, Κασπιανέ;»

«Καλύτερα να σου πει ο καπετάνιος» απάντησε ο Κασπιανός, κι ο Δρινιανός έβγαλε το χάρτη και τον άπλωσε στο τραπέζι.

«Εδώ» είπε δείχνοντας ένα σημείο με το δάχτυλό του. «Εδώ περίπου είμαστε σήμερα το μεσημέρι. Σαλπάρουμε με ούριο άνεμο απ' το Κάιρ Πάραδελ, και την επομένη φτάσαμε στα βόρεια της Γκάλμα. Εκεί αγκυροβολήσαμε μια βδομάδα, γιατί ο Δούκας της Γκάλμα είχε οργανώσει κονταρομαχίες για τη Μεγαλειότητά του. Κι αφού η Μεγαλειότητά του γκρέμισε κάμποσους ιππότες απ' τ' άλογο...»

«Δρινιανέ, τα παραλές!» τον έκοψε ο Κασπιανός. «Ξεχνάς πόσες τούμπες έφαγα κι εγώ; Ακόμα τις έχω τις μελανιές!»

«...κι αφού γκρέμισε απ' τ' άλογο κάμποσους ιππότες» συνέχισε απτόητος ο Δρινιανός, «σκεφτήκαμε πως ο Δούκας θα ήθελε πολύ να παντρέψει την κόρη του με τη Βασιλική του Μεγαλειότητα, αλλά δυστυχώς...»

«Ήταν αλλήθωρη κι είχε και φακίδες» είπε ο Κασπιανός.

«Την καημένη!» είπε η Λούσυ.

«Κι έτσι» ξαναπήρε το λόγο ο Δρινιανός, «φύγαμε απ' την Γκάλμα, και τότε ο άνεμος έπεσε, κι αναγκαστήκαμε να συνεχίσουμε με τα κουπιά δυο ολόκληρες μέρες. Έπειτα φύσηξε πάλι, κάναμε πανιά, και φτάσαμε στην Τερεδινθία την τέταρτη μέρα μετά την Γκάλμα. Όμως ο βασιλιάς της μάς παράγγειλε να

μην κατεβούμε, γιατί στην Τερεβινθία είχε πέσει μεγάλη επιδημία, κι έτσι θγήκαμε απ' το λιμάνι, καθα-
τξάραμε το ακρωτήριο, κι αράξαμε μακριά απ' την πό-
λη, στις εκβολές ενός ρυακιού για να πάρουμε νερό.
Εκεί δέσαμε αναγκαστικά τρεις μέρες, περιμένοντας
νοτιοανατολικό άνεμο, και μετά σαλπάρουμε για τα
Εφτά Νησιά. Και την τρίτη μέρα μάς κυνήγησε ένα
πειρατικό με σημαία της Τερεβινθίας, μα όταν ζύγω-
σε κι ανταλλάξαμε μερικά βέλη, οι κουρσάροι μας εί-
δαν πάνοπλους κι έκαναν πανιά γι' αλλού...».

«Κι όμως, εμείς έπρεπε να τους κυνηγήσουμε!
Έπρεπε να κάνουμε ρεσάλτο και να τους κρεμάσου-
με έναν έναν» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ.

«... και σε άλλες πέντε μέρες αντικρίσαμε το Μούιλ
που, αν θυμάστε, είναι το δυτικότερο απ' τα Εφτά
Νησιά. Περάσαμε κωπηλατώντας τα στενά, και με το
ηλιοβασίλεμα μπήκαμε στο Κόκκινο Λιμάνι του νη-
σιού Μπρεν. Εκεί μας περιποιήθηκαν βασιλικά, χορ-
τάσαμε φαί και νερό. Από το Κόκκινο Λιμάνι φύγα-
με πριν από έξι μέρες, κι από τότε αρμενίζουμε ολο-
ταχώς. Ελπίζω να δούμε από μακριά τα Νησιά της
Μοναξιάς μεθαύριο. Κι αν ρωτάτε, βρισκόμαστε
τριάντα μέρες στη θάλασσα, πάνω από τετρακόσιες
λεύγες μακριά απ' τη Νάρνια.»

«Και μετά τα Νησιά της Μοναξιάς;» είπε η Λούσυ.

«Ποιος ξέρει, Μεγαλειοτάτη;» απάντησε ο Δρινια-
νός. «Εκτός κι αν μας πουν οι Μοναχονησιώτες...»

«Στην εποχή μας, ούτε εκείνοι ήξεραν» είπε ο Έν-
τμουντ.

«Ε, τότε» πετάχτηκε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, «η περιπέτεια
αρχίζει μετά τα Νησιά της Μοναξιάς!».

Ο Κασπιανός προσφέρθηκε να τους ξεναγήσει
στο πλοίο ώσπου να 'ρθει η ώρα του δείπνου, αλλά η

Λούσου, που την έτρωγε η αγωνία για τον Ευστάθιο, είπε: «Λέω να πεταχτώ να του ρίξω μια ματιά. Η ναυτία δεν είναι παίξε γέλασε. Αχ, αν είχα το μαγικό μου φίλτρο!».

«Το μαγικό σου φίλτρο είναι εδώ» απάντησε ο Κασπιανός. «Είδες; Παραλίγο να το ξεχάσω. Όταν έφυγες και το άφησες την περασμένη φορά, το φύλαξα με τους βασιλικούς θησαυρούς, και τώρα το 'χω μαζί μου. Αλλά νομίζεις πως πρέπει να χαραμίζεται με τόσο ασήμαντα πράγματα όπως η ναυτία;»

«Τι ψυχή έχει μια σταγόνα;» είπε η Λούσου.

Ο Κασπιανός άνοιξε ένα ντουλάπι κάτω απ' τον πάγκο, κι εβγαλε το υπέροχο διαμαντένιο μπουκαλάκι, που η Λούσου το θυμόταν καλά. «Βασίλισσά μου, είναι δικό σου» είπε. Κι έπειτα δγήκαν απ' την καμπίνα και ξαναγύρισαν στο ηλιόλουστο κατάστρωμα.

Εκεί ήταν δυο πελώριες μπουκαπόρτες, μπρος και πίσω απ' το κατάρτι, κι έστεκαν ορθάνοιχτες, όπως πάντα όταν είναι καλός ο καιρός, για να περνάει φως και αέρας στην κοιλιά του πλοίου. Ο Κασπιανός τους έμπασε από την μπροστινή μπουκαπόρτα και κατέβηκαν μια ανεμόσκαλα. Βρέθηκαν έτσι σ' ένα μέρος γεμάτο πάγκους για τους κωπηλάτες, όπου το μόνο φως περνούσε από τις τρύπες για τα κουπιά, και χόρευε στην οροφή. Το πλοίο του Κασπιανού δεν ήταν τρομερό, σαν τα κάτεργα όπου τραδούσαν κουπί οι δούλοι. Τα κουπιά τα χρησιμοποιούσαν μόνο όταν έπεφτε ο άνεμος, ή για μανούδρες μέσα στα λιμάνια, και τη βάρδιά τους εκεί κάτω την έκαναν όλοι, με μοναδική εξαίρεση τον Ριπιτσιπιτσιίπ, που είχε πολύ κοντά πόδια. Οι πάγκοι έπιαναν τις δυο πλευρές του πλοίου, κι από κάτω ήταν ελεύθεροι για να περνούν τα πόδια των κωπηλατών. Στη μέση όμως του πρώ-

του αμπαριού είχε κι άλλη μπουκαπόρτα, που οδηγούσε στο δεύτερο αμπάρι, κι εκεί είχε φυλαγμένα του κόσμου τα καλά –σακιά αλεύρι, βαρέλια με νερό και μπίρα, βαρέλια με παστό κρέας, πελώρια δοχεία μέλι, ασκιά με κρασί, μήλα, καρύδια, τυριά, γαλέτες, τουρσιά, σαλάμια. Από την οροφή, δηλαδή απ’ το κάτω μέρος του καταστρώματος, κρέμονταν πλεξάνες κρεμμύδια και ολόκληρα χοιρομέρια. Οι άντρες που δεν είχαν δάρδια, κοιμόντουσαν στις κουκέτες τους. Ο Κασπιανός τους πέρασε ως την άλλη άκρη, δρασκελίζοντας τους πάγκους. Για τη Λούσυ, κάθε δρασκελιά του Κασπιανού ήταν αναρρίχηση, και για τον Ριπιτσιπιτσιίπ άλμα εις μήκος και εις ύψος. Έφτασαν έτσι σ’ ένα χώρισμα που είχε μια πόρτα. Ο Κασπιανός την άνοιξε, και τους έμπασε σε μια καμπίνα που βρισκόταν ακριδώς κάτω απ’ το κάσαρο της πρύμνης. Δεν ήταν καθόλου καλά εκεί κάτω, γιατί το ταβάνι κατέβαινε χαμηλά και τα πλαϊνά καμπύλωναν σμίγοντας στο ανύπαρκτο πάτωμα. Και μόλο που τα παράθυρα ήταν γυάλινα, δεν ήταν από κείνα που ανοίγουν, γιατί βρισκόνταν κάτω απ’ το νερό. Μάλιστα, εκείνη τη στιγμή, όπως χόρευε το πλοίο στα κύματα, τα παράθυρα γίνονταν πότε χρυσά απ’ το φως του ήλιου και πότε θαθυπράσινα απ’ τη θάλασσα.

«Εδμόνδε, εμείς οι δυο θα μείνουμε εδώ» είπε ο Κασπιανός. «Θα δώσουμε την κουκέτα στο συγγενή σου, και για μας θα δέσουμε αιώρες.»

«Μεγαλειότατε, σας παρακαλώ πολύ...» είπε ο Δρινιανός.

«Α, όχι, όχι, σύντροφε» τον έκοψε ο Κασπιανός, «αυτό το έχουμε ξεκαθαρίσει. Εσύ κι ο Ράινς» (Ράινς έλεγαν τον υποπλοίαρχο) «κυδερνάτε το πλοίο. Οι νύχτες σας θα ’ναι γεμάτες έγνοια, ενώ οι δικές μας

θα 'χουν μόνο τραγούδι και ψιλή κουβέντα. Λοιπόν, εσείς οι δυο θα κρατήσετε την πάνω καμπίνα, την αριστερή. Ο Βασιλιάς Εδμόνδος κι εγώ θα βολευτούμε μια χαρά εδώ κάτω. Κι ο ξένος μας, πώς αισθάνεται;»

Ο Ευστάθιος, που είχε γίνει χαλκοπράσινος, κατσούφιασε και ρώτησε πότε λογάριάζαν να περάσει η θύελλα. Κι ο Κασπιανός είπε: «Ποια θύελλα;» κι ο Δρινιανός έσκασε στα γέλια.

«Ποια θύελλα, μικρέ μου αφέντη;» χαχάνισε. «Τέτοιον καλό καιρό, ούτε παραγγελία να τον είχαμε!»

«Ποιος είν' αυτός;» είπε τσαντισμένος ο Ευστάθιος. «Να φύγει αμέσως! Μου πήρε τ' αυτιά με την αγριοφωνάρα του.»

«Έλα, Ευστάθιε, σου 'φερα κάτι που θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα» είπε η Λούσυ.

«Παράτα με κι εσύ!» μούγκρισε ο Ευστάθιος. Ήπιε όμως μια γουλιά απ' το μπουκαλάκι, κι είπε πώς ήτανε απαίσιο (κι ας μοσκοδόλησε όλη η καμπίνα μόλις άνοιξε το δούλωμα η Λούσυ), και το πρόσωπό του δρήκε το κανονικό του χρώμα στη στιγμή, και πρέπει να 'νιωσε περδίκι, γιατί αμέσως μετά έκοψε την κλάψα για τη θύελλα και για το κεφάλι του, κι άρχισε να φωνάζει να τον κατεβάσουν αμέσως στη στεριά, κι έλεγε πως στο πρώτο λιμάνι θα πάει να βρει το βρετανό πρόξενο και να «καταθέσει μήνυση για απαγωγή ανηλίκου»! Κι όταν ο Ριπιτσιπιτσιπ τον ρώτησε τι θα πει μήνυση και πώς την καταθέτεις (γιατί νόμιζε πως ήταν ξενόφερτος τρόπος μονομαχίας κι ήθελε να τον μάθει), ο Ευστάθιος απάντησε ξερά: «Αυτό είναι δική μου δουλειά». Με τα πολλά, κατάφεραν να πείσουν τον Ευστάθιο πως αρμένιζαν ήδη ολοταχώς για την πληριέστερη στεριά, και πως δεν πέρναγε διόλου απ' το χέρι τους να τον στείλουν πίσω στο Καίημπριτζ –όπου έμενε ο Θείος Χάρολντ – και πως πιο εύκολο θα 'ταν να τον στείλουν στο φεγγάρι. Στο τέλος, ο Ευστάθιος δέχτηκε μουτρωμένος να φορέσει τις καθαρές αλλαξιές που του έδωσαν και ν' ανεβεί στο κατάστρωμα.

Έπειτα ο Κασπιανός τους έδειξε και το υπόλοιπο πλοίο –τα λίγα που έμενε να δουν. Ανέβηκαν στο καμπούνι, κι εκεί ανακάλυψαν πως ένας ναύτης φύλαγε σκοπιά, καθισμένος σ' ένα σκαλάκι μέσα στο λαιμό του χρυσωμένου δράκοντα, για να κοιτάζει το πέλαγος απ' τ' ανοιχτό του στόμα. Στο καμπούνι ήταν το μαγειρείο κι οι καμπίνες του λουστρόμου, του μαραγκού, του μάγειρα και του αρχιτοξότη. Κι αν

σας φανεί παράξενο που το μαγειρείο ήταν στην πλώρη, και φανταστείτε πως ο καπνός της τσιμινιέρας του θα 'πνιγε όλο το καράβι, έχετε πέσει έξω. Ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* δεν ήταν σαν τα ατμόπλοια, που αρμενίζουν πάντα με τον άνεμο στην πλώρη. Τα ιστιοφόρα, για να ξέρετε, ταξιδεύουν πάντα με τον άνεμο στην πρύμνη, κι έτσι ο καπνός του μαγειρείου σκορπάει μπροστά και δεν ενοχλεί κανέναν. Ο Κασπιανός τους ανέδασε μετά στην κόφα, ψηλά στο κατάρτι. Ήταν φοβερά εκεί πάνω, μια τρελή τραμπάλα που κουνιόταν πέρα δώθε, κι από κάτω το κατάστρωμα φαινόταν μακρινό και μια σταλιά μικρό. Από τα ύψη εκείνα δεν είχε πια σημασία αν γκρεμιζόσουν στο κατάστρωμα ή στη θάλασσα, γιατί ούτε έτσι θα γλίτωνες ούτε αλλιώς. Τέλος, κατέβηκαν στην πρύμνη, όπου ο Ράινς είχε βάρδια μ' ένα ναύτη στο τιμόνι. Πίσω τους η ουρά του δράκου ορθωνόταν ψηλά, σκεπασμένη με χρυσά λέπια, και στο κούφωμά της είχε έναν στενό πάγκο. Το πλοίο, όπως είπαμε, το έλεγαν *Ταξιδιώτη της Αυγής*, κι ήτανε μια μπουκιά μπροστά στα δικά μας καράβια –ή και μπροστά στις κορδέττες, τις καρράκες και τις γαλέρες που είχε ο ναρνιανός στόλος, όταν Μεγάλος Βασιλιάς ήταν ο Πέτρος, και κυβερνούσε μαζί με τη Σουζάνα, τη Λουκία και τον Εδμόνδο. Η Νάρνια πέρασε αργότερα στους προγόνους του Κασπιανού, κι η ναυτιλία έσβησε σιγά σιγά, κι όταν ο θεός του ο Μιράζ, ο σφετεριστής του θρόνου, έστειλε τους Εφτά Λόρδους στη θάλασσα, αναγκάστηκαν ν' αγοράσουν καράβι απ' την Γκάλμα και να το επανδρώσουν με ναύτες Γκαλμιανούς. Τώρα όμως ο Κασπιανός ξανάκανε τους Ναρνιανούς θαλασσινό λαό, κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* ήταν το ωραιότερο σκαρί πού είχε δγει ως

τότε απ' τα καρνάγια. Ήταν μικρό πλεούμενο, τόσο μικρό, που μπροστά απ' το κατάρτι δεν έμενε καθόλου χώρος ανάμεσα στην κεντρική μπουκαπόρτα, τη βάρκα και το κοτέτσι. (Η Λούσυ έτρεξε να ταΐσει τα κοτόπουλα.) Ήταν όμως υπέροχο στο είδος του, βασιλικό, με καθαρά χρώματα και τέλειες γραμμές. Θα 'λεγες πως τα κατάρτια του και τα σκοινιά του, ακόμα και τα καρφιά του, ήταν καμωμένα ένα ένα, με μεγάλο μεράκι. Βέβαια, του Ευστάθιου δεν του άρεσε τίποτα, κι όλη την ώρα παίνευε τα κρουαζιερόπλοια και τις βενζινακάτους και τα αεροπλάνα και τα υποβρύχια του δικού μας κόσμου («Λες και τα 'χει δει ποτέ του από κοντά!» μουρμούρισε ο Έντμουντ.) Όμως τ' άλλα δυο παιδιά ξετρελάθηκαν με τον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, κι όταν ξαναγύρισαν στην πρύμνη για το δείπνο, κι αντίκρισαν το δυτικό ουρανό που φλογιζόταν μ' ένα καταπόρφυρο ηλιοβασίλεμα, κι ένιωσαν το καράδι να σκιρτά και την άρμη στα χείλια τους, σκέφτηκαν τις άγνωστες χώρες που κρύβονταν στην ανατολική άκρη του κόσμου, κι η Λούσυ ένιωσε τη μιλιά της να κόβεται από ευτυχία.

Όλ' αυτά, ο Ευστάθιος αισθάνθηκε την ανάγκη να τα εκφράσει με δικά του λόγια, και το επόμενο πρωί, όταν τους ξανάδωσαν τα ρούχα τους στεγνά, έβγαλε

απ' την τσέπη του ένα μαύρο τετραδιάκι κι ένα μολύδι, κι άρχισε να κρατάει ημερολόγιο. Το μαύρο τετραδιάκι δεν το αποχωριζόταν ποτέ, πρέπει να σας πω, και το είχε για να γράφει τους βαθμούς του στο σχολείο. Όχι πως τον ενδιέφεραν τα μαθήματα –μόνο οι βαθμοί, και πολύ μάλιστα. Έπιανε έναν έναν τους συμμαθητές του και τους έλεγε: «Εγώ πήρα τόσο. Εσύ πόσο πήρες;» Και τώρα που δεν υπήρχε περίπτωση να πάρει βαθμούς πάνω στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, αποφάσισε ν' αρχίσει ημερολόγιο. Και να τι έγραψε την πρώτη μέρα:

«7 Αυγούστου. Είμαστε κιόλας 24 ώρες σ' αυτό το απαίσιο καράβι. Εκτός κι αν ονειρεύομαι. Η τρομερή θύελλα μαίνεται αδιάκοπα. Ευτυχώς που δε με πιάνει ναυτία. Πελώρια κύματα μας καταπίνουν κάθε τόσο. Πολλές φορές είδα το θυθό με τα μάτια μου. Οι άλλοι παρασταίνουν τους ατρόμητους και κάνουν πως δεν το προσέχουν. Καλά λέει ο Χάρολντ: Όταν φοβούνται οι συνηθισμένοι άνθρωποι, κλείνουν τα μάτια τους μπροστά στην Πραγματικότητα. Είναι μεγάλη τρέλα να ταξιδεύεις στη θάλασσα με τέτοιο σκυλοπνίχτη. Είναι μια σταλιά. Σαν ψαρόδαρκα. Κι από μέσα εντελώς πρωτόγονο. Ούτε σαλόνι της προκοπής υπάρχει, ούτε ασύρματος, ούτε ντους, ούτε ξαπλωτές πολυθρόνες στο κατάστρωμα. Χτες το απόγευμα μας έσερναν από δω κι από κει να μας ξεναγήσουν. Ο Κασπιανός παίνευε το καρδυδότσουφλό του λες κι ήταν το υπερωκεάνιο *Κουήν Μαίρη*. Τον άκουγα και μου 'ρχόταν να ξεράσω. Προσπάθησα μετά να του εξηγήσω πώς είναι τα κανονικά πλοία. Δεν κατάλαβε τίποτα. Ο Ε. και η Λ. δε με υποστήριξαν. *Φυσικό*

ήταν. Η Λ. είναι μωρό, δεν έχει επίγνωση του κινδύνου. Ο Ε. γλείφει τον Κασπιανό, όπως κι όλοι οι άλλοι εδώ μέσα. Τον λένε βασιλιά! Εγώ του εξήγησα πως είμαι Δημοκρατικός. Πάλι δεν κατάλαβε τίποτα. Ή κάνει πως δεν καταλαβαίνει. *Περισσότερο να αναφέρω πως μ' έβαλαν στη χειρότερη καμπίνα. Σωστό μπουντρούμι. Η Λ. κοιμάται μόνη της. Έχει κοτζάμ δωματιάρα στο κατάστρωμα. Μπροστά στο χάλι που έχουν οι υπόλοιπες καμπίνες, της Λ. είναι η καλύτερη. Ο Κ. λέει πως έτσι είναι το σωστό, γιατί η Λ. είναι κορίτσι. Τους εξήγησα πως η Αλμπέρτα θα έλεγε ότι κάτι τέτοιες διακρίσεις είναι υποτιμητικές για το γυναικείο φύλο. Δεν εννοούν να καταλάβουν. Αυτός ο Κ. είναι δλιάκας. Δε βλέπει επιτέλους πως θ' αρρωστήσω αν μείνω κι άλλο σ' αυτή την τρύπα; Ο Ε. λέει πως δεν κάνει να γκρινιάζουμε, αφού και ο Κ. μένει μαζί μας επειδή έδωσε την καμπίνα του στη Λ. Μας υποχρέωσε. Λες και δε μας έφτανε το στριμωξίδι! Παραλίγο να το ξεχάσω. Υπάρχει εδώ κι ένα πράγμα σαν ποντίκι, που κάνει πολύ τον καμπόσο. Οι άλλοι το ανέχονται, αλλά εγώ, αν μου κολλήσει, θα του δέσω την ουρά φιόγκο. Το φαϊ είναι απαίσιο.»*

Τα προβλήματα με τον Ευστάθιο και τον Ριπιτσιπισίπ άρχισαν νωρίτερα απ' το αναμενόμενο. Την άλλη μέρα, λίγο πριν απ' το δείπνο, την ώρα που όλοι περίμεναν να τους σερβίρουν (και ξέρετε πώς ανοίγει η όρεξη στη θάλασσα), όρμησε στην τραπεζαρία ο Ευστάθιος, σφίγγοντας το 'να του χέρι με τ' άλλο και ουρλιάζοντας:

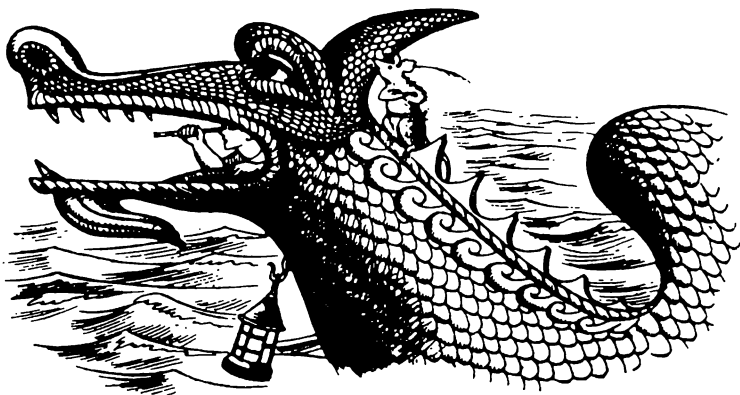
«Αυτό το τέρας αποπειράθηκε να με δολοφονήσει! Απαιτώ να το μαζέψετε! Κασπιανέ, θα σου κάνω μήνυση! Σε διατάσσω να το εξοντώσεις!»

Πίσω από τον Ευστάθιο μπήκε ο Ριπιτσιπιτσιίπ με το σπαθί στο χέρι. Οι φαβορίτες του ήταν άγριες κι αναμαλλιασμένες, αλλά διατηρούσε τη γνωστή του ευγένεια.

«Ζητώ συγγνώμη απ' όλους σας» είπε, «και προπαντός από τη Μεγαλειοτάτη. Αν γνώριζα ότι αυτό το υποκείμενο θα ζητούσε καταφύγιο στην τραπεζαρία, θα περίμενα ευθεότερο χρόνο για την επανόρθωση».

«Τι στο καλό πάθατε;» είπε ο Έντμουντ.

Και να, τι είχε συμβεί. Ο Ριπιτσιπιτσιίπ που δεν έβλεπε την ώρα να φτάσουν στην Ανατολή, είχε ένα συνήθειο: την άραζε στην πλώρη, καθάλα στο κεφάλι του δράκοντα, κάρφωνε τα μάτια του στον ορίζοντα και σιγοτραγουδούσε με την τσιριχτή φωνούλα του εκείνο το τραγούδι που του 'χε πει η Δρυάδα. Και μόλο που δε βασιλιόταν από πουθενά, όσο άγρια κι αν σκαμπανέδαζε το πλοίο, κρατούσε τέλεια την ισορροπία του· ίσως να του χρησίμευε γι' αντίδαρο η μακριά ουρά του, που κρεμόταν ως κάτω στο κατάστρωμα. Όλο το πλήρωμα ήξερε τα χούγια του Ποντικού, κι οι ναύτες που φύλαγαν σκοπιά στο στόμα

του δράκου τον αγαπούσαν, γιατί τους έκανε παρέα και περνούσαν την ώρα τους. Δεν έμαθα ποτέ πώς έφτασε ως εκεί ο Ευστάθιος, γλιστρώντας, κοντρουβαλώντας ή παραπατώντας, μια και δεν είχε μάθει να περπατάει σαν τους θαλασσινούς. Ίσως ήθελε να δει τον ορίζοντα, μήπως είχε φανεί στο βάθος στεριά, ή πάλι σκόπευε να τρυπώσει στο αμπάρι και να κλέψει καμιά λιχουδιά. Τέλος πάντως, μόλις είδε τη μακριά ουρά να κρέμεται από ψηλά, μπήκε στον πειρασμό να

την αρπάξει, να φέρει τον Ριπιτσιπιτσιίπ κάνα δυο βόλτες, κι έπειτα να το βάλει στα πόδια χαχανίζοντας. Στην πρώτη φάση το σχέδιό του πήγε καλά. Το Ποντίκι δεν ήταν πιο βαρύ από μεγάλη γάτα. Όσο να πεις τρία, ο Ριπιτσιπιτσιίπ κρεμόταν από την ουρά του, κι ήταν πολύ αστείος (έτσι του φάνηκε του Ευστάθιου) με τα τέσσερα ποδαράκια στον αέρα και το στόμα ορθάνοιχτο. Όμως ο Ποντικός, που είχε αγωνιστεί πολλές φορές για να σώσει το τομάρι του, δεν έχασε λεπτό. Δεν έχασε ούτε τη σβελτάδα του, και τράβηξε αμέσως το σπαθί του, παρ' όλο που δεν είναι διόλου εύκολο να ξεσπαθώνεις όταν κρέμεσαι στον

αέρα απ' την ουρά σου. Κι άξαφνα, ο Ευστάθιος ένιωσε δυο τρομερές σουβλιές στο χέρι, κι αναγκάστηκε ν' αφήσει την ουρά του Ποντικού. Και την άλλη στιγμή ο Ποντικός είχε κάνει γκελ στο κατάστρωμα, λες κι ήταν τόπι, και στεκόταν όρθιος μπροστά στον Ευστάθιο, ανεμίζοντας κάτι απίστευτα μακρύ κι αστραφτερό και σουβλερό, μόλις δυο πόντους από το στόμαχι του Ευστάθιου. (Πρέπει εδώ να σας πω ότι τα χτυπήματα «κάτω απ' τη ζώνη» δεν είναι απαγορευμένα για τους Ποντικούς της Νάρνια. Έτσι κι αλλιώς, μόνο απ' τη ζώνη και κάτω φτάνουν να χτυπήσουν τον αντίπαλο.)

«Φύγε από δω» ψέλλισε ο Ευστάθιος, «παράτα με! Πέτα κι αυτό το παλιόσουβλο γιατί θα τρυπηθούμε κι οι δυο. Κόφ' το, σου λέω! Θα το πω του Κασπιανού... Θα σου δάλω φίμωτρο και θα σε δέσω σαν λουκάνικο».

«Πού είναι το όπλο σου, άνανδρε;» τσίριξε το Ποντίκι. «Πάρ' το και πολέμα σαν άντρας, ειδαλλιώς θα σε κάνω μαύρο στο ξύλο με την ανάποδη του σπαθιού μου!»

«Δεν... δεν έχω όπλο» είπε ο Ευστάθιος. «Εγώ είμαι ειρηνιστής. Δεν πιστεύω στα όπλα.»

«Τι εννοείς;» είπε αυστηρά ο Ριπιτσιπιτσιίπ, κατεβάζοντας για μια στιγμή το σπαθί του. «Δηλαδή, δε θα μου δώσεις ικανοποίηση;»

«Δε σε καταλαβαίνω» είπε ο Ευστάθιος σφίγγοντας το πονεμένο χέρι του. «Πώς κάνεις έτσι; Δεν καταλαβαίνεις από αστεία;».

«Έτσι, ε; Τότε – άρπα και τούτην – άρπα κι αυτήν» είπε ο Ποντικός, «για να μάθεις τρόπους – και να σέδεσαι – τους ιππότες – και τους Ποντικούς – και τις ουρές των Ποντικών...» και με κάθε φράση έριχνε

κι από μια στον Ευστάθιο με την ανάποδη του σπαθιού του, που ήταν από ατσάλι λεπτό, ελαφρύ κι ευλύγιστο, υπέροχα μαστορεμένο από τους Νάνους, κι έτσουζε σαν βέργα από λυγαριά. Ο Ευστάθιος πήγαινε σε σχολείο όπου απαγορεύονταν οι σωματικές τιμωρίες, κι έτσι η εμπειρία τού ήταν εντελώς ξένη. Και μόλο που δεν ήξερε να περπατάει σαν τους θαλασσινούς, ετούτη τη φορά δεν έκανε ούτε μισό λεπτό απ' την πλώρη ως την πρύμνη όπου βρισκόταν η τραπεζαρία – με τον Ριπιτσιπιτσιίπ το κατόπι του. Ήταν ομολογουμένως άγρια καταδίωξη, κι ακόμα πιο άγριο το τσούξιμο απ' το σπαθί του Ποντικού.

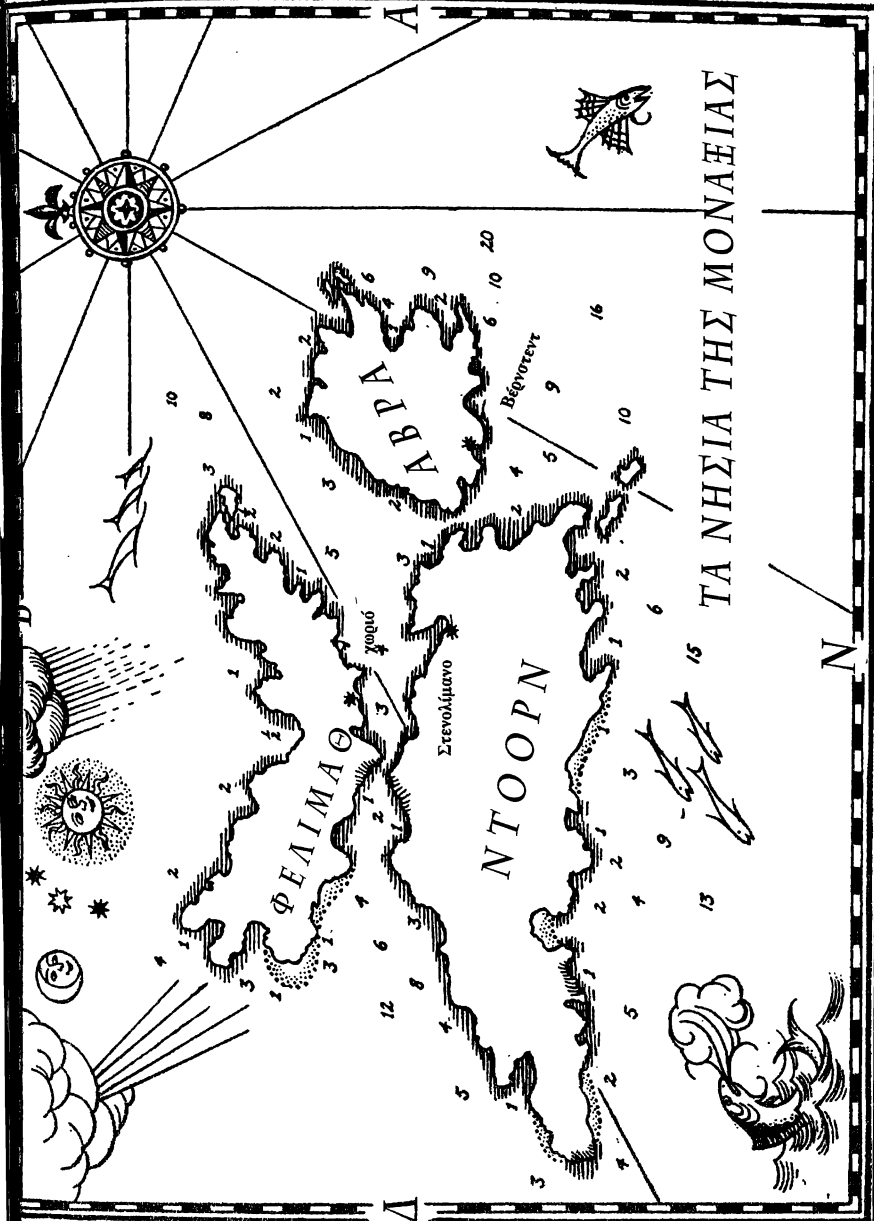
Η παρεξήγηση λύθηκε σχετικά εύκολα, γιατί ο Ευστάθιος συνειδητοποίησε εγκαίρως πως οι άλλοι αντιμετώπιζαν πολύ σοβαρά την ιδέα της μονομαχίας. Κι όταν ο Κασπιανός προσφέρθηκε να του δανείσει σπαθί, κι ο Δρινιανός με τον Έντμουντ πρότειναν να του δέσουν το ένα χέρι για να μην είναι άνιση η μονομαχία, αφού ο Ριπιτσιπιτσιίπ ήταν πιο κοντός, τα πράγματα στρίμωξαν ακόμα περισσότερο. Ο Ευστάθιος κρέμασε μια οκά μούτρα και ζήτησε συγγνώμη απ' τον Ποντικό, κι έπειτα έφυγε μαζί με τη Λούσυ, για να του πλύνει το χέρι και να του το δέσει. Λίγο αργότερα, βρισκόταν στην κουκέτα του, πλαγιασμένος στο πλευρό. Για να ξαπλώσει ανάσκελα, ούτε συζήτηση. Τα πισινά του έτσουζαν τρελά απ' το σπαθί του Ποντικού.

Τα Νησιά της Μοναξιάς

«Ξηρά ενόψει!» φώναξε ο ναύτης απ' το κεφάλι του δράκου.

Η Λούσου, που κουβέντιαζε με τον Ράινς στο κάσαρο, κατρακύλησε ολοταχώς την ανεμόσκαλα κι όρμησε μπροστά. Στα μισά του δρόμου συνάντησε και τον Έντμουντ, και βρήκαν τον Κασπιανό, τον Δριβιανό και τον Ριπιτσιπιτσιίπ ανεβασμένους κιόλας στο καμπούνι της πλώρης. Ήταν παγερό πρωί, μ' έναν ουρανό χλομό και θάλασσα σκούρα μπλε, στεφανωμένη με αφρούς. Και να, λίγο πιο πέρα, στα δεξιά της πλώρης, είχε φανεί το πρώτο Νησί της Μοναξιάς, το Φέλιμαθ, ένας χαμηλός πράσινος λόφος μέσα στα νερά. Πίσω του ξεχώριζαν οι γκριζες πλαγιές του επόμενου νησιού, του Ντόορν.

«Το Φέλιμαθ και το Ντόορν» είπε η Λούσου χοροπηδώντας. «Κοίτα! Δεν άλλαξαν καθόλου απ' τον παλιό καλό καιρό. Πότε τα είδαμε για τελευταία φορά, Έντμουντ;»

ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΙΑΣ

ΝΤΟΟΡΝ

ΦΕΛΙΜΑΘ

ΑΡΒΑ

Βέγνιστεντ

Στενολίμανο

Χοριό

«Εγώ ποτέ μου δεν κατάλαβα γιατί ανήκουν στη Νάρνια» είπε ο Κασπιανός. «Τα είχε κατακτήσει ο Μεγάλος Βασιλιάς Πέτρος;»

«Όχι» είπε ο Έντμουντ. «Τα νησιά ήταν ναρνιανά πριν απ' τη δική μας εποχή, απ' τον καιρό της Λευκής Μάγισσας.»

(Για να σας πω την αλήθεια, ούτε κι εγώ έμαθα πώς προσαρτήθηκαν στο Στέμμα της Νάρνια αυτά τα μακρινά νησιά. Αν το μάθω ποτέ, κι αν η ιστορία έχει ενδιαφέρον, μπορεί να σας τη διηγηθώ σε κάποιο άλλο βιβλίο.)

«Εδώ θ' αράξουμε, αφέντη;» ρώτησε ο Δρινιανός.

«Δε μου φαίνεται χρήσιμο να μείνουμε στο Φέλιμαθ» είπε ο Έντμουντ. «Στα δικά μας χρόνια ήταν σχεδόν ακατοίκητο, και δε βλέπω να 'χει αλλάξει πολύ. Οι νησιώτες κατοικούσαν κυρίως στο Ντόορν. Είχε και μερικούς στην Άδρα, το τρίτο νησί, που δε φαίνεται ακόμα. Στο Φέλιμαθ έβοσκαν τα πρόβατά τους.»

«Τότε να παρακάμψουμε το ακρωτήριο και να κατεβούμε στο Ντόορν» είπε ο Δρινιανός. «Θα συνεχίσουμε με τα κουπιά.»

«Κρίμα που δε θα δούμε το Φέλιμαθ» είπε η Λούσυ. «Πεθύμησα να το σεργιανίσω. Έχει τόσο ωραία ερημιά... όλο χορτάρι και τριφύλλι κι απαλό θαλασσινό αεράκι.»

«Κι εγώ θέλω να ξεμουδιάσω» είπε ο Κασπιανός. «Λοιπόν, ξέρετε τι λέω; Να βγούμε στο Φέλιμαθ με τη δάρκα, και μετά να τη στείλουμε πίσω. Να διασχίσουμε το Φέλιμαθ με τα πόδια και να συναντήσουμε τον *Ταξιδιώτη της Αυγής* απ' την άλλη μεριά.»

Βέβαια, εκείνη τη στιγμή ο Κασπιανός δεν είχε ακόμα την πείρα που θ' αποκτούσε στο τέλος αυτού

του ταξιδιού – αλλιώς δε θα τους πρότεινε ποτέ κάτι τέτοιο. Οι άλλοι δρῆκαν την ιδέα καταπληκτική. «Αχ, πάμε! Πάμε!» φώναξε η Λούσυ.

«Δεν έρχεσαι κι εσύ;» είπε ο Κασπιανός στον Ευστάθιο, που είχε ανέβει στο κατάστρωμα με το χέρι φασκιωμένο με επιδέσμους.

«Εγώ; Εγώ θα 'δινα τα πάντα για να δω απ' αυτό το σαπιοκάραβο!» είπε ο Ευστάθιος.

«Σαπιοκάραβο;» είπε ο Δρινιανός. «Γιατί το δρίζεις;»

«Στην πολιτισμένη χώρα όπου γεννήθηκα» είπε ο Ευστάθιος, «τα καράδια είναι τόσο μεγάλα, που τα-ξιδεύεις χωρίς να νιώθεις πως είσαι στη θάλασσα».

«Τότε να σε αφήσουμε στη στεριά» είπε ο Κασπιανός. «Δρινιανέ, πες να κατεβάσουν τη βάρκα.»

Ο Βασιλιάς, το Ποντίκι, τα δυο Πηβενσόπουλα κι ο Ευστάθιος μπήκαν στη βάρκα κι έφτασαν στην ακτή του Φέλιμαθ. Κι όταν η βάρκα απομακρύνθηκε για να γυρίσει στο πλοίο, στάθηκαν και κοίταξαν γύρω τους. Τι παράξενα μικρός που έμοιαζε τώρα ο *Ταξιδιώτης της Αυγής!*

Φυσικά, η Λούσυ ήταν ακόμα ξιπόλητη, γιατί όπως είπαμε είχε πετάξει τα παπούτσια της κολυμπώντας, αλλά δεν είναι καθόλου δύσκολο να περπατάς πάνω σε μαλακά βρύα. Ήταν υπέροχη η στεριά κι η ευωδιά απ' το χώμα και το χορτάρι, αν και στην αρχή το έδαφος τούς φάνηκε πως σκαμπανέδαζε σαν καράβι, γιατί έτσι νιώθει πάντα όποιος έχει μείνει καιρό στη θάλασσα. Εδώ στο νησί ήταν πιο ζεστά, κι η Λούσυ ένιωθε την άμμο χλιαρή στα πόδια της καθώς προχωρούσαν. Κάπου μακριά ακουγόταν ο κορυδαλλός.

Τράβηξαν για την ενδοχώρα, ανηφορίζοντας έναν

χαμηλό μα απότομο λόφο. Κι όταν έφτασαν στην κορφή και κοίταξαν πίσω τους, ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* άστραφτε σαν μεγάλο έντομο που σερνόταν αργά αργά προς τα βορειοδυτικά με αμέτρητα ποδαράκια - κουπιά. Έπειτα άρχισαν να κατεβαίνουν απ' την άλλη μεριά, και τον έχασαν απ' τα μάτια τους.

Το Ντόορν φάνηκε μπροστά τους. Απ' το Φέλιμαθ το χώριζε μια λουρίδα θάλασσας, ίσαμ' ένα μίλι πλάτος. Πίσω του, στ' αριστερά, δρισκόταν η Άδρα. Έβλεπαν κιόλας καθαρά την κατάλευκη πολιτεία του Στενολίμανου στο Ντόορν.

«Μα! Τι 'ν' αυτό;» είπε άξαφνα ο Έντμουντ.

Κάτω, στην πράσινη κοιλάδα που απλωνόταν στα πόδια τους, πέντ' έξι αγριωποί και οπλισμένοι τύποι κάθονταν κάτω από 'να δέντρο.

«Μην τους πείτε ποιοι είμαστε» ψιθύρισε ο Κασπιανός.

«Και γιατί όχι, Μεγαλειότατε;» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ, που είχε δεχτεί να σκαρφαλώσει στον ώμο της Λούσυ.

«Να, οι άνθρωποι εδώ μπορεί να μην έχουν ακουστά για τη Νάρνια, ύστερα από τόσον καιρό» είπε ο Κασπιανός. «Ίσως και να μην αναγνωρίζουν πια την κυριαρχία μας. Αν είν' έτσι, καλύτερα να μην ξέρουν πως είμαι βασιλιάς.»

«Μα έχουμε τα σπαθιά μας, αφέντη» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ.

«Το ξέρω, Ριπ» είπε ο Κασπιανός, «μα, αν πρόκειται να κατακτήσουμε για δεύτερη φορά τα νησιά, προτιμώ να ξαναγυρίσω με μεγαλύτερο στρατό.»

Τώρα πια είχαν πλησιάσει τους ξένους, κι ο αρχηγός τους, ένας άντρακλας με κατάμαυρα μαλλιά, τους φώναξε: «Πολύ καλημέρα σας!»

«Καλή σας μέρα» απάντησε ο Κασπιανός. «Υπάρχει ακόμα κυβερνήτης στα Νησιά της Μοναξιάς;»

«Πώς δεν υπάρχει!» είπε ο ξένος. «Ο κυβερνήτης Τσιμπλούνιους. Η Επάρκειά του κατοικοεδρεύει στο Στενολίμανο. Δεν κάθεστε να πιούμε ένα ποτηράκι;»

Ο Κασπιανός είπε «ναι, ευχαριστώ» –μόλο που μήτε αυτός μήτε οι άλλοι είχαν δει με καλό μάτι τους ξένους– και κάθισαν στο δέντρο. Μα πριν αγγίξουν το κύπελλο στα χείλη τους, ο μαυρομάλλης έκανε ένα νεύμα στους συντρόφους του, και σε μια στιγμή, οι πέντε ταξιδιώτες δρέθηκαν φυλακισμένοι μέσα σε δυνατά μπράτσα. Επακολούθησε μια σύντομη πάλη, μα καθώς ο αντίπαλος είχε την υπεροχή, σε λίγο οι φίλοι μας είχαν αποπλιστεί και τα χέρια τους ήταν δεμένα πιστάγκωνα. Μόνο ο Ριπιτσιπιτσιπ σπάραζε στα χέρια του δεσμοφύλακά του, πατώντας δαγκωνιές στα τυφλά.

«Τακς, το ζώο και τα μάτια σου» είπε ο Αρχηγός. «Πρόσεξε μην το σκοτώσεις. Αυτό θα πιάσει την καλύτερη τιμή, να μου το θυμηθείς.»

«Δειλέ! Αχρείε!» τσίριξε ο Ποντικός: «Δώσ' μου πίσω το σπαθί μου κι άσε μου τα πόδια, αν σου βασταίει!»

«Φίιου!» σφύριξε ο δουλέμπορος (γιατί δουλέμπορος ήταν ο ξένος). «Άκου το! Μιλάει κιόλας! Ε, μα την πίστη μου, πάω στοίχημα πως θα πιάσει διακόσα μισοφέγγαρα!» (Το μισοφέγγαρο της Καλορμίνας, επίσημο νόμισμα των τριών νησιών, είναι σχεδόν ένα πενηντάρι.)

«Τώρα κατάλαβα τι είσαι» είπε ο Κασπιανός. «Απαγωγέας και δουλέμπορος. Ωραίο επάγγελμα διάλεξες!»

«Λίγα λόγια ν' αγαπιόμαστε» τον έκοψε ο δουλέμπορος, «και μη μου κάνεις ζοριλίκια. Αν κάτσεις φρόνιμα, δε θα το μετανιώσεις. Με εννόησες; Δεν την κάνω για το κέφι μου αυτή τη δουλειά. Απλώς, θγάζω το ψωμάκι μου σαν όλο τον κόσμο».

«Και πού... πού θα μας πας;» τραύλισε η Λούσυ.

«'σαπέρα, στο Στενολίμανο» είπε ο δουλέμπορος. «Αύριο έχει παζάρι.»

«Βρετανικό Προξενείο έχει;» ρώτησε ο Ευστάθιος.

«Τι πράμα;» έκανε ο δουλέμπορος.

Μα πριν τελειώσουν οι περιπλοκες εξηγήσεις του Ευστάθιου, ο δουλέμπορος τον έκοψε άγρια: «Τέρμα τα λόγια! Αμάν, σύντροφοι, την πάθαμε! Το Ποντίκι είναι άλφα άλφα εμπόρευμα, όμως ετούτος δω σκάει γάιδαρο με τη φλυαρία του. Μπρος, πάμε!».

Έδεσαν λοιπόν τους τέσσερις αιχμάλωτους με σκοινί, γερά, μα χωρίς να τους πονέσουν, κι ετοιμάστηκαν να κατηφορίσουν προς την ακτή. Τον Ριπι-

τσιπιτσιπί τον πήραν αγκαλιά, κι όταν τον φοβέρισαν πως θα του φασκιώσουν το μουςούδι, έπαψε να δαγκώνει. Δεν έβαλε όμως γλώσσα μέσα του, κι η Λούσυ απόρησε με την υπομονή του δουλέμπορου, που άκουσε τα σχολιανά του απ' τον Ποντικό. Ο δουλέμπορος ούτε θύμωσε ούτε τίποτα. Ίσα ίσα: μόλις ο

Ριπιτσιπιτσιπί σταματούσε για να πάρει ανάσα, ο δουλέμπορος τον κούρντιζε πάλι: «Πες μας κι άλλα!». Και καμιά φορά πρόσθετε: «Πανηγύρι είναι ο ποντικός» ή «Ρε, π'ανάθεμα! Άκου τον, ρε! Μιλάει σαν να ξέρει τι λέει!» ή «Ποιος από σας τον έχει γυμνάσει;» Όλ' αυτά είχαν κάνει τόσο έξαλλο τον Ριπιτσιπιτσιπί, ώστε στο τέλος η αγανάκτηση τον έπνιξε, οι βρισιές τού κάθισαν στο λαιμό και σώπασε.

Όταν έφτασαν στην ακτή που έδλεπε στο Ντόορν, συνάντησαν ένα χωριουδάκι και μια μακρουλή δάρκα τραδηγμένη στην αμμουδιά. Λίγο πιο πέρα ήταν αραγμένο ένα πλεούμενο της κακιάς ώρας, δρόμικο και ρημαγμένο.

«Εμπρός, νεαροί» είπε ο δουλέμπορος, «χωρίς πολλά, για να μην το μετανιώσετε. Ανεβείτε στη δάρκα».

Πάνω στην ώρα, ένας άντρας με αρχοντικό παράστημα και μακριά γενειάδα βγήκε από 'να σπίτι (πανδοχείο ήταν, θαρρώ) και είπε:

«Τι γίνεται, Κουτάβιε; Καινούρια πραμάτια;»

Κι ο δουλέμπορος, γιατί αυτός ήταν ο Κουτάβιος, έσκυψε, υποκλίθηκε βαθιά και είπε κλαψουριστά: «Μάλιστα, Λόρδε μου, με την άδειά σας».

«Πόσα θες γι' αυτό το παιδί;» ρώτησε ο άλλος δείχνοντας τον Κασπιανό.

«Αχ!» αναστέναξε ο Κουτάβιος. «Το 'ξερα εγώ πως η Αφεντιά σας θα διαλέξει το καλύτερο. Η Αφεντιά σας δεν είναι για δεύτερο πράμα. Λοιπόν, ετούτο το παιδί, τι να σας πω, το 'χω κατασυμπαθήσει, τι λέω; το 'χω βάλει στην καρδιά μου –πρέπει να σας το ομολογήσω. Διότι εμένα με ξέρετε τι πονόψυχος που είμαι, τόσο πονόψυχος, που δεν κάνω γι' αυτή τη δουλειά. Μα όταν πρόκειται για πελάτες σαν την Αφεντιά σας...»

«Πόσα θες, ψοφίμι;» τον έκοψε αυστηρά ο Λόρδος. «Θαρρείς πως έχω όρεξη ν' ακούω τις μωρολογίες της ρυπαρής σου τέχνης;»

«Τρακόσα μισοφέγγαρα, Μυλόρδε, μόνο για την εντιμότητα Αφεντιά σας, γιατί αν ήταν άλλος...»

«Εκατόν πενήντα.»

«Σας παρακαλώ! Σας παρακαλώ!» πετάχτηκε η Λούσυ. «Ό,τι και να γίνει, μη μάς χωρίσετε! Αν ξέ-

ρατε...» Και τότε σώπασε, γιατί απ' την όψη του Κασπιανού κατάλαβε πως δεν έπρεπε να μαρτυρήσει ποιος είναι.

«Λοιπόν, εκατόν πενήντα» είπε ο Λόρδος. «Όσο για σένα, κόρη μου, λυπάμαι, μα δεν μπορώ να σας αγοράσω όλους. Κουτάβιε, λύσε μου το αγόρι. Κι έχει το νου σου: αν κακομεταχειριστείς τους υπόλοιπους που μένουν στα χέρια σου, μαύρη σου μέρα!»

«Αλίμονο!» είπε ο Κουτάβιος. «Πού ξανάγινε έντιμος και καθωσπρέπει κύριος στη δική μου δουλειά να κακομεταχειρίζεται το εμπόρευσμά του; Τι λέτε! Εγώ τους έχω σαν παιδιά μου!»

«Δεν αμφιβάλλω» είπε ο ξένος.

Κι έτσι, έφτασε η τρομερή στιγμή. Ο Κασπιανός λύθηκε και ο νέος του αφέντης είπε: «Έλα, παιδί μου» κι η Λούσυ έβαλε τα κλάματα κι ο Έντμουντ σώπαινε, χαμένος. Όμως ο Κασπιανός τους κοίταξε και είπε: «Κουράγιο. Είμαι σίγουρος πως στο τέλος όλα θα πάνε καλά. Έχετε γεια».

«Εμπρός, δεσποινίς» είπε ο Κουτάβιος. «Μη μου κλαις και χαλάς το μουτράκι σου. Αύριο έχουμε παζάρι. Να 'σαι καλό παιδί, και δε θα κακοπεράσεις. Σύμφωνοι;»

Οι δουλέμποροι κουβάλησαν τα παιδιά με τη δάρκα στο καράβι τους και τα κατέβασαν σ' ένα μακρόστενο και σκοτεινό αμπάρι, που βρομούσε φριχτά. Εκεί, τα παιδιά συνάντησαν κι άλλους δυστυχισμένους, γιατί ο Κουτάβιος ήταν πειρατής, κι εκείνη τη μέρα είχε γυρίσει από τη συνηθισμένη περιοδεία του στα νησιά, κι είχε μαζέψει όποιον βρήκε μπροστά του. Όλοι οι αιχμάλωτοι τούς ήταν άγνωστοι, κυρίως Γκαλμιανοί και Τερεβινθιανοί. Βολεύτηκαν λοιπόν πάνω στ' άχυρα, αγωνιώντας για την τύχη του

Κασπιανού, και προσπάθησαν να κλείσουν το στόμα του Ευστάθιου, που γκρίνιαζε αδιάκοπα πως το φταίξιμο ήταν όλο δικό τους, και τι χρώσταγε ο καημένος να την πληρώσει κι αυτός.

Στο μεταξύ, τα πράγματα ήταν καλύτερα για τον Κασπιανό. Ο άγνωστος αφέντης του τον πέρασε από ένα σοκάκι του χωριού, κι όταν άφησαν πίσω τους τα σπίτια και βρέθηκαν στ' ανοιχτά, γύρισε και τον κοίταξε:

«Μη φοβάσαι, παιδί μου» είπε. «Θα σου φερθώ καλά. Σ' αγόρασα γιατί η όψη σου μου θύμισε κάποιον.»

«Με την άδειά σας, Μυλόρδε, μπορώ να ρωτήσω ποιον σας θύμισα;» είπε ο Κασπιανός.

«Μου θύμισες τον αφέντη μου, το Βασιλιά Κασπιανό της Νάρνια.»

Και τότε, ο Κασπιανός αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα.

«Μυλόρδε», είπε, «εγώ είμαι ο αφέντης σου. Εγώ είμαι ο Κασπιανός, ο Βασιλιάς της Νάρνια».

«Μεγάλη κουθέντα είπες» απάντησε ο άγνωστος. «Πού να ξέρω πως λες αλήθεια;»

«Πρώτα πρώτα, απ' την όψη μου» είπε ο Κασπιανός. «Δεύτερο, γιατί με τα έξι μαντέματα μπορώ να σου πω ποιος είσαι. Πρέπει να 'σαι ένας από τους Εφτά Λόρδους της Νάρνια, που τους έστειλε στη θάλασσα ο θεός μου ο Μιράζ. Αυτούς γυρεύω κι εγώ – τον Αργκόζ, το Βερν, τον Οκτεσιανό, το Ρέστιμαρ, το Μάδραμορν και... και... Πάντα τον ξεχνάω τον άλλο. Τέλος πάντων, αν η Αφεντιά σου μου δώσει ένα σπαθί, μπορώ ν' αποδείξω στη μάχη, πάνω σ' ένα άλλο σώμα, πως είμαι ο Κασπιανός, γιος του Κασπιανού, νόμιμος ηγεμόνας της Νάρνια, Λόρδος του

Κάιρ Πάραβελ και Αυτοκράτορας των Νησιών της Μοναξιάς.»

«Μα τον ουρανό!» είπε ο άγνωστος. «Ως κι η φωνή του κι ο τρόπος που μιλά είναι ολόιδια με του πατέρα του. Μεγαλειότατε, τα σέβη μου...»

Κι εκεί, στη μέση του χωραφιού, γονάτισε και φίλησε το χέρι του Βασιλιά.

«Όσο για τα χρήματα που ξόδεψες για τα λύτρα μου» είπε ο Κασπιανός, «θα σου επιστραφούν από το Θησαυροφυλάκιο του Στέμματος».

«Ακόμα δεν μπήκαν στην τσέπη του Κουτάδιου, αφέντη μου» είπε ο Λόρδος Βερν, γιατί αυτός ήταν. «Ούτε και θα μπουν ποτέ, να 'σαι βέβαιος. Έχω πιέσει κατ' επανάληψιν την Επάρκειά του τον κυβερνήτη να δώσει τέλος στο αίσχος του δουλεμπορίου.»

«Λόρδε Βερν» είπε ο Κασπιανός, «πρέπει να μιλήσουμε για την κατάσταση των νησιών. Όμως πρώτα, θέλω ν' ακούσω την ιστορία σου».

«Δεν έχω να σου πω και πολλά» απάντησε ο Βερν. «Έφτασα ως εδώ με τους έξι συντρόφους μου, αγάπησα μια κοπέλα απ' τα νησιά και τότε κατάλαβα πως δεν άντεχα να θαλασσοδέρομαι πια. Κι ύστερα, όσο καθόταν στο θρόνο ο θείος της Μεγαλειότητός σου, δεν είχε νόημα να γυρίσω στη Νάρνια. Παντρεύτηκα λοιπόν κι έμεινα εδώ.»

«Κι ο κυβερνήτης, αυτός ο Τσιμπλούνιους, τι άνθρωπος είναι. Αναγνωρίζει το Βασιλιά της Νάρνια για αφέντη και κύριό του;»

«Με τα λόγια ναι, όλα γίνονται εν ονόματι του Βασιλέως, μα δε θα χαρεί καθόλου αν δει μπροστά του το Βασιλιά με σάρκα και οστά. Αν η Μεγαλειότης σου τον συναντούσε χωρίς συντρόφους και όπλα... Βέβαια, δε θ' αρνιόταν ανοιχτά την αφοσίωσή του,

αλλά θα έκανε πως δε σε πιστεύει, κι η Χάρη σου θα κινδύνευε. Με τι ακολουθία έφτασες ως εδώ, στα νερά μας;»

«Μ' ένα καράβι που ώρα την ώρα θα φανεί απ' το ακρωτήρι» απάντησε ο Κασπιανός. «Αν χρειαστεί μάχη, είμαστε τριάντα σπαθιά. Πρέπει να πάρουμε το καράβι μου και να κυνηγήσουμε τον Κουτάβιο! Να ελευθερώσουμε αμέσως τους συντρόφους μου!»

«Αν θες τη συμβουλή μου, μην το κάνεις» είπε ο Βερν. «Αν γίνει μάχη, όλο και κάποιιο καράβι θα βγει απ' το Στενολίμανο να βοηθήσει τον Κουτάβιο. Η Μεγαλειότης σου πρέπει να δείξει πώς έχει μεγαλύτερες δυνάμεις, και να τρομοκρατήσει με το όνομα του Βασιλιά. Δε χρειάζεται μάχη. Ο Τσιμπλούνιους είναι δειλός σαν κοτόπουλο, θα τρομάξει εύκολα.»

Ο Κασπιανός κι ο Βερν τα κουδέντιασαν λίγο ακόμα κι έπειτα κατέβηκαν στην ακτή, στα δυτικά του χωριού, κι ο Κασπιανός σήμανε τρεις φορές με το κέρας του. (Ήχι το μαγικό κέρας της Νάρνια, το Κέρας της Βασίλισσας Σουζάνας. Αυτό το 'χε αφήσει στα χέρια του αντιβασιλέα, του Καλοβολίκ, για ώρα ανάγκης όσο έλειπε ο Βασιλιάς.) Κι ο Δρινιανός, που περιμένε το σινιάλο, αναγνώρισε αμέσως το βασιλικό κέρας, κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* έβαλε πλώρη για την ακτή. Η βάρκα βγήκε για να τους μαζέψει, και σε λίγο ο Κασπιανός κι ο Λόρδος Βερν βρίσκονταν στο καράβι κι εξηγούσαν τα καθέκαστα στον Δρινιανό. Ο Δρινιανός, όπως κι ο Κασπιανός λίγο πριν, είπε να κάνουν αμέσως ρεσάλτο στο κάτεργο του δουλέμπορου, αλλά ο Βερν του επανέλαβε το δικό του σχέδιο.

«Καπετάνιε, τράβα ίσια κάτω, στα Στενά» είπε ο Βερν. «Θα πάμε στην Άδρα, εκεί που είναι το σπίτι

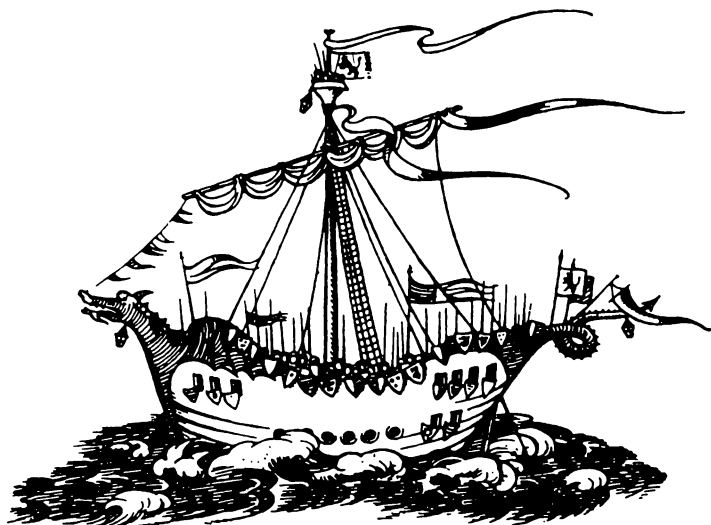
μου. Μα πρώτα σήκωσε τη σημαία του Βασιλιά, κρέμασε όλες τις ασπίδες στα μπαλόνια του καραβιού και στείλε στο κάσαρο, στο καμπούνι και στα κατάρτια όσους άντρες μπορείς. Κι όταν ξυγώσουμε σε απόσταση πέντε τόξων την αντικρινή στεριά, κι έχουμε την ανοιχτή θάλασσα στ' αριστερά μας, στείλε μερικά σινιάλα.»

«Σινιάλα;» ρώτησε ο Δρινιανός. «Σε ποιον;».

«Στα καράδια που δεν έχουμε. Ο Τσιμπλούνιους πρέπει να πιστέψει πως μας ακολουθεί ολόκληρος στόλος.»

«Κατάλαβα» είπε ο Δρινιανός κι έτριψε τα χέρια του. «Θες να δουν τα σινιάλα μας απ' τα νησιά. Και τι να λένε; Όλος ο στόλος να πλεύσει νοτίως της Άδρα και να συγκεντρωθεί στο...»

«Στο Βέρνστεντ» είπε ο Λόρδος Βερν. «Περίφημα.

‘Ετσι, κι αν ακόμα υπήρχε στόλος, οι κινήσεις του θα ‘ταν αθέατες από το Στενολίμανο.»

Ο Κασπιανός θέλοντας και μη παραδέχτηκε πως όλα τούς έρχονταν ευνοϊκά, κι ας τον έτρωγε η αγωνία για την τύχη των άλλων, που ήταν αιχμάλωτοι του Κουτάδιου. Αργά το απόγευμα (γιατί τώρα πια είχαν μαζέψει τα πανιά και πήγαιναν με τα κουπιά) είχαν παρακάμψει τη βορειοανατολική άκρη του Ντόορν, περνούσαν το ακρωτήρι της Άδρα κι έμπαιναν σ’ ένα ωραίο λιμάνι, στη νότια ακτή της Άδρα, όπου τα κτήματα του Βερν, κατάπρασина, κατηφόριζαν μαλακά ως το νερό. Οι άνθρωποι του Βερν –κάμποσοι φαίνονταν να δουλεύουν ακόμη στα χωράφια –δεν ήταν δούλοι, μα ελεύθεροι, και το φέουδό του ήταν πλούσιο κι ευτυχισμένο. Κι όλοι βγήκαν στη στεριά, κι έφαγαν βασιλικά σ’ ένα χαμηλό σπίτι με κολόνες, απέναντι στο λιμάνι. Κι ο Λόρδος Βερν μαζί με την υπέροχη γυναίκα του και τις χαριτωμένες κόρες του, τους περιποιήθηκε τόσο αρχοντικά, που το κέφι τους έφτιαξε. Κι όταν έπεσε το σκοτάδι, ο Βερν έστειλε έναν αγγελιοφόρο του με δάρκα στο Ντόορν, για τις προετοιμασίες της επομένης. Δεν τους εξήγησε όμως τι ακριβώς ήταν αυτές οι «προετοιμασίες».

Τι έκανε μετά ο Κασπιανός

Το άλλο πρωί, ο Λόρδος Βερν ξύπνησε τους ξένους του νωρίς, και μετά το πρόγευμα είπε στον Κασπιανό να οπλίσει τους άντρες του απ' την κορφή ως τα νύχια. «Πρέπει να 'ναι γυαλισμένοι και στολισμένοι σαν να πηγαίνουν στην πρώτη μάχη ενός μεγάλου πολέμου» πρόσθεσε, «ενός πολέμου ανάμεσα σε σπουδαίους βασιλιάδες, που θα τον παρακολουθήσει όλη η οικουμένη». Έτσι κι έγινε. Έπειτα, τρεις βάρκες με τον Κασπιανό, το πλήρωμα του *Ταξιδιώτη της Αυγής*, το Λόρδο Βερν και λίγους δικούς του, ξεκίνησαν για το Στενολίμανο. Στην πρώτη βάρκα ήταν δεμένη η βασιλική σημαία, και πλάι της στεκόταν ο σαλπγκτής.

Στην προκυμαία του Στενολίμανου, κόσμος πολύς είχε μαζευτεί για να τους υποδεχτεί. «Το 'χε κανονίσει ο απεσταλμένος μου από χτες το βράδυ» εξήγησε ο Λόρδος Βερν. «Είναι όλοι φίλοι μου, τίμιοι άνθρωποι.» Μόλις ο Κασπιανός πάτησε πόδι στη στεριά, το

πλήθος ξέσπασε σε αλαλαγμούς και ζητωκραυγές: «Νάρνια! Νάρνια! Ζήτω ο Βασιλιάς!» Την ίδια στιγμή –γιατί κι αυτό το 'χε κανονίσει ο απεσταλμένος του Βερν– καμπάνες άρχισαν να σημαίνουν απ' όλες τις μεριές της πόλης. Κι έτσι, με το λάβαρο μπροστά και τη σάλπιγγα να σημαίνει, οι άντρες του Κασπιανού έδγαλαν τα σπαθιά τους και πήραν το δρόμο με δηματισμό. Ήταν χαρούμενοι μα σοβαροί, κι ο δρόμος έτρεμε απ' τα δήματά τους, και τ' άρματά τους άστραφταν (γιατί ήταν ηλιόλουστο πρωινό) και θάμπωναν τα μάτια του πλήθους.

Στην αρχή, ζητωκραύγαζαν μόνοι εκείνοι που είχαν ειδοποιηθεί από τον αγγελιοφόρο του Λόρδου Βερν, κι ήξεραν τι συμβαίνει και ήθελαν να συμβεί. Μα σε λίγο τους ακολούθησαν και τα μικρά παιδιά, γιατί τα παιδιά πάντα τρελαίνονται για παρελάσεις, χώρια που ετούτα δω δεν είχαν μάθει σε τέτοια μεγαλεία. Κι έπειτα τους ακολούθησαν τα μαθητούδια, γιατί εκτός απ' τις παρελάσεις τούς άρεσε και το σκάσιαρχείο απ' τα μαθήματα. Κι έπειτα οι γυναίκες βγήκαν σε πόρτες και παράθυρα κι άρχισαν τις κουβέντες και τα ζήτω, γιατί στο κάτω κάτω, βασιλιάς περνούσε, και τι μετράει ένας κυβερνήτης μπροστά σε κοτζάμ βασιλιά; Κι οι κοπέλες τούς ακολούθησαν για τον ίδιο λόγο, και για έναν ακόμα, γιατί ο Κασπιανός κι ο Δρινιανός κι οι άλλοι Ναρνιανοί ήταν μια χαρά λεβέντες. Κι έπειτα βγήκαν και τα παλικάρια να δουν τι κοιτάζουν οι κοπέλες, κι ώσπου να φτάσει ο Κασπιανός στις πύλες του κάστρου, όλη η πολιτεία είχε σηκωθεί στο πόδι και τον επευφημούσε. Κι ο Τσιμπλούνιους, που καθόταν στο κάστρο του χωμένος σ' ένα σωρό λογαριασμούς, συμβόλαια, κανονισμούς και διατάξεις, άκουσε τη φασαρία.

Έξω απ' το κάστρο, ο σαλπικτής του Κασπιανού σήμανε δυνατά τη σάλπιγγα και φώναξε: «Ανοίξτε να περάσει ο Βασιλιάς της Νάρνια! Ο Βασιλιάς της Νάρνια έρχεται να επισκεφθεί τον πιστό και πολυαγαπημένο του υπηρέτη, τον κυβερνήτη των Νησιών της Μοναξιάς». Εκείνη την εποχή, στα τρία νησιά δεν υπήρχε πια ετικέτα, κι όλα γίνονταν άτσαλα και πρόχειρα. Ένα παραπόρτι άνοιξε πλάι στην πύλη, και βγήκε ένας τύπος αναμαλλιασμένος, με βρόμικο σκουφί αντί για κράνος και μια σκουριασμένη λόγχη στο χέρι. Οι αστραφτερές πανοπλίες τον θάμπωσαν κι ανοιγόκλεισε τα μάτια του ζαλισμένος. «Η 'πάρκιτ' δέφκερι» είπε μέσ' απ' τα δόντια του (δηλαδή: «Η Επάρκειά του δεν ευκαιρεί»). «Δέχεται 'πι συνεντεύξ' 'ννιά με δέκα δεύτερη Κυριακή του μηνός.»

«Μόνο ασκεπείς απευθύνουν το λόγο στη Νάρνια, σκύλε!» βροντοφώναξε ο Λόρδος Βερν, και με το μαστίγιο που κρατούσε στο γαντοφορεμένο χέρι του, έστειλε το βρόμικο σκουφί του φρουρού στην άλλη άκρη.

«Μπα, σε καλό σας! Τι τρέχει;» είπε ο φρουρός, αλλά κανείς δεν του 'δωσε σημασία. Δυο άντρες του Κασπιανού πέρασαν από το παραπόρτι κι άνοιξαν διάπλατα την πύλη, αφού πάλεψαν κάμποσο με τις σκουριασμένες αμπάρες και τις κλειδωνιές. Ο Βασιλιάς με την ακολουθία του μπήκε στο προαύλιο του κάστρου. Οι άντρες του κυβερνήτη τεμπέλιαζαν εδώ κι εκεί, και κάποιοι άλλοι (σκουπίζοντας το στόμα τους, οι περισσότεροι) έβγαιναν κουτρουβαλώντας απ' τις πόρτες, δεξιά κι αριστερά. Και μόλο που τα όπλα και οι θώρακές τους ήταν σε κακό χάλι, έμοιαζαν άνθρωποι που θα πολεμούσαν γερά αν είχαν αρχηγό ή αν ήξεραν τι συμβαίνει. Ήταν δύσκολη στιγ-

μή, κι επικίνδυνη, όμως ο Κασπιανός δεν τους άφησε καιρό να συνέρθουν.

«Πού είναι ο διοικητής σας;» ρώτησε.

«Ολόκληρος... δηλαδή, σχεδόν... δηλαδή, εγώ...» απάντησε ένας κοιμψευάμενος νεαρός, που δεν κρατούσε όπλο κι έδειχνε αγουροξυπνημένος.

«Η επιθυμία μου» είπε ο Κασπιανός, «είναι μία: η βασιλική μου επίσκεψη στα Νησιά της Μοναξιάς θέλω να γίνει κατά το δυνατόν αφορμή χαράς για τους πιστούς μου υπηκόους. Αν τα αισθήματά μου δεν ήταν φιλικά, θα είχα πολλά να σου πω για την κατάσταση των στρατιωτών σου και για το χάλι που έχουν τα όπλα τους. Έστω. Σε συγχωρώ. Πρόσταξε ν' ανοίξουν ένα ασκί κρασί, να πιείτε όλοι στην υγεία μου. Μα, ως αύριο το μεσημέρι, τους θέλω μαζεμένους εδώ, και να μη μοιάζουν πια με αλήτες, αλλά με στρατιώτες. Αυτό θα το φροντίσεις εσύ προσωπικά, ειδαλλιώς θα γνωρίσεις την άκρα δυσαρέσκειά μου».

Ο αρχηγός της φρουράς έμεινε με το στόμα ανοιχτό, αλλά ο Βερν φώναξε τότε: «Υποδεχτείτε το Βασιλιά σας!» Κι οι φρουροί, που δεν είχαν βγάλει άκρη απ' τα λόγια του Κασπιανού, όμως εκείνο το σημείο με το κρασί το 'χαν καταλάβει και με το παρπάνω, ξέσπασαν σε ζητωκραυγές. Έπειτα ο Κασπιανός άφησε τους περισσότερους ακόλουθούς του στο προαύλιο, και μαζί με τον Βερν, τον Δρινιανό κι άλλους τέσσερις, μπήκε στο κάστρο.

Στο δάθος της μεγάλης αίθουσας, σ' ένα τραπέζι μ' ένα σωρό γραμματείς γύρω του, καθόταν η Επάρκειά του, ο κυβερνήτης των Νησιών της Μοναξιάς, ένα ύπουλο ανθρωπάκι, με μαλλιά που ήταν άλλοτε κατκόκκινα, και τώρα σχεδόν άσπρα. Ο Τσιμπλούνιους σήκωσε τα μάτια του καθώς έμπαιναν οι ξένοι,

κι έπειτα έσκυψε πάλι στα χαρτιά του και είπε μηχανικά: «Δέχομαι μόνο επί συνεντεύξει, εννέα με δέκα κάθε δεύτερη Κυριακή».

Ο Κασπιανός έκανε ένα νεύμα στον Βερν, και παραμέρισε. Ο Βερν κι ο Δρινιανός προχώρησαν, έπιασαν το τραπέζι απ' τις δυο του άκρες, το σήκωσαν και το πέταξαν στην άλλη άκρη της αίθουσας, όπου

αναποδογυρίστηκε μέσα σ' ένα χείμαρρο από χαρτιά, φακέλους, μελανοδοχεία, πένες, βουλοκέρια και επίσημα έγγραφα. Κι έπειτα, καθόλου άγρια αλλά πολύ σταθερά, λες και τα χέρια τους ήταν ατσάλινες τανάλλιες, σήκωσαν τον Τσιμπλούνιους απ' την καρέκλα του και τον έστησαν όρθιο ένα μέτρο πιο κει. Ο Κασπιανός κάθισε στην καρέκλα του κυδερνήτη κι ακούμπησε το γυμνό του σπαθί στα γόνατά του.

«Κύριε» είπε καρφώνοντας τα μάτια του στον Τσιμπλούνιους, «δε μας επεφύλαξες την υποδοχή που περιμέναμε. Είμαι ο Βασιλιάς της Νάρνια».

«Δε λέει τέτοιο πράμα στην αλληλογραφία» είπε διαστικά ο κυβερνήτης. «Ούτε υπόμνημα μάς ήρθε. Κανένας δε μας ειδοποίησε για την επίσκεψη. Όλα αντικανονικά. Θα λάβω ευχαρίστως υπόψη μου την αίτησή σας...»

«Και ήρθα να δω πώς εκτελεί τα καθήκοντά της η Επάρκειά σου» συνέχισε ο Κασπιανός. «Υπάρχουν προπάντων δύο θέματα στα οποία απαιτώ εξηγήσεις. Πρώτον, απ' ό,τι βλέπω στα κατάστιχά μας, ο φόρος των νησιών στο Στέμμα της Νάρνια έχει να πληρωθεί εκατόν πενήντα χρόνια.»

«Α, αυτό είναι θέμα του Συμβουλίου που θα συνεδριάσει τον άλλο μήνα» είπε ο Τσιμπλούνιους. «Αν κάνετε μια αιτησούλα στην πρώτη συνεδρίαση της άλλης χρονιάς, θ' ανοίξουμε το αρχείο των φορολογικών μας και...»

«Επίσης, οι νόμοι μας το ορίζουν σαφώς» συνέχισε ο Κασπιανός. «Αν δεν πληρωθεί ο φόρος, το χρέος πρέπει να εξοφληθεί από τον κυβερνήτη των νησιών. Από δικά του χρήματα.»

Στο σημείο αυτό, ο Τσιμπλούνιους άρχισε να προσέχει καλύτερα. «Άπαπα, ούτε συζήτηση» είπε, «αποκλείεται... Είναι οικονομικώς αδύνατον και... Η Μεγαλειότης σας πρέπει να αστειεύεται.»

Μέσα του, ο Τσιμπλούνιους σκεφτόταν κιάλας με τι τρόπο να ξεφορτωθεί τους ανεπιθύμητους επισκέπτες. Κι αν ήξερε πως ο Κασπιανός είχε μονάχα ένα καράδι κι όλο του το πλήρωμα μαζί του, θα τους καλόπιανε εκείνη τη στιγμή, και τη νύχτα θα τους σκότωνε στον ύπνο τους. Όμως από τα χτες είχε δει το

πολεμικό που κατηφόριζε τα Στενά, κι είχε διαβάσει τα σινιάλα που έστειλε στον υπόλοιπο στόλο – έτσι νόμιζε. Μόνο που τότε δεν είχε καταλάβει πως ήταν πλοίο βασιλικό, γιατί δε φυσούσε αέρας να ξετυλίξει τη σημαία και να φανεί το χρυσό λιοντάρι. Κάθισε λοιπόν και περίμενε τις εξελίξεις, και πίστεψε πως ο Κασπιανός είχε ολόκληρο στόλο στο Βέρνστεντ. Κι επειδή ο Τσιμπλούνιους ήταν πολύ δειλός, κι ο ίδιος ποτέ δε θα τολμούσε κάτι τέτοιο, δεν του πέρασε απ' το μυαλό πως ο Κασπιανός είχε μπει στο Στενολίμανο για να καταλάβει τα νησιά με μια χούφτα πολεμιστές.

«Δεύτερον» είπε ο Κασπιανός, «απαιτώ να μου εξηγήσεις γιατί άφησες να ανθίσει εδώ το ακατονόμαστο και απάνθρωπο εμπόριο των δούλων, καταπατώντας τα πανάρχαια έθιμα των κτήσεών μου».

«Μα ήταν αναγκαίο... Ήταν αναπόφευκτο» είπε η Επάρκειά του. «Σας διαβεβαιώ ότι το δουλεμπόριο συνέβαλε στην οικονομική ανάπτυξη των νησιών μας. Η σημερινή μας ευημερία οφείλεται αποκλειστικά σ' αυτό.»

«Τι τους θέλετε τους δούλους;»

«Κάνουμε εξαγωγές, Μεγαλειότατε. Κυρίως στην Καλορμίνια. Τους πουλάμε όμως και σ' άλλες αγορές, είμαστε μεγάλο εμπορικό κέντρο.»

«Μ' άλλα λόγια» είπε ο Κασπιανός, «αφού είσαστε μεγάλο εμπορικό κέντρο, δεν τους έχετε ανάγκη. Πες μου, σε τι χρησιμεύουν; Μόνο τις τσέπες κάτι υποκειμένων σαν τον Κουτάδιο γεμίζουν!»

«Μεγαλειότατε» είπε ο Τσιμπλούνιους, μ' ένα χαμόγελο που άδικα προσπάθησε να φανεί πατρικό, «η τρυφερή σας ηλικία δε σας επιτρέπει να καταλάβετε πώς ακριβώς έχει το οικονομικό πρόβλημα. Υπάρ-

χουν στατιστικές, υπάρχουν πίνακες, υπάρχουν...».

«Η ηλικία μου μπορεί να είναι τρυφερή» είπε ο Κασπιανός, «αλλά το δουλεμπόριο το καταλαβαίνω καλύτερα απ' την Επάρκειά σου. Κι όπως βλέπω, δε φέρνει στα νησιά ούτε ψωμί ούτε κρέας, ούτε κρασί ούτε μπίρα, ούτε ξυλεία ούτε λάχανα, ούτε βιβλία ούτε μουσικά όργανα, ούτε άλογα ούτε όπλα. Δε φέρνει τίποτε απαραίτητο. Μα, ό,τι άλλο και να φέρνει, πρέπει να σταματήσει!»

«Και να γυρίσουμε πίσω το ρολόι;» έκανε ξεψυχισμένα ο κυβερνήτης. «Δεν καταλαβαίνετε από ανάπτυξη, από πρόοδο;»

«Τα 'χω δει και τα δυο σ' ένα αυγό» είπε ο Κασπιανός, «και στη Νάρνια έχουμε πολλές παροιμίες για τα κλούδια αυγά. Το δουλεμπόριο πρέπει να σταματήσει!»

«Εγώ πάντως δεν αναλαμβάνω τέτοια ευθύνη» είπε ο Τσιμπλούνιους.

«Πολύ καλά» απάντησε ο Κασπιανός. «Τότε, σε απαλλάσσω από τα καθήκοντά σου. Λόρδε Βερν, πλησίασε.» Και πριν συνέρθει απ' το σάστισμά του ο Τσιμπλούνιους, ο Λόρδος Βερν είχε γονατίσει, με τα χέρια του στα χέρια του Βασιλιά, κι έδινε όρκο πως θα κυβερνήσει τα Νησιά της Μοναξιάς σύμφωνα με τους γραπτούς και τους άγραφους νόμους της Νάρνια. Και ο Κασπιανός είπε: «Αρκετούς κυβερνήτες είχαμε ως τώρα», κι έχρισε τον Βερν Δούκα των Νησιών της Μοναξιάς.

«Όσο για σένα, Κύριέ μου» είπε στον Τσιμπλούνιους, «σου χαρίζω τα χρέη σου. Μα ως αύριο το μεσημέρι, εσύ κι οι άνθρωποί σου πρέπει να μου αδειάσετε τη γωνιά. Στο κάστρο θα μένει του λοιπού ο Δούκας».

«Μια στιγμή, άρχοντές μου» πετάχτηκε ένας γραμματέας. «Καλό είναι το θέατρο, δε λέω, μα έχουμε και δουλειές. Να δούμε και λιγάκι τις υποθέσεις μας. Το ζήτημα είναι...»

«Αυτό έλεγα κι εγώ» τον έκοψε ο Δούκας. «Το ζήτημα είναι αν εσύ και οι άλλοι χαραμοφάηδες θα φύγετε από δω μέσα με το βούρδουλα ή χωρίς. Διαλέγετε και παίρνετε.»

Κι όταν όλα κανονίστηκαν, ο Κασπιανός παράγγειλε να φέρουν τ' άλογα της φρουράς, που ήταν ελεεινά και ψωριασμένα, και κατέβηκε στην πόλη με τον Βερν, τον Δρινιανό και κάνα δυο άλλους. Τράβηξαν γραμμή για το σκλαβοπάζαρο, ένα μακρύ, χαμηλό κτίριο κοντά στο λιμάνι. Η σκηνή που αντίκρισαν μπαίνοντας, ήταν παρόμοια μ' αυτήν που θα δείτε σε κάθε πλειστηριασμό. Κόσμος πολύς είχε μαζευτεί, κι ο Κουτάβιος, πάνω σε μια εξέδρα, βρυχιόταν με την αγριοφωνάρα του:

«Και τώρα, κύριοι, το νούμερο είκοσι τρία. Ένας ωραίος αγρότης από την Τερεβινθία. Πρώτος στο κάτεργο. Πρώτος και στο λατομείο. Ούτε είκοσι πέντε χρόνων. Κι ούτε μισό χαλασμένο δόντι στο στόμα. Γερός και μπρατσωμένος. Τακς, βγάλ' του το πουκάμισο να τον δουν οι κύριοι. Χορτάστε μούσकुλο! Στήθος μάρμαρο! Δέκα μισοφέγγαρα απ' τον κύριο στη γωνία. Κύριέ μου, αστειεύεστε! Δεκαπέντε! Δεκαοχτώ! Δεκαοχτώ για το νούμερο είκοσι τρία. Κανείς πάνω από δεκαοχτώ; Είκοσι ένα. Ευχαριστώ πολύ, κύριέ μου. Είκοσι ένα για...»

Στο σημείο αυτό ο Κουτάβιος σταμάτησε κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό, βλέποντας τους σιδερόφραχτους στρατιώτες που είχαν κυκλώσει την εξέδρα.

«Γονατίστε μπροστά στο Βασιλιά της Νάρνια» είπε

ο Δούκας. Κι επειδή όλοι είχαν ακούσει απέξω τα ποδοβολητά και τα κουδούνια των αλόγων, και πολλοί είχαν μάθει τις φήμες της απόδοσης και τα γεγονότα στο κάστρο, υπάκουσαν αμέσως. Τους λίγους που δίσταζαν, τους γονάτισαν με το ζόρι οι διπλανοί τους. Μερικοί φώναξαν ζήτω.

«Κουτάβιε, θα μπορούσα να ζητήσω την εκτέλεσή σου, γιατί χτες πρόσβαλες το βασιλικό μου πρόσωπο» είπε ο Κασπιανός. «Όμως σε συγχωρώ, επειδή το αγνοούσες. Εδώ και δέκα λεπτά, το δουλεμπόριο απαγορεύτηκε σ' όλη την επικράτειά μου. Δίνω λοιπόν την ελευθερία στους δούλους αυτού του παζαριού.»

Άπλωσε το χέρι για να σταματήσει τις ζητωκραυγές των δούλων, και συνέχισε: «Πού είναι οι φίλοι μου;»

«Α... Το χρυσό μου το κοριτσάκι... κι ο νεαρός κύριος...» τραύλισε ο Κουτάβιος χαμογελώντας δουλικά. «Ξέρετε... έγιναν ανάρπαστοι.»

«Κασπιανέ, εδώ! Εδώ είμαστε!» φώναξαν μ' ένα στόμα ο Έντμουντ και η Λούσυ. «Αφέντη, στις διαταγές σου!» πετάχτηκε κι ο Ριπιτσιπιτσιόπ απ' την αντικρινή γωνία. Είχαν πουληθεί και οι τρεις, αλλά ευτυχώς οι αγοραστές τους δεν έφυγαν αμέσως, γιατί περίμεναν ν' αγοράσουν κι άλλους δούλους. Το πλήθος παραμέρισε για να τους αφήσει να περάσουν, κι επακολούθησαν αγκαλιές, χειραψίες και χαρές. Πίσω τους φάνηκαν να πλησιάζουν δυο έμποροι απ' την Καλορμίνια. Οι Καλορμίνιοι, όπως θα ξέρετε, είναι όλοι τους μελαποί, με μακριά γένια, και φοράνε πορτοκαλί τουρμπάνι και φαρδιά άσπρη κελεμπία. Είναι αρχαίος λαός, πλούσιος, σοφός, ευγενικός –και άγριος. Οι δυο έμποροι υποκλίθηκαν στον Κασπιανό

και τον έλουσαν με φιλοφρονήσεις για ποταμούς αφθονίας που αρδεύουν τα περιβόλια της σύνεσης και της αρετής και τα παρόμοια. Στο δάθος, μόνο ένα ζητούσαν: τα λεφτά που πλήρωσαν για τους δούλους.

«Κύριοι, έχετε δίκιο» είπε ο Κασπιανός. «Όσοι αγόρασαν δούλους σήμερα, πρέπει να πάρουν πίσω τα χρήματά τους. Κουτάβιε, θέλω αμέσως τις εισπράξεις σου, ως το τελευταίο μίνιμ». (Το μίνιμ, αν δεν το ξέρετε, είναι το ένα τεσσαρακοστό του μισοφέγγαρου.)

«Μεγαλειότατε, θα καταντήσω ζητιάνος» κλαψούρισε ο Κουτάβιος.

«Έζησες όλη σου τη ζωή καταστρέφοντας ζωές» είπε ο Κασπιανός. «Καλύτερα ζητιάνος, παρά δούλος. Και, δε μου λες; Πού είναι ο άλλος φίλος μου;»

«Α, αυτός;» είπε ο Κουτάβιος. «Αυτόν σας τον χαρίζω, δεν κάνει τίποτα. Μετά χαράς να τον ξεφορτωθώ. Τέτοιο τεφαρίκι δεν ξαναπέρασε από σκλαβοπάζαρο. Του κατέδασα την τιμή στα πέντε μισοφέγγαρα, μα δεν τον έπαιρνε κανείς. Τον έβαλα προσφορά σ' όποιον αγόραζε άλλο δούλο. Τίποτα. Ούτε τζάμπα δεν τον ήθελαν. Ούτε να τον αγγίξουν, ούτε να τον δουν στα μάτια τους. Τακς, φέρε τον Μουρμούρη.»

Και τότε εμφανίστηκε ο Ευστάθιος, με μια μούρη κρεμασμένη ως το πάτωμα –γιατί δέβαια κανένας δε θέλει να πουληθεί δούλος, αλλά και πάλι, είναι μεγάλη τσαντίλα να μη σε παίρνει κανείς. Ο Ευστάθιος πλησίασε τον Κασπιανό μουρμουρίζοντας: «Ξέρω, ξέρω, πάλι τα ίδια. Εσύ καλοπερνούσες, κι εμείς ήμαστε δεμένοι στο μπουντρούμι. Και φυσικά, δε ρώτησες για το Βρετανικό Προξενείο. Πού να σου μείνει καιρός!»

Εκείνη τη νύχτα έγινε μεγάλο γλέντι στο κάστρο του Στενολίμανου, και στο τέλος: «Αύριο αρχίζει η πραγματική περιπέτεια» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ, προτού υποκλιθεί και αποσυρθεί για ύπνο. Μα, το αύριο ήταν μόνο μια κουδέντα, γιατί τώρα πια ετοιμάζονταν ν' αφήσουν πίσω τους όλες τις γνωστές στεριές και τις θάλασσες, κι έπρεπε να κάνουν μεγάλες ετοιμασίες. Άδειασαν λοιπόν τον *Ταξιδιώτη της Αυγής* και τον έβγαλαν στη στεριά με οχτώ άλογα, πάνω σε καρούλια, κι οι καλύτεροι ναυπηγοί των νησιών τον επιθεώρησαν απ' την κορφή ως τα νύχια. Έπειτα τον έριξαν πάλι στη θάλασσα και τον γέμισαν με όσα τρόφιμα και νερό μπορούσε ν' αντέξει —εφόδια για είκοσι οχτώ μέρες τα λογάριασαν. Ακόμη κι έτσι, σκέφτηκε απογοητευμένος ο Έντμουντ, τους έμενε ένα περιθώριο δεκαπέντε ημερών αναζήτησης στα ανατολικά, πριν εγκαταλείψουν τις επιχειρήσεις.

Κι όσο ετοιμαζόταν το καράβι, ο Κασπιανός δεν έχασε την ευκαιρία. Ρώτησε και ξαναρώτησε όλους τους γερο-θαλασσινούς που πέτυχε στο Στενολίμανο,

για να μάθει αν είχαν ακούσει φήμες για κάποια χώρα στα δάθη της Ανατολής. Στο κάστρο άδειασαν πολλά βαρέλια μπύρα για να ποτιστούν άντρες γερασμένοι απ' την άρμη της θάλασσας, με κοντά γκριζα γένια και καθαρά γαλάζια μάτια, που αράδιασαν γι' αντάλλαγμα ένα σωρό ιστορίες. Οι πιο αξιόπιστοι έλεγαν πως πέρα απ' τα Νησιά της Μοναξιάς δεν υπήρχε τίποτα. Άλλοι πάλι είπαν πως, αν συνέχιζες ν' αρμενίζεις ανατολικά, θα 'φτανες σε μιαν άγρια θάλασσα δίχως ίχνος στεριάς, που δερνόταν και στριφογυρνούσε αδιάκοπα στο χείλος του κόσμου – «Και τότε θα πιάσετε πάτο, Μεγαλειότατε, κι εσείς κι οι άντρες σας». Άλλοι πάλι είχαν να διηγηθούν εξωφρενικές ιστορίες, με νησιά όπου κατοικούσαν άκεφαλοι άνθρωποι, με νησιά που παράδερναν στα κύματα, με φοβερές ρουφήχτρες και με φωτιές που άναβαν μέσα στα νερά. Μόνο ένας, προς μεγάλη αγαλλίαση του Ριπιτσιπιτσιίπ, είπε απλά: «Μετά από δω είναι η Χώρα του Ασλάν. Βρίσκεται όμως πέρα απ' την άκρη του κόσμου, και δε φτάνει κανείς ως εκεί». Κι όταν τον ρώτησαν, είπε πως το 'χε ακούσει απ' τον πατέρα του.

Ο Βερν δεν είχε να τους πει πολλά: είδε τους έξι συντρόφους του να φεύγουν για την Ανατολή, κι από τότε, ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Το 'χε πει στον Κασπιανό μια μέρα που κάθονταν μαζί στο ψηλότερο σημείο της Άδρα, κι ατένιζαν τον ανατολικό ωκεανό στα πόδια τους. «Πολλά πρωινά ανεβαίνω εδώ πάνω» είπε ο Δούκας, «και βλέπω τον ήλιο που βγαίνει απ' τη θάλασσα. Καμιά φορά, θαρρείς πως είναι μόνο δυο μίλια από κει. Σκέφτομαι τότε τους φίλους μου, κι αυτό που μπορεί να κρύβεται πίσω απ' τον ορίζοντα. Ξέρω, το πιθανότερο είναι πως δεν υπάρ-

χει τίποτα, κι ωστόσο, πάντα ντρέπομαι που δεν τους ακολούθησα. Μεγαλειότατε, σε συμβουλεύω να μην πας πουθενά. Κι ύστερα, μπορεί να χρειαστούμε τη βοήθειά σου εδώ στα νησιά. Εκείνη τη μέρα στο σκλαβοπάζαρο γεννήθηκε ένας νέος κόσμος, και δεν αποκλείεται να 'χουμε πόλεμο με την Καλορμίνη. Σε ικετεύω, σκέψου το ξανά».

«Άρχοντά μου, έχω πάρει όρκο» είπε ο Κασπιανός. «Χώρα που, αν σ' ακούσω, θα βρω τον μπελά μου απ' τον Ριπιτσιπιτσιίπ.»

Τι έφερε η θύελλα

Κόντευαν τρεις βδομάδες απ' τη μέρα της απόβασης, όταν ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* βγήκε απ' το Στενολίμανο μ' ένα ρυμουλκό. Είχαν προηγηθεί επίσημοι και μελαγχολικοί αποχαιρετισμοί, και πλήθος μεγάλο είχε μαζευτεί να τους ξεπροδοδίσει. Δάκρυα χύθηκαν κι αντήχησαν ζητωκραυγές όταν ο Κασπιανός έβγαλε τον τελευταίο λόγο στους Μοναχονησιώτες, κι έπειτα αποχαιρέτησε το Δούκα και την οικογένειά του. Στο τέλος, όλοι βουβάθηκαν, και το πλοίο ξεμάκρυνε απ' την ακτή, με το πορφυρό πανί του χαλαρό. Η σάλπιγγα σήμανε στο κάσαρο, κι ο ήχος της έσβησε λίγο λίγο στα νερά. Κι ύστερα, το πλοίο βγήκε στ' ανοιχτά, το 'πιασε ο άνεμος και φούσκωσε το πανί, και το ρυμουλκό ξέκοψε και πήρε με τα κουπιά το δρόμο του γυρισμού στο λιμάνι. Το πρώτο αληθινό κύμα έγλειψε την καρίνα του *Ταξιδιώτη της Αυγής*, και το καράβι ζωντάνεψε. Όσοι δεν είχαν βάρδια, κατέβηκαν

στο αμπάρι, ο Δρινιανός έπιασε το πόστο του στο τιμόνι, κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* πέρασε απ' τα νότια της Άδρα κι έστριψε ανατολικά.

Οι πρώτες μέρες ήταν υπέροχες, κι η Λούσυ σκέφτηκε πως πιο τυχερό παιδί απ' αυτήν δεν πρέπει να υπήρχε στον κόσμο. Κάθε πρωί που ξυπνούσε, έβλεπε το φως απ' τα ηλιόλουστα νερά να χορεύει στην οροφή της καμπίνας της, και γύρω της ένα σωρό καινούρια πράγματα, αποκτημένα στα Νησιά της Μοναξιάς –ναυτικές μπότες, πατατούκα, πέτσινο γιλέκο, έναν μακρύ μανδύα κι ένα μάλλινο σάλι. Έπειτα ανέβαινε στο κατάστρωμα να κοιτάξει τη θάλασσα απ' το καμπούνι, και μέρα τη μέρα τα νερά έμοιαζαν πιο αστραφτερά, κι ο αέρας ζέσταινε διαρκώς. Ακολουθούσε ένα γερό πρόγευμα, γιατί, όπως είπαμε, ο θαλασσινός αέρας ανοίγει την όρεξη.

Την περισσότερη μέρα την περνούσε στην πρύμνη, καθισμένη στο στενό παγκάκι της ουράς του δράκου, κι έπαιζε σκάκι με τον Ριπιτσιπιτσιίπ. Ο Ποντικός ήταν πολύ αστείος όταν έπιανε και με τα δυο του ποδαράκια τα πιόνια, που του 'πεφταν μεγάλα, ή πάλι όταν σηκωνόταν στις μύτες για να φτάσει στη μέση της σκακιέρας. Ήταν όμως καλός παίκτης, κι όταν συγκεντρωνόταν, κέρδιζε πάντα την παρτίδα. Κάπου κάπου κέρδιζε και η Λούσυ, γιατί ο Ποντικός έκανε τρέλες, κι έστελνε μόνο του τον αξιωματικό του ανάμεσα στην ξένη βασίλισσα και τον πύργο της. Αυτό του συνέβαινε όταν ξεχνούσε πως έπαιζε σκάκι και σκεφτόταν αληθινές μάχες, κι έβαζε τον αξιωματικό του να κάνει ό,τι θα 'κανε ο ίδιος στη θέση του. Το μυαλό του Ριπιτσιπιτσιίπ ήταν γεμάτο ανδραγαθίες, «ελευθερία ή θάνατο» και «πάλη μέχρις εσχάτων».

Όμως οι καλές μέρες δεν κράτησαν πολύ. Έφτασε

ένα βράδυ κι η Λούσυ, χαζεύοντας απ' την πρύμνη το μακρύ αυλάκι που άφηναν πίσω τους, είδε κάτι πελώρια σύννεφα να μαζεύονται στη δύση με τρομαχτική ταχύτητα. Έπειτα τα σύννεφα άνοιξαν και φάνηκε το κίτρινο ηλιοβασίλεμα. Τα κύματα πίσω απ' το καράδι έπαιρναν αλλόκοτα σχήματα, κι η θάλασσα είχε κιτρινίσει, σαν βρόμικη λινάτσα. Ο άνεμος ψύχρανε, το καράδι άρχισε να σαλεύει ανήσυχα, λες κι ένιωθε τον κίνδυνο πίσω του, και το πανί μια ξεφούσκωνε και κρεμόταν, και μια φούσκωνε σαν τρελό. Κι όπως η Λούσυ πρόσεχε τις αλλαγές κι αναρωτιόταν τι κακό τους ζύγωνε με το θόρυβο του ανέμου, ο Δρινιανός φώναξε: «Όλοι στο κατάστρωμα!». Όσο να πεις τρία, όλοι είχαν πέσει με τα μούτρα στη δουλειά. Έσδησαν τη φωτιά στο μαγειρείο, έκλεισαν γερά τις μπουκαπόρτες, και μερικοί σταρφάλωσαν στα κατάρτια να δέσουν το πανί. Πριν τελειώσουν, τους χτύπησε η θύελλα. Της Λούσυ της φάνηκε πως μια μεγάλη κοιλάδα ανοίχτηκε στη θάλασσα, ακριβώς μπροστά στην πλώρη, και το πλοίο άρχισε να κατακυλάει, τόσο βαθιά, που σου 'κοδε την ανάσα. Ένας σταχτής νερένιος λόφος, πιο ψηλός κι από το μεσιανό κατάρτι, ερχόταν καταπάνω τους με μεγάλη ταχύτητα. Ο θάνατος έμοιαζε αναπόφευκτος –αλλά, την τελευταία στιγμή, το καράδι τινάχτηκε ψηλά και βρέθηκε στην κορφή του νερού, στριφογύρισε σαν τρελό, κι ένας μανιασμένος καταρράχτης σάρωσε το κατάστρωμα. Πλώρη και πρύμνη ήταν σαν ξερονήσια, που ανάμεσά τους λυσομανούσαν τ' άγρια κύματα. Ψηλά, στα κατάρτια, οι ναύτες γαντζωμένοι με νύχια και με δόντια πάσχιζαν να κρατήσουν το πανί. Ένα κομμένο σκοινί σηκώθηκε με τον άνεμο, κι έμεινε κάθετο σαν στύλος, σχεδόν αλύγιστο.

«Κυρία, κατεβείτε κάτω» ούρλιαξε ο Δρινιανός. Κι η Λούσυ, πού ήξερε πως οι στεριανοί –και οι στεριανές– είναι πάντα δάρος για τους θαλασσινούς, υπάκουσε αμέσως. Δεν ήταν κι εύκολη δουλειά το κατέβασμα. Ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* έγερνε τρομερά στο δεξί του πλευρό, και το κατάστρωμα είχε πλαγιάσει σαν σκεπή σπιτιού. Η Λούσυ έφτασε μπουσουλώντας στην μπουκαφόρτα, αρπαγμένη απ' την κουπαστή, κι εκεί αναγκάστηκε να περιμένει ώσπου να θγουν δυο ναύτες που ανέβαιναν στο μεταξύ. Έπειτα έπιασε την ανεμόσκαλα κι άρχισε να κατεβαίνει. Ευτυχώς που κρατιόταν γερά, γιατί πάνω στην ώρα ένα πελώριο κύμα σάρωσε το κατάστρωμα μουγκρίζοντας, και τη σκέπασε ως τους ώμους. Κι η Λούσυ, μόλο που ήταν ήδη μουσκεμένη απ' τη βροχή και τους αφρούς, ένιωσε το κρύο να την περονιάζει ως το κόκαλο. Με τα χίλια δάσανα, βρέθηκε στην καμπίνα της κι έκλεισε την πόρτα, αφήνοντας απέξω το τρομερό θέαμα του σκοταδιού που απειλούσε να τους καταπιεί. Δεν κατάφερε όμως να κλείσει απέξω τη βουή, τους τριγμούς, τους βόγκους, το κροτάλισμα, τους γδούπους και τους βρυχηθμούς, που εδώ κάτω ακούγονταν ακόμα πιο τρομαχτικά.

Όλη η άλλη μέρα συνεχίστηκε έτσι, και η παράλλη. Κι έτσι παράδερναν, ώσπου πια δεν μπορούσαν να θυμηθούν πότε άρχισε το κακό. Και πάντα χρειάζονταν τρεις άντρες στο τιμόνι, κι αυτοί οι τρεις πάλευαν μ' όλες τους τις δυνάμεις για να κρατήσουν κάποια πορεία. Και πάντα χρειάζονταν χέρια στις αντλίες, και κανείς δεν πρόφτανε να ξεκουραστεί, ούτε να μαγειρέψει τίποτα, ούτε να στεγνώσει ρούχα, και τα κύματα τούς πήραν ένα ναύτη απ' το κατάστρωμα, και ήλιος δε φάνηκε ποτέ.

Όταν πέρασε το κακό, ο Ευστάθιος έγραψε στο ημερολόγιό του:

«3 Σεπτεμβρίου. Πρώτη μέρα που μπορώ και γράφω, εδώ και αιώνες. Δεκατρείς μέρες και δεκατρείς νύχτες παραδέχναμε σ' έναν κυκλώνα. Το ξέρω πως ήταν δεκατρείς, γιατί τις μέτρησα πολύ προσεχτικά, κι ας λένε οι άλλοι πως ήταν μόνο δώδεκα. Για σκέψου! Να κάνεις τέτοιο επικίνδυνο ταξίδι μαζί με ανθρώπους που δεν ξέρουν να μετράνε! Είδα το χάρο με τα μάτια μου καθώς χορεύαμε στα πελώρια κύματα, μια πάνω μια κάτω, μουσκίδι ως το κόκαλο. Κι ούτε ένας φιλοτιμήθηκε να μας φτιάξει μια σουπίτσα. Περιττό να πω ότι δεν υπάρχει ασύρματος ούτε φωτοβολίδες, κι έτσι δεν μπορούσαμε να ζητήσουμε βοήθεια από πουθενά. Πράγμα που αποδεικνύει ότι καλά τους το λέω: είναι τρέλα να ταξιδεύουμε μ' αυτό το καρυδότσουφλο. Ακόμα και με άγιους ανθρώπους να κάναμε τέτοιο ταξίδι, πάλι σκούρα θα 'ταν τα πράγματα –χώρια μ' αυτούς εδώ τους σατανάδες. Ο Κασπιανός κι ο Έντμουντ μου φέρονται απάνθρωπα. Τη νύχτα που χάσαμε το κατάρτι (τώρα έχει μείνει μόνο ένα κούτσουρο), κι εγώ ήμουν πολύ αδιάθετος, μ' ανέβασαν με το ζόρι στο κατάρτι και μ' ανάγκασαν να δουλέψω σαν χαμάλης. Έβαλε κι η Λούσυ το χεράκι της, κι είπε πως ο Ριπιτσιπιτσιπ ήθελε σαν τρελός να μ' αντικαταστήσει, μα δεν τον άφηναν γιατί είναι μισή μερίδα. Επιτέλους, δεν καταλαβαίνει πως ό,τι κάνει αυτό το τέρας, το κάνει για φηγούρα; Η Λούσυ είναι μικρή, αλλά έπρεπε να της κόβει ως εκεί. Σήμερα το σαπιοκάραβο στέκεται όρθιο. Βγήκε κι ο ήλιος, κι όλοι τρώγονται τι θα κάνουμε. Τα τρόφιμα είναι αρκετά, αηδίες βέβαια, αλ-

λά μας φτάνουν για δεκάξι μέρες. (Τις κότες τις πήρε απ' το κατάστρωμα το κύμα. Όμως, και να μην τις έπαιρνε, ποια θα γεννούσε αυγά με τέτοιο χαλασμό;) Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι το νερό. Φαίνεται πως δυο βαρέλια τρύπησαν και τα βρήκαν άδεια. (Άψογη οργάνωση οι Ναρνιανοί.) Αν πίνουμε μετρημένα, μισό κύπελλο τη μέρα, το νερό θα φτάσει για δώδεκα μέρες. (Έχουμε ένα σωρό κρασί και ρούμι, αλλά το οινόπνευμα χειροτερεύει τη δίψα. Ως κι αυτοί οι βλάκες το ξέρουν.)

»Βέβαια, το λογικό θα ήταν να γυρίσουμε δυτικά, και να επιστρέψουμε στα Νησιά της Μοναξιάς. Κάναμε όμως δεκαοχτώ μέρες να φτάσουμε εδώ που

δρισκόμαστε, τρέχοντας σαν τρελοί, με τη θύελλα πίσω μας. Και ανατολικός αέρας να φυσήξει, θέλουμε πολύ περισσότερες μέρες για την επιστροφή. Για την ώρα, δε φυσάει ανατολικός αέρας. Δε φυσάει καθόλου, για να είμαι ακριβής. Να συνεχίσουμε με τα κουπιά; Ούτε λόγος. Θα ξεχρονίσουμε. Ο Κασπιανός λέει πως κανέννας ναύτης δεν κωπηλατεί με μισό κύπελλο νερό τη μέρα. Δεν ξέρει τι του γίνεται, και μας κάνει και το βασιλιά. Προσπάθησα να του εξηγήσω πως το σώμα δροσίζεται με τον ιδρώτα, και πως αφού οι κωπηλάτες θα δουλεύουν σκληρά, δε θα χρειάζονται νερό. Έκανε πως δε μ' άκουσε. Πάντα έτσι κάνει όταν τον αποστομώνω. Όλοι οι άλλοι ψήφισαν να τραδήξουμε μπροστά, με την ελπίδα να δρούμε στεριά. Αισθάνθηκα υποχρεωμένος να τους εξηγήσω πως δεν ξέρουμε αν υπάρχει στεριά μπροστά μας, και τους τόνισα πόσο επικίνδυνο είναι να τρέφουμε ευσεθείς πόθους. Αντί να προτείνουν κάτι καλύτερο, είχαν το θράσος να με ρωτήσουν τι είχα να προτείνω εγώ. Τους είπα ήσυχα και ψυχρά πως με έχουν απαγάγει, πως με παρέσυραν δια της βίας σ' αυτό το ηλίθιο ταξίδι, χωρίς να το θέλω, και πως βέβαια δεν είναι δική μου δουλειά να τους ξελασπώσω.

»4 Σεπτεμβρίου. Άπνοια. Οι μερίδες του φαγητού ελάχιστες. Η δική μου μικρότερη απ' όλες. Ο Κασπιανός κάνει αδικίες στη μοιρασιά, και νομίζει πως δεν το βλέπω! Η Λούσυ, δεν ξέρω γιατί, προσπάθησε να με καλοπιάσει: μου πρόσφερε και τη δική της μερίδα, μα αυτός ο απαίσιος ο Έντμουντ δεν την άφησε. Ο ήλιος καίει πολύ. Τρελάθηκα στη δίψα όλη νύχτα.

»5 Σεπτεμβρίου. Άπνοια και ζέστη. Είμαι πτώμα όλη μέρα. Σίγουρα έχω πυρετό. Κανέννας βέβαια δε

σκέφτηκε να πάρει θερμόμετρο στο καράδι.

»*δ Σεπτεμβρίου*. Απαίσια μέρα. Τη νύχτα ξύπνησα, σίγουρος πως έχω πυρετό. *Έπρεπε να πω νερό*. Κι ο παρατελευταίος γιατρός αυτό θα 'λεγε. Μάρτυς μου ο Θεός, δεν ήθελα να εκμεταλλευτώ την κατάσταση, αλλά είναι αδιανόητο να δίνεις νερό με τη μερίδα ακόμα και στους άρρωστους. Σκέφτηκα δέβαια να ξυπνήσω τους άλλους και να ζητήσω νερό, αλλά μετά είπα πως ήταν αμαρτία να τους ξυπνήσω. Έτσι σηκώθηκα, πήρα το κύπελλό μου και βγήκα αθόρυβα από τη Μαύρη Τρύπα όπου κοιμόμαστε, προσέχοντας να μην ενοχλήσω τον Κασπιανό και τον Έντμουντ. Κάνουν πολύ ανήσυχο ύπνο απ' τη ζέστη και τη δίψα. Εγώ πάντα τους σκέφτομαι τους άλλους, είτε μου φέρονται καλά είτε όχι. Βγήκα σε κείνο το μεγάλο δωμάτιο, αν λέγεται δωμάτιο, εκεί που είναι οι πάγκοι για τους κωπηλάτες και οι προμήθειες. Το νερό το φυλάνε στην άλλη άκρη. Όλα πήγαιναν μια χαρά, μα πριν γεμίσω το κύπελλο, μ' έπιασε ο σπιούνος ο Ριπ. Προσπάθησα να του εξηγήσω πως ανέβαινα στο κατάστρωμα να πάρω αέρα (σιγά μην του 'δινα λογαριασμό για το νερό!) και τότε με ρώτησε τι το 'θελα το κύπελλο. Έκανε τέτοιο σαματά, που σήκωσε το καράδι στο πόδι. Μου φέρθηκαν σκανδαλωδώς. Τους ρώτησα (όπως όφειλε να ρωτήσει ο καθένας στη θέση μου) *τι δουλειά είχε νυχτιάτικα ο Ριπιτσιπιτσιπ* δίπλα στο βαρέλι με το νερό. Εκείνος απάντησε πως, επειδή είναι μικροκαμωμένος και δε χρειάζεται στο κατάστρωμα, έκανε νυχτερινή βάρδια στο νερό για να κοιμούνται οι άλλοι. Και τώρα, η αισχρή αδικιά: *τον πίστεψαν όλοι!* Αυτό πια είναι άνω ποταμών!

»Το επικίνδυνο τέρας δεν το 'χε σε τίποτα να μου ριχτεί με το σπαθί του, κι έτσι αναγκάστηκα να ζητή-

σω συγγνώμη. Κι ο Κασπιανός έδειξε το αληθινό του πρόσωπο, ο απάνθρωπος, ο τύραννος, και είπε φωναχτά για να τ' ακούσουν όλοι πως, στο εξής, όποιος πιάνεται να κλέβει νερό, "θα τρώει δυο ντουζίνες". Δεν ήξερα τι θα πει αυτό, αλλά μου το εξήγησε ο Έντμουντ. Εμ, βέβαια, σε κάτι τέτοια είναι ξεφτέρια τα Πηθενσόπουλα, με τα παλιοβιβλία που διαβάζουν!

»Κι αφού με απείλησε τόσο άνανδρα, ο Κασπιανός άλλαξε τροπάρι κι άρχισε τις *νουθεσίες*. Είπε πως με λυπάται, μα όλοι νιώθουν σαν να 'χουν πυρετό και πως δεν είμαι ο μόνος και πρέπει να κάνουμε υπομονή και τα λοιπά. Είναι αισχρός και ξιπασμένος. Σήμερα έμεινα στο κρεβάτι.

»7 *Σεπτεμβρίου*. Σήμερα φύσηξε, πάλι απ' τα δυτικά. Προχωρήσαμε λίγα μίλια ανατολικά, μ' ένα κομμάτι του πανιού δεμένο στο μπομπρέσο (έτσι το λέει ο Δρινιανός) που το 'στησαν όρθιο και το 'δεσαν στο απομεινάρι του κανονικού καταρτιού. Διψάω φριχτά.

»8 *Σεπτεμβρίου*. Αρμενίζουμε πάντα ανατολικά. Τώρα δε σηκώνομαι απ' την κουκέτα μου και δε βλέπω κανέναν άλλον εκτός απ' τη Λούσυ, ώσπου να κατεβούν για ύπνο οι δυο σατανάδες. Η Λούσυ μου δίνει δυο γουλιές απ' το νερό της. Λέει πως τα κορίτσια διψάνε λιγότερο απ' τ' αγόρια. Πάντα το 'λεγα εγώ, αλλά φαίνεται πως ισχύει περισσότερο στη θάλασσα.

»9 *Σεπτεμβρίου*. Ξηρά ενόψει. Ένα θεόρατο βουνό, πέρα στα νοτιοανατολικά.

»10 *Σεπτεμβρίου*. Το βουνό φαίνεται πιο καθαρά, πιο μεγάλο, μα είναι ακόμη μακριά. Σήμερα φύσηξε κανονικά, ούτε κι εγώ ξέρω έπειτα από πόσον καιρό.

»11 *Σεπτεμβρίου*. Πιάσαμε ψάρια και φάγαμε για

δράδου. Ρίξαμε άγκυρα κατά τις εφτά το απόγευμα στα ρηγά νερά ενός κόλπου, σ' αυτό το νησί με το βουνό. Ο θλάκας ο Κασπιανός δε μας άφησε να βρούμε στην ακτή, επειδή είχε σκοτεινιάσει. Φοβόταν μήπως έχει θηρία και ιθαγενείς. Απόψε διπλή μερίδα νερό».

Αυτό που τους περίμενε στο νησί, αφορούσε τον Ευστάθιο περισσότερο από κάθε άλλον, μα δεν μπορώ να σας το πω με δικά του λόγια, γιατί μετά τις 11 Σεπτεμβρίου ξέχασε το ημερολόγιο για πολύ καιρό.

Όταν ξημέρωσε, μ' έναν βαρύ, γκριζο ουρανό και φοβερή ζέστη, οι ταξιδιώτες μπήκαν σ' έναν κολπίσκο τριγυρισμένο από άγρια δράχια και χαράδρες, κάτι σαν νορβηγικό φιόρδ. Μπροστά τους, στην κορυφή του κόλπου, είχε ένα ίσιωμα πνιγμένο από δέντρα που έμοιαζαν με κέδρους. Ανάμεσά τους κυλούσε ένα ορμητικό ποταμάκι. Πίσω απ' τα δέντρα ήταν μια απότομη ανηφόρα που τέλειωνε σε κάτι άγρια σουβλερά δράχια, και πάρα πίσω τα σκοτεινά κι ακαθόριστα βουνά που ανέβαιναν ως τα μουντά σύννεφα, τόσο ψηλά, που δεν ξεχώριζες τις κορυφές τους. Τα πιο κοντινά δράχια κι απ' τις δυο μεριές του κόλπου, χαράζονταν τόπους τόπους από ασημόλευκες γραμμές, κι όλοι κατάλαβαν πως ήταν καταρράχτες, αν και από τόσο μακριά δε φαινόταν η κίνηση του νερού, ούτε η βουή του ακουγόταν. Ο τόπος εκείνος ήταν σιωπηλός, και η κλειστή θάλασσα, στιλπνή σαν καθρέφτης, αντανakλούσε με κάθε λεπτομέρεια τα γύρω δράχια. Η σκηνή θα 'ταν όμορφη σ' έναν πίνακα, μα από κοντά σου πλάκωνε την ψυχή. Δεν έμοιαζε φιλόξενος αυτός ο τόπος.

Οι ναύτες κατέβηκαν στη στεριά με δυο δάρκες,

ήπιαν και χόρτασαν νερό, πλύθηκαν στο ποτάμι, κι έπειτα έφαγαν και ξεκουράστηκαν. Κι όταν απόστασαν, ο Κασπιανός έστειλε τέσσερις ναύτες στο πλοίο για να το φυλάνε, κι άρχισε η δουλειά. Είχαν να κάνουν πολλά. Έπρεπε να δγάλουν στη στεριά τα βαρέλια, να μπαλώσουν τα τρύπια όπως μπορούσαν, και μετά να τα γεμίσουν νερό· έπρεπε να κόψουν ένα δέντρο – πεύκο, αν έβρισκαν πουθενά– για να φτιάξουν καινούριο κατάρτι· έπρεπε να ράψουν τα σκισμένα πανιά· έπρεπε να στείλουν κυνηγούς στην ενδοχώρα για να σκοτώσουν ό,τι φαγώσιμο υπήρχε σ' εκείνα τα μέρη· τα ρούχα ήθελαν πλύσιμο και μαντήρισμα και το καράβι είχε πάθει του κόσμου τις ζημιές. Ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* –το καταλάβαιναν τώρα που τον έβλεπαν από μακριά– δεν ήταν πια το βασιλικό σκαρί που είχε σαλπάρει απ' το Στενολίμανο. Ήταν ένα κουφάρι τσακισμένο και ξεδαμμένο, που εύκολα θα το 'παιρνες για ναυάγιο. Μα και το πλήρωμα δεν πήγαινε πίσω. Ήταν όλοι αδυνατισμένοι και χλομοί, με μάτια κόκκινα απ' την αγρύπνια, ντυμένοι με κουρέλια.

Ο Ευστάθιος, που είχε ξαπλώσει κάτω από 'να δέντρο, τους άκουσε να μιλούν για δουλειές κι η καρδιά του μαύρισε. Γιατί δεν τον άφηναν στην ησυχία του; Απ' ό,τι μπορούσε να μαντέψει, η πρώτη τους μέρα στην πολυπόθητη στεριά θα 'ταν σκληρή και κουραστική όπως κι οι θαλασσινές. Και τότε, του 'ρθε μια καταπληκτική ιδέα. Τώρα που κουδέντιαζαν για το σαπιοκάραβό τους λες κι ήταν το πιο αγαπημένο τους πλάσμα στον κόσμο, δεν τον πρόσεχε κανείς. Λοιπόν, ευκαιρία να το σκάσει. Θα 'κανε μια βολτούλα στην ενδοχώρα, θα 'βρισκε μια δροσερή κι αερική κρυψώνα στο βουνό, και θα το 'στρωνε στον

ύπνο. Κι όταν τέλειωναν οι αγγαρείες της ημέρας, θα σηκώνόταν φρέσκος φρέσκος και θα ξαναγύριζε. Α, όλα κι όλα, τον χρειαζόταν έναν υπνάκο. Έπρεπε όμως να 'χει το νου του, να μη χάσει απ' τα μάτια του τον κόλπο και το καράβι, για να ξαναβρεί το δρόμο. Η σκέψη πως οι άλλοι θα τον παρατούσαν στις ερημιές και θα 'φευγαν, δεν του άρεσε καθόλου, μα καθόλου.

Δίχως να χασομερήσει, έβαλε το σχέδιό του σ' εφαρμογή. Σηκώθηκε, δήθεν αδιάφορα, και προχώρησε προς τα δέντρα, αργά αργά και αμέριμνα, έτσι που, όποιος τον δει, να νομίζει πως κάνει βόλτα για να ξεμουδιάσει. Περίεργο! Πόσο γρήγορα έσβησαν πίσω του οι κρότοι κι οι μυλιές! Πόσο βουβό, ζεστό και βαθυπράσινο έγινε το δάσος! Σε λίγο, ο Ευστάθιος έκρινε πως δε χρειαζόταν άλλες προφυλάξεις κι άνοιξε δήμα.

Δεν άργησε να βγει απ' τα δέντρα. Το έδαφος ανηφόριζε απότομα. Το χορτάρι ήταν στεγνό και γλιστερό, κι αναγκάστηκε να συνεχίσει με τα τέσσερα. Προχωρούσε σταθερά, λίγο λαχανιασμένος, σκουπίζοντας κάθε τόσο το μέτωπό του –κι όσο κι αν δεν το υποψιαζόταν, η νέα του ζωή του 'χε κάνει μεγάλο καλό. Ο παλιός Ευστάθιος, ο κανακάρης του Χάρολντ και της Αλμπέρτα, θα 'χε εγκαταλείψει την αναρρίχηση στα δέκα πρώτα λεπτά.

Αργά και σταθερά, με κάμποσες στάσεις, έφτασε στην κορφή. Δεν είδε όμως την ενδοχώρα, όπως περιέμενε. Τα σύννεφα ήταν πιο χαμηλά, και μια θάλασσα από ομίχλη κατρακυλούσε παφλάζοντας προς το μέρος του. Ο Ευστάθιος κάθισε χάμω και κοίταξε πίσω του. Απ' τα ύψη της κορυφής, ο κόλπος φαινόταν μια σταλιά, και πίσω του απλωνόταν το ανοιχτό πέ-

λαγος, μίλια μακριά. Έπειτα, η ομίχλη των δουνών τον πλάκωσε, πυκνή και ζεστούτσικη, κι ο Ευστάθιος ξάπλωσε κι άρχισε να κυλιέται πέρα δώθε, να τη φχαριστηθεί.

Δεν τη φχαριστήθηκε όμως –τουλάχιστον όχι για πολύ. Σχεδόν για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωθε μοναξιά. Στην αρχή η μοναξιά ήταν υποφερτή, μα λίγο λίγο προστέθηκε κι η ανησυχία για την ώρα. Πουθενά δεν ακουγόταν το παραμικρό. Άξαφνα, του φάνηκε πως είχε ξεμείνει μέρες ολόκληρες εκεί πάνω. Κι αν είχαν φύγει οι άλλοι; Κι αν επίτηδες τον άφησαν να ξεμακρύνει, για να τον παρατήσουν και να

φύγουν; Πετάχτηκε πάνω αλαφιασμένος κι άρχισε την κατάβαση.

Δεν πρόσεξε όμως, και με τη φόρα που πήρε, γλίστρησε στο τραχύ χορτάρι και κατρακύλησε δυο τρία μέτρα. Σκέφτηκε τότε πως η πτώση τον είχε παρασύρει προς τ' αριστερά –κι όταν ανηφόριζε, είχε δει χαράδρες από κείνη τη μεριά. Σκαρφάλωσε λοιπόν πάλι ως το σημείο όπου υπολόγιζε πως είχε ξεκινήσει, και ξανακατέδθηκε από κει, λοξοδρομώντας λίγο προς τα δεξιά. Τώρα ήταν καλύτερα. Προχωρούσε με μεγάλη προσοχή, γιατί δεν έβλεπε ούτε τη μύτη του. Παντού βασίλευε νεκρική σιγαλιά. Είναι πολύ κουραστικό να πηγαίνεις αργά, όταν μέσα σου μια φωνή σου φωνάζει διαρκώς «Τρέξε, τρέξε, τρέξε» –γιατί ώρα την ώρα φούντωνε μέσα του μια τρομερή ιδέα: πως οι άλλοι τον είχαν παρατήσει κι έφυγαν. Βέβαια, αν είχε καταλάβει έστω και τόσο δα τον Κασπιανό και τα «Πηδενσόπουλα», θα ήξερε πως δεν υπήρχε η παραμικρή πιθανότητα να τον εγκαταλείψουν –μα, όπως θα θυμόσαστε, ο Ευστάθιος τους έβλεπε όλους σατανάδες με μορφή ανθρώπου!

«Επιτέλους!» είπε κάποια στιγμή. Είχε περάσει γλιστρώντας ένα σωρό πέτρες και προσγειωνόταν σε ίσιωμα. «Μπα! Πού πήγαν τα δέντρα; Α, μάλιστα... Κάτι σκούρο ξεχωρίζει μπροστά... Να, η ομίχλη σηκώνεται...»

Πραγματικά, το φως λίγο λίγο δυνάμωνε και τον έκανε να μισοκλείσει τα μάτια του. Η ομίχλη σηκωνόταν. Κι ο Ευστάθιος είδε πως θρискόταν σε μιαν άγνωστη κοιλάδα. Θάλασσα δε φαινόταν πουθενά.

Η μεγάλη περιπέτεια του Ευστάθιου- Κλάρενς

Την ίδια στιγμή, οι άλλοι έπλεναν χέρια και πρόσωπο στο ποτάμι, κι ετοιμάζονταν για φαγητό και ανάπαυση. Οι τρεις καλύτεροι τοξότες είχαν ανέβει στους λόφους, στα βόρεια του κόλπου, κι είχαν γυρίσει κουβαλώνοντας δυο αγριοκάτσικα, που τώρα σιγοψήνονταν στη φωτιά. Ο Κασπιανός πρόσταξε να φέρον απ' το πλοίο ένα ασκί με δυνατό κρασί της Αρχελάνδης. Θα το 'πιναν νερωμένο, για να φτάσει για όλους. Ως εδώ η δουλειά είχε προχωρήσει καλά, και το γεύμα τους ήταν χαρούμενο. Μα όταν ο Έντμουντ τέλειωσε το πρώτο κοψίδι και πήρε και δεύτερο, είπε: «Πού πήγε αυτός ο γρουσουζής ο Ευστάθιος;»

Στο μεταξύ, ο Ευστάθιος κοιτούσε γύρω γύρω την άγνωστη κοιλάδα. Ήταν τόσο στενή και βαθιά, και γύρω της οι κορφές τόσο απόκρημνες, που έμοιαζε με τεράστια καταδόθρα. Το έδαφος ήταν γεμάτο χόρτα και βράχια, κι ο Ευστάθιος πρόσεξε εδώ κι εκεί κάτι καψαλισμένα μαύρα μπαλώματα, σαν κι αυτά που

βλέπετε συνήθως κοντά στις γραμμές του τρένου, τα πολύ ζεστά καλοκαίρια. Μπροστά του, καμιά δεκαπενταριά μέτρα πιο κει, ήταν μια λιμνούλα με ήρεμα, πεντακάθαρα νερά. Τίποτ' άλλο δε φαινόταν στην κοιλάδα, ούτε πουλί, ούτε αγρίμι, ούτε ζουζούνι. Ο ήλιος την έδερνε αλύπητα, κι από παντού την έκλειναν άγριες κορυφές και βουνά σουβλερά σαν αγκάθια.

Κι έτσι ο Ευστάθιος κατάλαβε πως, μέσα στην ομίχλη, είχε κατέβει κατά λάθος από την άλλη μεριά της κορφής. Έστριψε για να δει το δρόμο, κι ένιωσε το αίμα του να παγώνει. Μόνο από τύχη απίστευτη είχε βρει στα τυφλά το μοναδικό μονοπάτι για να κατέβει: πίσω του ήταν μια ατέλειωτη, καταπράσινη πλαγιά, κάθετη σαν τοίχος, με γκρεμούς που έχασκαν δεξιά κι αριστερά. Άλλος δρόμος επιστροφής δεν υπήρχε. Μα τώρα που έβλεπε τι τον περίμενε και φοβόταν, πώς να τα καταφέρει; Και μόνο που το σκεφτόταν, τον έπιανε ίλιγγος.

Έκανε πάλι μεταβολή, κι αποφάσισε να χορτάσει πρώτα νερό στη λιμνούλα. Μα καθώς έστριβε, πριν προλάβει να προχωρήσει μισό δήμα προς την κοιλάδα, κάτι ακούστηκε πίσω του. Ο θόρυβος ήταν ανεπαίσθητος, κι όμως αντήχησε φοβερά μέσα στην απέραντη σιωπή. Ο Ευστάθιος πέτρωσε στη θέση του. Έπειτα, αργά αργά, γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε.

Αριστερά του, στη ρίζα των δράχων, ήταν μια χαμηλή, σκοτεινή τρύπα – το άνοιγμα κάποιας σπηλιάς. Δυο αραιές στήλες καπνού έβγαιναν από μέσα, και τα χοντρά χαλίκια κάτω απ' τη μαύρη τρύπα σάλευαν (αυτός ο θόρυβος είχε ακουστεί) λες και κάτι σερνόταν μέσα, στα σκοτεινά.

Α, ναι. Κάτι σερνόταν. Και, το χειρότερο, αυτό το

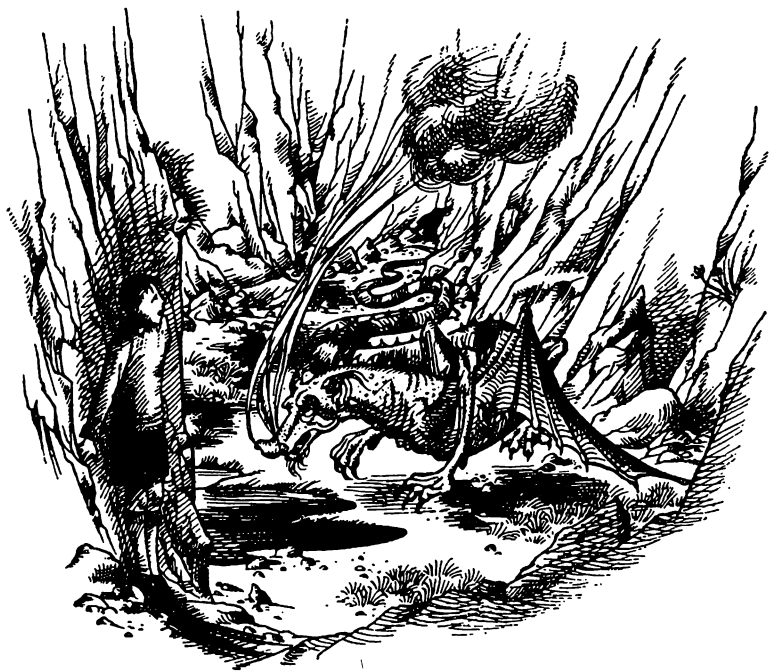
κάτι ετοιμαζόταν να βγει. Αν ήταν από μια μεριά ο Έντμουντ και η Λούσυ, θα το αναγνώριζαν αμέσως – ακόμα κι εσείς θα το αναγνωρίζατε – μα ο Ευστάθιος τα 'χασε, γιατί διάβαζε πάντα λάθος βιβλία. Το πλάσμα που βγήκε απ' τη σπηλιά ήταν τόσο παράξενο, που ο Ευστάθιος δεν το 'χε ξαναδεί ούτε στο πιο τρελό του όνειρο. Είχε μακρουλό, μολυβί μουσούδι, θολά κατακόκκινα μάτια, κι ούτε πούπουλα ούτε γούνα, μόνο ένα μακρύ, σερπετό σώμα που σερνόταν στο έδαφος, και κάτι αλλόκοτα πόδια που δίπλωναν και κλειδώνονταν πιο ψηλά απ' τη ράχη του κορμιού, με αγκώνες σαν της αράχνης. Κι ακόμα, άγρια νύχια, φτερά νυχτερίδας που κροτάλιζαν πάνω στις πέτρες, και μια ουρά που έμοιαζε να μην τελειώνει πουθενά. Ο Ευστάθιος δεν είπε ούτε μέσα του τη λέξη δράκος – μα και να την έλεγε, δε θ' άλλαζε τίποτα.

Ωστόσο, τα καμώματα αυτού εδώ του δράκου θα τον παραξένευαν λιγάκι, αν ήξερε από δράκους. Ο

δράκος δε σηκώθηκε όρθιος ούτε ξεδίπλωσε τα φτερά του. Ούτε φωτιά απ' το στόμα του έβγαλε. Ο καπνός απ' τα ρουθούνια του έμοιαζε με τον τελευταίο καπνό μιας φωτιάς που αργοσβήνει. Ο δράκος δε φάνηκε να προσέχει τον Ευστάθιο. Προχώρησε σέρνοντας προς τη λιμνούλα –αργά αργά, με πολλές στάσεις. Μέσα στην άγρια τρομάρα του, ο Ευστάθιος πρόλαβε να σκεφτεί πως το τέρας ήταν πολύ γέρικο και πολύ λυπημένο. Λοιπόν, μήπως άξιζε τον κόπο να ορμήσει στην πλαγιά και να πάρει το δρόμο του γυρισμού; Όμως, με τον παραμικρό θόρυβο, ο δράκος θα 'στριβέ το κεφάλι του να κοιτάξει, και τότε μπορεί να ζωντάνεψε λιγάκι. Άσε που μπορεί να παράσταινε επίτηδες τον ανήμπορο. Και στο κάτω κάτω, να ξεφύγεις τρέχοντας από ένα πλάσμα που πετάει με φτερά;

Ο δράκος έφτασε στη λιμνούλα κι ακούμπησε το μουσούδι με τα φριχτά λέπια πάνω στα βότσαλα, στο χείλος του νερού. Μα δεν πρόλαβε να πιει. Έβγαλε μια άγρια, βραχνή κραυγή, που αντήχησε μεταλλικά, σαν καμπάνα, κι άρχισε να σπαράζει. Σπάραζε κι όλο σπάραζε, ώσπου, άξαφνα, έγειρε στο πλάι κι έμεινε ασάλευτος, με το 'να πόδι στον αέρα. Απ' τ' ανοιγμένο στόμα του κύλησε λίγο μαύρο αίμα, κι ο καπνός απ' τα ρουθούνια του μαύρισε κι έπειτα στέρεψε και διαλύθηκε.

Κάμποση ώρα ο Ευστάθιος έμεινε πετρωμένος, χωρίς να τολμάει να σαλέψει. Κι αν ήταν κόλπο του δράκου; Έτσι μπορεί να ξεγελούσε τους περαστικούς και να τους έτρωγε. Όμως κανένας δεν μπορεί να μείνει ασάλευτος για πολύ. Ο Ευστάθιος έκανε ένα βήμα μπροστά, κι έπειτα άλλα δυο, και πάλι στάθηκε. Ο δράκος δεν είχε κουνηθεί. Η κόκκινη φωτιά των ματιών του είχε σβήσει. Ο Ευστάθιος ξεθάρρεψε

και τον πλησίασε πιο κοντά. Τώρα πια ήταν βέβαιο: ο δράκος ήταν νεκρός. Τον άγγιξε ανατριχιάζοντας. Τίποτα.

Η ανακούφισή του ήταν τόσο μεγάλη, που του 'ρθε να δάλει τα γέλια. Μέσα του δεν ένιωθε πια θεατής, αλλά ήρωας, σαν να 'χε σκοτώσει το δράκο. Τον πέ- ρασε με μια δρασκελιά κι έσκυψε στη λιμνούλα, γιατί η ζέστη ήταν πια αφόρητη. Ο κεραυνός που έπεσε κάπου μακριά, δεν τον ξάφνιασε καθόλου. Ο ήλιος κρύφτηκε, και πριν χορτάσει νερό ο Ευστάθιος, άρ- χισαν να πέφτουν χοντρές στάλες.

Το κλίμα του νησιού ήταν απαίσιο. Μέσα σε μισό

λεπτό, ο Ευστάθιος είχε μουςκέψει ως το κόκαλο, μισοτυφλωμένος από μια βροχή τόσο πυκνή, που δεν είχε σχέση με τις μπόρες της Ευρώπης. Ο Ευστάθιος κατάλαβε πως δεν είχε νόημα να γυρίσει πίσω με τέτοια θεομηνία, κι έτσι όρμησε στο μοναδικό καταφύγιο που υπήρχε εκεί κοντά –στη σπηλιά του δράκου. Σύρθηκε μέσα, ξάπλωσε και προσπάθησε να ξαναβρεί την ανάσα του.

Οι περισσότεροι από σας θα ξέρετε τι πάνω κάτω υπάρχει στη φωλιά ενός δράκου. Όμως ο Ευστάθιος, είπαμε, διάβαζε πάντα λάθος βιβλία. Στα δικά του βιβλία είχε ένα σωρό στοιχεία για εισαγωγές, εξαγωγές, καθεστώτα και αρδευτικά έργα, αλλά για δράκους δεν έλεγε κουδέντα. Κι έτσι, τώρα ξαφνιάστηκε προσέχοντας πως ήταν ξαπλωμένος πάνω σε κάτι παράξενα πράγματα, πολύ σουβλερά για πέτρες και πολύ σκληρά γι' αγκάθια. Ένωθε και κάτι άλλα πράγματα, στρογγυλά και πλακουτσά, κι όλα μαζί κροτάλιζαν μόλις δοκίμαζε να σαλέψει. Στο λιγοστό φως που έμπαινε απ' την είσοδο της σπηλιάς, ο Ευστάθιος ανακάλυψε αυτό που όλοι εσείς θα μαντεύατε και χωρίς να το δείτε –έναν ολόκληρο θησαυρό! Είχε στέμματα (αυτά τον τσιμπούσαν) και φλουριά, δαχτυλίδια και βραχιόλια, πελώριες πλάκες χρυσού, κύπελλα, πιάτα και πολύτιμα πετράδια.

Ο Ευστάθιος (που δεν ήταν σαν τ' άλλα παιδιά) δεν τους είχε ποτέ σε εκτίμηση τους θησαυρούς. Σκέφτηκε όμως πως θα του ήταν χρήσιμοι, εδώ, σ' αυτόν τον καινούριο κόσμο όπου βρέθηκε πηδώντας απ' την κορνίζα ενός πίνακα. «Εδώ δεν υπάρχει φορολογία» είπε. «Άρα, δεν είμαι υποχρεωμένος να παραδώσω το θησαυρό στο κράτος. Αν πάρω κάτι μαζί μου, μπορεί να περάσω λίγο καλύτερα –ίσως στην Καλορ-

μίνα. Αυτή μου φάνηκε η πιο υποφερτή απ' τις άλλες χώρες. Αλλά πόσα να πάρω; Ας πούμε, αυτό το δραχιόλι –σαν διαμάντι μοιάζει η πέτρα του. Αυτό να το φορέσω στο χέρι μου. Μεγάλο μου πέφτει. Θα το ανεδάσω πάνω απ' τον αγκώνα μου. Έπειτα θα γεμίσω τις τσέπες μου με διαμάντια. Πιο βολικά απ' το χρυσάφι είναι. Πότε θα σταματήσει επιτέλους αυτή η βροχή;» Σύρθηκε παραμέσα και βρήκε μια αναπαυτική μεριά, που είχε μόνο φλουριά. Εκεί δολεύτηκε να περιμένει. Όμως ο μεγάλος τρόμος, όταν μάλιστα έχει περάσει πια, κι όταν έχει προηγηθεί τόση πεζοπορία στα βουνά, σε κάνει πτώμα στην κούραση. Κι ο Ευστάθιος αποκοιμήθηκε.

Όταν ο ύπνος τον πήρε για τα καλά, κι άρχισε πια να ροχαλίζει, οι άλλοι είχαν τελειώσει το φαγητό κι ανησυχούσαν τρομερά για την τύχη του. «Εεεε! Ευστάθιεεε! Ευστάθιεεε!» φώναζαν ώσπου δράχνιασαν, κι ο Κασπιανός άρχισε τότε να σημαίνει το κέρασ του.

«Δεν πρέπει να 'ναι κοντά, αλλιώς θα μας άκουγε» είπε η Λούσυ, κατάχλομη απ' το φόβο.

«Α, τον ανόητο!» είπε ο Έντμουντ. «Τι στο καλό τον έπιασε κι απομακρύνθηκε χωρίς να τον πάρουμε είδηση;»

«Κάτι πρέπει να κάνουμε» είπε η Λούσυ. «Μπορεί να χάθηκε ή να 'πεσε σε κανένα γκρεμό. Μπορεί και να τον αιχμαλώτισαν ιθαγενείς.»

«Ή να τον έφαγαν τα θηρία» είπε ο Δριντιανός.

«Με τις υγείες τους!» είπε μέσ' απ' τα δόντια του ο Ράινς.

«Αφέντη Ράινς» τον αποπήρε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, «τέτοια κουδέντα δεν την περιμένα από σένα. Το πλάσμα δεν είναι δέβαια φίλος μου, είναι όμως αίμα της

Βασίλισσας, κι εφόσον τον έχουμε μαζί μας, είναι ζήτημα τιμής να τον βρούμε— ή να εκδικηθούμε το θάνατό του, αν είναι νεκρός».

«Και δέβαια πρέπει να τον βρούμε, αν μπορέσουμε» είπε ανήσυχος ο Κασπιανός. «Θα 'ναι όμως μεγάλος μπελάς. Πρέπει να χωριστούμε σε ομάδες και να ψάχνουμε ως το πρωί. Αχ, αυτός ο Ευστάθιος!»

Στο μεταξύ, ο Ευστάθιος —που κοιμόταν του καλού καιρού— ξύπνησε από έναν πόνο στο μπράτσο του. Το φεγγάρι έλαμπε απ' το άνοιγμα της σπηλιάς, και το στρώμα του θησαυρού έμοιαζε πιο αναπαυτικό. Ούτε που το αισθανόταν πια ο Ευστάθιος. Στην αρχή, ο πόνος στο αριστερό του μπράτσο τον παραξένεψε, αλλά λίγο λίγο συνειδητοποίησε πως το βραχιόλι που είχε φορέσει τον έσφιγγε ανεξήγητα. Μάλλον θα του 'χε πρηστεί το χέρι στον ύπνο του.

Σήκωσε το δεξί του χέρι να πιάσει το αριστερό, μα αμέσως σταμάτησε, και δαγκώθηκε λαχταρισμένος. Ίσια μπροστά του και λίγο προς τα δεξιά, εκεί που το φεγγαρόφωτο φώτιζε καθαρά το δάπεδο της σπηλιάς, κάτι φριχτό φάνηκε να σαλεύει. Ο Ευστάθιος το αναγνώρισε αμέσως: ήταν πόδι δράκου. Το πόδι είχε σαλέψει μόλις κούνησε το χέρι του ο Ευστάθιος, και τώρα που είχε σταματήσει, σταμάτησε κι αυτό.

«Τι βλάκας που είμαι!» σκέφτηκε ο Ευστάθιος. «Ο δράκος είχε ταίρι, και τώρα το ταίρι του είναι ξαπλωμένο δίπλα μου.»

Πέρασαν λίγα λεπτά χωρίς να τολμήσει να κουνήσει ούτε το μικρό του δαχτυλάκι. Στο φως του φεγγαριού, δυο λεπτές στήλες καπνού μαύριζαν ακριδώς μπροστά στα μάτια του —κι ήταν σαν τον καπνό που έδγαζε απ' τη μύτη του ο άλλος δράκος, πριν πεθάνει. Ο Ευστάθιος, κοψοχολιασμένος, κράτησε την

ανάσα του –κι αμέσως ο καπνός διαλύθηκε και δεν ξαναφάνηκε. Όμως σε λίγο ο Ευστάθιος πήρε πάλι ανάσα, και πάλι οι δυο στήλες του καπνού έκαναν την εμφάνισή τους μπροστά του. Ούτε τότε μάντεψε τη φριχτή αλήθεια.

Με τα πολλά, αποφάσισε να γυρίσει προσεχτικά στο αριστερό του πλευρό και να συρθεί έξω απ' τη σπηλιά. Ίσως το τέρας να κοιμόταν –αλλά, και να μην κοιμόταν, δεν του 'μενε άλλη λύση. Κι όπως ήταν φυσικό, πριν γυρίσει, κοίταξε να δει τι είχε στ' αριστερά του. Φρίκη! Άλλο ένα πόδι δράκου με γαμψά νύχια!

Τώρα ο Ευστάθιος έβαλε τα κλάματα –και κανέναν δε θα μπορούσε να τον κοροϊδέψει. Τα δάκρυά του τον ξάφνιασαν όμως, γιατί ήταν πελώρια, κι έσκαγαν με βροντερά πλατς πλουτς πάνω στο θησαυρό. Ήταν ακόμη ασυνήθιστα ζεστά και άχνιζαν.

Ούτε τα δάκρυα ωφέλησαν. Έπρεπε να συρθεί ανάμεσα στους δυο δράκους –έπρεπε να βγει έξω, πάση θυσία. Άπλωσε αργά αργά το δεξί του χέρι. Το μπροστινό πόδι του δράκου στα δεξιά του έκανε ακριδώς την ίδια κίνηση. Έπειτα δοκίμασε το αριστερό του. Το άλλο πόδι του δράκου τον μιμήθηκε.

Δύο δράκοι, δεξιά κι αριστερά, μιμούνταν τις κινήσεις του! Με τα νεύρα συμπαράλια, ο Ευστάθιος ξέχασε τις προφυλάξεις και πετάχτηκε πάνω.

Ήταν τέτοιος ο χαλασμός που επακολούθησε, και πίσω, στη σπηλιά, το χρυσάφι και τα πετράδια κροτάλισαν και κουδούνισαν τόσο άγρια, που ο Ευστάθιος πίστεψε πως οι δύο δράκοι τον κυνηγούσαν. Δεν τόλμησε όμως να γυρίσει να κοιτάξει, κι όρμησε στη λιμνούλα. Στο φως του φεγγαριού, το συσπασμένο σώμα του νεκρού δράκου ήταν αποτροπαιο. Ο Ευ-

στάθιος ούτε που το πρόσεξε. Μόνο το νερό τον ενδιέφερε.

Ωστόσο, την ώρα που έφτανε στην άκρη της λιμνούλας, έγιναν δύο πράγματα μαζί. Πρώτον, συνειδητοποίησε ξαφνικά, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός, πως έτρεχε με τα τέσσερα. Τι στο καλό τον είχε πιάσει; Δεύτερον, καθώς έσκυβε στο νερό, του φάνηκε για μια στιγμή πως άλλος ένας δράκος τον αγκριοκοίταζε μέσ' απ' τη λίμνη. Σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, ο Ευστάθιος συνειδητοποίησε τη φριχτή αλήθεια: το πρόσωπο του δράκου στη λιμνούλα, ήταν το είδωλό του. Δε χωρούσε αμφιβολία. Το είδωλο κουνιόταν όταν κουνιόταν κι αυτός, κι ανοιγόκλεινε το στόμα του ανάλογα.

Είχε γίνει δράκος στον ύπνο του. Είχε αποκοιμηθεί πάνω στους θησαυρούς του δράκου, με την καρδιά του γεμάτη άγρια απληστία, κι είχε μεταμορφωθεί σε δράκο!

Τώρα εξηγούνταν όλα. Δεν υπήρχαν άλλοι δράκοι στη σπηλιά. Τα φοδερά πόδια, δεξιά κι αριστερά του, ήταν δικά του. Κι ο καπνός που είχε δει, έβγαινε απ' τα δικά του ρουθούνια. Όσο για τον πόνο στο αριστερό του μπράτσο —σ' αυτό που ήταν άλλοτε μπράτσο— ανακάλυψε την αιτία αλληθωρίζοντας το αριστερό του μάτι. Το βραχιόλι, που εφάρμοζε τέλεια στο μπράτσο του αγοριού, έπεφτε στενό στο πελώριο πόδι του δράκου: τώρα ήταν βαθιά δυθισμένο στα λέπια και στη σάρκα, και γύρω γύρω το απαίσιο πόδι είχε πρηστεί. Τράβηξε το βραχιόλι με τα σουβλερά του δόντια, μα δεν μπόρεσε να το δγάλει.

Μ' όλο τον πόνο του, ένιωσε κάτι σαν ανακούφιση. Δεν είχε πια να φοβηθεί τίποτα. Τώρα ήταν φοδερός και τρομερός, και τίποτα στον κόσμο δεν μπορούσε

να τα δάλει μαζί του –εκτός από έναν γενναίο ιππότη, και πάλι όχι όποιον κι όποιον. Θα 'δινε λοιπόν ένα καλό μάθημα στον Κασπιανό και στον Έντμουντ, και...

Όμως, τώρα που το σκεφτόταν, κατάλαβε πως δεν ήθελε να τους κάνει κακό. Ήθελε να τους έχει φίλους. Ήθελε να ξαναβρεθεί κοντά σε ανθρώπους, να μιλάει, να γελάει, να μοιράζεται. Κατάλαβε πως ήταν τέρας, πως είχε αποκοπεί απ' το ανθρώπινο γένος. Η τρομερή μοναξιά τον έπνιγε. Λίγο λίγο, έβλεπε πια πως οι άλλοι δεν ήταν ούτε εχθροί του ούτε «σατανάδες μεταμορφωμένοι». Αναρωτήθηκε για πρώτη φορά αν κι ο ίδιος ήταν πάντα τόσο εντάξει όσο νόμιζε. Είχε πεθυμήσει τις φωνές τους. Αχ, πώς λαχταρούσε ν' ακούσει μια γλυκιά κουδέντα –μακάρι κι απ' το στόμα του Ριπιτσιπιτσιίπ!

Κι όπως τα σκεφτόταν όλ' αυτά, ο καημένος ο δράκος και πρώην Ευστάθιος, άρχισε να κλαίει γοερά, και δεν μπορείτε να φανταστείτε ούτε το θέαμα ούτε το άκουσμα, όταν ένας πελώριος και δυνατός δράκος κλαίει με μαύρο δάκρυ σε μια φεγγαρόλουστη κι έρημη κοιλάδα.

Στο τέλος, αποφάσισε να βρει ένα δρόμο για να γυρίσει στην ακτή. Μέσα του ήξερε πια καλά πως ο Κασπιανός δε θα 'φευγε αν δεν τον έβρισκε. Ήταν μάλιστα σίγουρος πως, με κάποιον τρόπο, και σ' αυτό το χάλι, θα εξηγούσε στους άλλους ποιος είναι.

Ήπие λοιπόν νερό με την ψυχή του, κι έπειτα (ξέρω πως θ' ανατριχιάσετε, μα, αν το καλοσκεφτείτε, δεν είναι και τόσο τρομερό) καταβρόχθισε το νεκρό δράκο. Είχε φάει κιόλας τον μισό όταν συνειδητοποίησε τι κάνει –γιατί, βλέπετε, μπορεί να 'χε το μυαλό του Ευστάθιου, αλλά οι γεύσεις και οι ορέξεις

του ήταν δρακίσσιες. Πρέπει επίσης να σας εξηγήσω ότι ο καλύτερος μεζές για τους δράκους είναι ο φρέσκος δράκος –γι’ αυτό ποτέ δε βρίσκονται δύο δράκοι στην ίδια περιοχή.

Στο τέλος γύρισε κι άρχισε να σκαρφαλώνει την απότομη πλαγιά. Μα δεν πρόλαβε να σκαρφαλώσει και πολύ, γιατί με την πρώτη δρασκελιά, κατάλαβε πως πετούσε. Είχε ξεχάσει εντελώς τα φτερά του, κι αυτή η ευχάριστη έκπληξη ήταν για τον Ευστάθιο η πρώτη εδώ και πολύ καιρό. Σε λίγο, ταξίδευε ψηλά στον αέρα, κι έβλεπε αμέτρητες δουνοκορφές ν’

απλώνονται από κάτω, γυαλίζοντας στο φως του φεγγαριού. Έβλεπε και τον κόλπο, ένα ασημένιο φετάκι σαν πεπόνι, και τον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, και τις φωτιές απ' τον καταυλιγμό των συντρόφων του να τρεμοπαίζουν στα δάση. Κι έτσι ο Ευστάθιος-δράκος έκανε μια βουτιά, κι από τα ύψη που βρισκόταν άρχισε να κατεβαίνει ορμητικά προς το μέρος τους, σαν να γλιστρούσε σε τσουλήθρα.

Η Λούσυ κοιμόταν βαθιά. Είχε μείνει ξάγρυπνη ως την ώρα που επέστρεψαν οι ανιχνευτές, ελπίζοντας ν' ακούσει καλές ειδήσεις για τον Ευστάθιο. Όμως οι ανιχνευτές, με επικεφαλής τον Κασπιανό, είχαν γυρίσει αργά, ξεθεωμένοι στην κούραση, κι έφεραν κακά μαντάτα: ούτε ίχνος απ' τον Ευστάθιο. Είχαν εντοπίσει όμως από ψηλά έναν ψόφιο δράκο σε μια κοιλάδα. Την πληροφορία αυτή προσπάθησαν να τη δουν θετικά, κι ο ένας παρηγορούσε τον άλλο πως δεν είχαν τίποτε να φοβηθούν, πως αυτός ο δράκος θα 'ταν ο τελευταίος στην περιοχή, και πως αφού τον είχαν δει ψόφιο γύρω στις τρεις το απόγευμα, δε θα 'χε προλάβει να σκοτώσει τον Ευστάθιο πριν ψοφήσει.

«Εκτός κι αν το 'φαγε, το βρομόπαιδο, και πέθανε από δηλητηρίαση» είπε ο Ράινς. Το 'πε όμως πολύ σιγανά και δεν τον άκουσε κανείς.

Κι έτσι τώρα, καθώς η Λούσυ κοιμόταν βαθιά, ένιωσε κάποιον να τη σκουντάει απαλά. Βρήκε τους άλλους στο πόδι. Είχαν μαζευτεί σε μια μεριά και κουβέντιαζαν ψιθυριστά.

«Τι πάθατε;» είπε η Λούσυ.

«Σύντροφοι, κάντε καρδιά» έλεγε εκείνη την ώρα ο Κασπιανός. «Ένας δράκος πέρασε πετώντας πάνω απ' τα δέντρα και προσγειώθηκε στην ακτή. Ναι, φοβάμαι πως μας έχει αποκόψει απ' το καράδι μας. Κα-

νένα θέλος δεν τρυπάει τους δράκους. Ούτε η φωτιά τους τρομάζει.»

«Μεγαλειότατε, με την άδειά σας...» πετάχτηκε ο Ριπιτσιπιτσιπ.

«Όχι, μικρέ μου» είπε αποφασιστικά ο Βασιλιάς, «δε σ' αφήνω να μονομαχήσεις με το δράκο. Κι αν δε μου δώσεις το λόγο σου πως θα με υπακούσεις, θα χρειαστεί να σε δέσω. Πρέπει να 'χουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα και, μόλις φέξει, θα κατεβούμε στην ακτή να πολεμήσουμε. Επικεφαλής θα προχωρήσω εγώ. Ο Βασιλιάς Εδμόνδος θα είναι στα δεξιά μου κι ο Λόρδος Δρινιανός στ' αριστερά μου. Δε μένει να κανονίσουμε τίποτ' άλλο. Όπου να 'ναι ξημερώνει. Σε μία ώρα να ετοιμαστεί φαγητό κι όσο κρασί περίσσεψε. Κι όλα να γίνουν σιωπηλά».

«Μπορεί να φύγει από μόνος του» είπε η Λούσου.

«Τόσο το χειρότερο» απάντησε ο Έντμουντ, «γιατί τότε δε θα ξέρουμε πού είναι. Κι εγώ, άμα μπαίνει καμιά σφήκα στο δωμάτιό μου, δε θέλω να τη χάνω απ' τα μάτια μου».

Ήταν τρομερή η υπόλοιπη νύχτα, κι όταν ετοιμάστηκε το φαγητό, κανένας δεν είχε όρεξη, κι ας ήξεραν όλοι πως έπρεπε να φάνε για να πάρουν δυνάμεις. Ατέλειωτες τους φάνηκαν οι ώρες ώσπου είδαν το σκοτάδι να ξανοίγει κι άκουσαν δυο τρία πουλάκια να τιτιδίζουν κι ο κόσμος έγινε πιο κρύος και υγρός απ' ό,τι τη νύχτα κι ο Κασπιανός είπε: «Εμπρός, φίλοι».

Σηκώθηκαν όλοι, με το σπαθί στο χέρι, και σχημάτισαν μια συμπαγή ομάδα με τη Λούσου στη μέση και τον Ριπιτσιπιτσιπ στον ώμο της. Πιο καλά ήταν έτσι, παρά να περιμένουν, και ο καθένας τους ένωσε ν' αγαπάει τους υπόλοιπους πιο πολύ απ' τις συνηθι-

σμένες στιγμές. Ξεκίνησαν με δῆμα στρατιωτικό. Το φως δυνάμωνε όταν έφταναν στην άκρη του δάσους. Και να, στην αμμουδιά, σαν γιγάντια σάυρα ή κροκόδειλος, ήταν ξαπλωμένος ο δράκος, ένα ερπετό όλο πόδια, λέπια κι αγκάθια, πελώριο κι αποτρόπαιο.

Μα όταν τους είδε ο δράκος, αντί να σηκωθεί και να ξεράσει καπνούς και φωτιές, έκανε πίσω –σχεδόν παραπατώντας– και μπήκε στα ρηγά του κόλπου.

«Γιατί κουνάει έτσι το κεφάλι του;» είπε ο Έντμουντ.

«Σαν να γνέφει καταφατικά» είπε ο Κασπιανός.

«Κάτι τρέχει απ' τα μάτια του» είπε ο Δρινιανός.

«Μα δεν καταλαβαίνετε;» είπε η Λούσυ. «Κλαίει. Δάκρυα είναι.»

«Στη θέση σας, Κυρία, δε θα 'μουν τόσο σίγουρος» είπε ο Δρινιανός. «Το ίδιο κάνουν και οι κροκόδειλοι για να ξεγελάσουν τη λεία τους.»

«Κοίτα! Τώρα που το 'πες, κούνησε το κεφάλι του αρνητικά» είπε ο Έντμουντ. «Λες κι ήθελε να πει Όχι. Κοίτα! Πάλι το κάνει.»

«Λες να καταλαβαίνει τι λέμε;» ρώτησε η Λούσυ.

Ο δράκος άρχισε να κουνάει καταφατικά το κεφάλι του μ' όλη του τη δύναμη.

Ο Ριπιτσιπιτσιίπ πήδηξε απ' τον ώμο της Λούσυ και βγήκε μπροστά.

«Δράκε» τσίριξε, «καταλαβαίνεις τι λέμε;»

Ο δράκος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Ξέρεις να μιλάς;»

Ο δράκος κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Τότε» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, «περιττό να σε ρωτήσω τι γυρεύεις εδώ. Μα αν ορκίζεσαι να γίνεις φίλος μας, σήκωσε ψηλά το μπροστινό σου πόδι. Το αριστερό».

Ο δράκος υπάκουσε, αλλά πολύ αδέξια, γιατί το πόδι του ήταν πρησμένο τούμπανο απ' το χρυσόβραχιόλι.

«Κοιτάξτε!» είπε η Λούσυ. «Κάτι έχει το πόδι του. Α, τον καημένο! Ίσως γι' αυτό να κλαίει. Μπορεί να ήρθε εδώ για να τον γιατρέψουμε, όπως το λιοντάρι στον Ανδροκλή.»

«Πρόσεξε, Λουκία» είπε ο Κασπιανός. «Είναι πανέξυπνος δράκος. Μπορεί να το κάνει επίτηδες.»

Όμως η Λούσυ έτρεχε κιόλας, με τον Ριπιτσιπιτσιπ το κατόπι της, μ' όλη τη δύναμη των μικρών της ποδιών. Τ' αγόρια κι ο Δρινιανός την ακολούθησαν.

«Δώσ' μου το καημένο το ποδαράκι σου» είπε η Λούσυ. «Μπορεί να καταφέρω να σ' το γιατρέψω.»

Κι ο δράκος και πρώην Ευστάθιος άπλωσε το πονεμένο πόδι του μετά χαράς, γιατί θυμόταν πώς τον είχε συνεφέρει απ' τη ναυτία το μαγικό φίλτρο της Λούσυ, παλιά, πριν γίνει δράκος. Το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό. Το μαγικό υγρό τού πέρασε λίγο το πρήξιμο και τον πόνο, αλλά δεν μπόρεσε να διαλύσει το χρυσάφι.

Όλοι είχαν μαζευτεί γύρω του, να δουν τι θα γίνει, κι άξαφνα ο Κασπιανός φώναξε: «Κοιτάξτε!» Είχε δει το βραχιόλι.

Πώς τελείωσε αυτή η περιπέτεια

«Τι πράγμα;» είπε ο Έντμουντ.

«Το χρυσό βραχιόλι» είπε ο Κασπιανός.

«Ένα σφυράκι, κι απάνω του ένα διαμάντι σαν αστέρι» είπε το Δρινιανός. «Σαν κάπου να το 'χω ξαναδεί.»

«Αυτό είναι!» φώναξε ο Κασπιανός. «Και δέβαια το 'χεις ξαναδεί. Είναι το οικόσημο ενός μεγάλου γένους της Νάρνια. Το βραχιόλι του Λόρδου Όκτεσιανού».

«Αχρείε!» φώναξε στο δράκο ο Ριπιτσιπιτσίπ. «Εσύ καταδρόχθισες το ναρνιανό άρχοντα;» Όμως ο δράκος κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Ξέρετε» είπε η Λούσυ, «μπορεί αυτός να είναι ο Λόρδος Όκτεσιανός που μεταμορφώθηκε σε δράκο – ίσως με μάγια».

«Δεν είναι απαραίτητο» είπε ο Έντμουντ. «Όλοι οι δράκοι μαζεύουν χρυσάφι. Μπορούμε όμως να υποθέσουμε πως ο Οκτεσιανός δεν έφτασε πιο πέρα απ' αυτό το νησί.»

«Μήπως είσαι ο Λόρδος Οκτεσιανός;» ρώτησε το δράκο η Λούσυ, κι όταν τον είδε να της γνέφει Όχι λυπημένος, πρόσθεσε: «Μήπως είσαι μαγεμένος –μήπως ήσουν ποτέ άνθρωπος;»

Ο δράκος άρχισε να κουνάει καταφατικά το κεφάλι του σαν τρελός.

Και τότε κάποιος –κανείς δεν ήταν σίγουρος αργότερα αν το 'πε πρώτη η Λούσυ ή ο Έντμουντ– πάντως κάποιος, φώναξε: «Δε μου λες... Μήπως είσαι ο Ευστάθιος;»

Κι ο Ευστάθιος κούνησε καταφατικά το πελώριο κεφάλι του και άρχισε να χτυπάει την ουρά του στη θάλασσα, κι όλοι έκαναν πίσω (μερικοί ναύτες μάλιστα με επιφωνήματα που δε γράφονται) για να μην τους λούσει με τα πελώρια, βραστά δάκρυα που κύλησαν απ' τα μάτια του.

Η Λούσυ τον παρηγόρησε όσο μπορούσε, κι επιστρατεύοντας όλο της το θάρρος, του φίλησε τα λέπια της μουσούδας του. Κι έπειτα όλοι είπαν «Βρε, το φουκαρά», και μερικοί τον καθησύχασαν πως δε θα τον εγκαταλείψουν, και πολλοί έλεγαν πως, δεν μπορεί, κάποιος τρόπος θα υπάρχει να λυθούν τα μάγια, και να δεις που σε δυο μέρες θα το 'χεις ξεχάσει, και τα λοιπά. Και βέβαια τους έτρωγε η περιέργεια να μάθουν τα καθέκαστα, αλλά ο δράκος δε μιλούσε. Τις επόμενες μέρες, προσπάθησε κάμποσες φορές να τους γράψει κάτι στην άμμο, αλλά πάντα τα 'κανε μούσκεμα. Γιατί, όπως είπαμε, ο Ευστάθιος δεν είχε διαβάσει ποτέ του βιβλία τής προκοπής, και δεν ήξερε να διηγείται ιστορίες, κι έπειτα, τα πόδια των δράκων έχουν άλλο μυϊκό σύστημα και δεν είναι φτιαγμένα για να γράφουν. Έτσι, κάθε φορά, πριν αποτελειώσει την ιστορία, τα κύματα φούσκωναν κι

έσθηναν τα γραμμένα —όσα δηλαδή δεν είχε σθήσει ο ίδιος κατά λάθος, με τα πόδια του ή με την ουρά του. Κι όσα πρόλαβαν να διαβάσουν οι άλλοι, έλεγαν πάνω κάτω τα εξής —χωρίς τα σθησμένα:

ΜΕΠΗΡΟΥ ΠΙΝΟΣ ... ΡΚΟΣ ΑΔΡΟΚΣ ΦΤΟΥΝΑΠΑ-
ΡΕΙ ΔΡΑΚΟΣ ΣΤΗΣΠΗΛΙΑ ΠΥΟΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙΜΕ-
ΤΑ ... ΞΥΠΙΝΑΩΚΑΙ ... ΔΕ ... ΤΟΧΕΡΙ ΜΟΥ..
ΟΥΦ...

Όλοι ωστόσο συμφωνούσαν σε ένα: ο χαρακτήρας του Ευστάθιου είχε αλλάξει προς το καλύτερο τώρα που έγινε δράκος. Σκοτωνόταν να βοηθήσει, κι όργωνε πάνω κάτω το νησί, πετώντας. Έτσι ανακάλυψε πως τα θουνά είχαν αγριοκάτσικα και κοπάδια αγριογούρουνα, και σε κάθε βόλτα τούς έφερνε κάμποσα, να 'χουν κρέας για το ταξίδι. Τα ζώα τα σκότωνε με το μαλακό. Έφτανε μόνο ένα χτύπημα με την ουρά του, κι η λεία του περνούσε στον άλλο κόσμο χωρίς να το πάρει είδηση (κι ίσως να μην το 'χει πάρει ούτε τώρα που μιλάμε). Το μερτικό του τό 'τρωγε πάντα μόνος, γιατί ήταν δράκος και το κρέας το προτιμούσε ωμό, και δεν ήταν σωστό να τον βλέπουν οι άλλοι με τη μουσούδα πασαλειμμένη φαί. Όσπου, μια μέρα, πετώντας αργά αργά, κατάκοπος αλλά θριαμβευτής, κουβάλησε στον καταυλισμό ένα πελώριο πεύκο. Το 'χε θγάλει μαζί με τις ρίζες του από μια γειτονική κοιλάδα, και το 'φερνε για να φτιάξουν καινούριο κατάρτι. Κι όταν έπεφτε ψύχρα τα βράδια, κυρίως μετά τη βροχή, ο Ευστάθιος τούς ήταν πολύτιμος, γιατί κάθονταν όλοι με την πλάτη ακουμπισμένη στο καυτό πλευρό του, κι έτσι ζεσταίνονταν και στέγνωναν τα ρούχα τους. Ακόμα, έφτανε μια

φλογισμένη ανάσα του για ν' ανάψει φωτιά και στα πιο μουσκεμένα ξύλα. Κάπου κάπου, τους έπαιρνε με δόσεις και τους έβγαζε βόλτα στον αέρα, καθάλα στη ράχη του, και τότε οι τυχεροί έβλεπαν να περνούν από κάτω πράσινες πλαγιές, βράχια, χαράδρες, κορυφές, στενές και θαθουλωτές κοιλάδες, και πέρα μακριά, στη θάλασσα της ανατολής, ξεχώριζαν μια σκουρογάλαξη κηλίδα μέσα στο γαλάζιο – ίσως κάποια στεριά.

Το μόνο πράγμα που έδινε δύναμη στον Ευστάθιο, μέσα στην απελπισία του, ήταν η πρωτόγνωρη χαρά του να σ' αγαπούν –κι ακόμα περισσότερο, του ν' αγαπάς τους άλλους. Ήξερε πόσο απαίσιο πράγμα είναι ένας δράκος, κι ανατρίχιαζε όταν έβλεπε τυχαία το είδωλό του, πετώντας πάνω απ' τις λίμνες των βουνών. Αχ, πώς τα σιχαινόταν τα πελώρια νυχτεριδίδια φτερά του, την πριονωτή του καμπούρα, και τα φριχτά, άγρια νύχια του! Όταν έμενε μόνος, φοβόταν τον εαυτό του, κι όταν ήταν μαζί με τους άλλους, ντρεπόταν. Κι έτσι τα πιο ζεστά βράδια, που δεν έκανε χρέη θερμοφόρας, ξέκοβε απ' τον καταυλισμό και κουλουριαζόταν σαν φίδι ανάμεσα στο δάσος και τη θάλασσα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, προς μεγάλη του κατάπληξη, είχε μόνιμη παρηγοριά του τον Ριπιτσιπιτσιπ. Ο ευγενικός Ποντικός άφηνε τον καταυλισμό και τις φωτιές, και περνούσε τη νύχτα δίπλα στο κεφάλι του δράκου, φροντίζοντας μόνο να μην είναι απ' τη μεριά που φυσούσε ο αέρας, γιατί τον έπιανε βήχας απ' τόν καπνό της ανάσας του. Και τότε του έλεγε πως αυτό που είχε πάθει ο Ευστάθιος ήταν χαρακτηριστικό παράδειγμα του Τροχού της Τύχης που γυρίζει, και πως αν είχε τον Ευστάθιο στο σπίτι του στη Νάρνια (που ήταν στην πραγματικότη-

τα τρύπα κι όχι σπίτι, και δε θα χώραγε μήτε το κεφάλι του δράκου, χώρια το πελώριο κορμί του) θα του 'δειχνε εκατό παραδείγματα με βασιλιάδες, αυτοκράτορες, δούκες, ιππότες, ποιητές, εραστές, αστρονόμους, φιλόσοφους και μάγους, που είχαν χάσει την καλή τους τύχη κάτω από φοβερές περιστάσεις, και

πολλοί την ξαναβρήκαν κι έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα. Μπορεί δέβαια οι συζητήσεις αυτές να μην τον ανακούφιζαν πολύ, μα η πρόθεση του Ποντικού ήταν αγαθή, κι ο Ευστάθιος δεν το ξέχασε ποτέ.

Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα που κρεμόταν απειλητικά πάνω απ' όλους: τι θα τον έκαναν το δράκο όταν ήταν έτοιμοι να σαλπάρουν; Προσπάθησαν να μην το κουδεντιάσουν μπροστά του, αλλά θέλοντας και μη όλο και κάτι έπαιρνε τ' αυτί του: «Να τον ξαπλώσουμε στη μια μεριά του καταστρώματος, σ' όλο το μήκος. Κι απ' την άλλη μεριά να στοιβάξουμε στο αμπάρι όλες τις προμήθειες, γι' αντίβαρο» ή «Μήπως

είναι καλύτερα να τον ρυμουλκήσουμε;» ή «θ' αντέξει να μας ακολουθεί πετώντας;» και (τις περισσότερες φορές) «Και τι θα τον ταΐζουμε;» Κι ο καημένος ο Ευστάθιος συνειδητοποιούσε λίγο λίγο πως απ' τήν πρώτη μέρα που δρέθηκε στο καράβι τούς ήταν μεγάλος μπελάς και τώρα τους είχε γίνει ακόμα μεγαλύτερος. Αυτή η σκέψη τού ροκάνιζε το μυαλό, όπως το χρυσό βραχιόλι τού ροκάνιζε το μπροστινό του πόδι. Ήξερε πως το χειροτέρευε όταν το τραδούσε με τα μεγάλα δόντια του, κι ωστόσο όλο το πάλευε και το δάγκωνε, κυρίως τις ζεστές νύχτες.

Την έκτη μέρα απ' την απόδραση στο Νησί του Δράκου, ο Έντμουντ ξύπνησε αχάραγα. Το σκοτάδι άρχιζε μόλις ν' αραιώνει, κι έβλεπε τους κορμούς των δέντρων μόνο αν ήταν ανάμεσα σ' εσένα και στον κόλπο, μα όχι απ' την αντίθετη μεριά. Ξύπνησε, γιατί άκουσε κάτι να χαρχαλεύει, κι ανασηκώθηκε στον αγκώνα να κοιτάξει γύρω του. Στο δάσος, προς το μέρος της θάλασσας, πήρε το μάτι του μια σκοτεινή σιλουέτα. Μια σκέψη πέρασε απ' το νου του σαν αστραπή: «Κι αν υπάρχουν ιθαγενείς στο νησί;» Έπειτα σκέφτηκε πως μπορεί να 'ταν ο Κασπιανός. Όμως ο Κασπιανός κοιμόταν δίπλα του και δεν είχε σαλέψει. Ο Έντμουντ βεβαιώθηκε πως το σπαθί του ήταν στη θέση του, και σηκώθηκε για να εξακριβώσει από κοντά τι έτρεχε.

Κατηφόρισε αθόρυβα ως την άκρη του δάσους. Η σκοτεινή σιλουέτα ήταν πάντα εκεί. Τώρα έβλεπε πως ο άγνωστος ήταν πιο κοντός από τον Κασπιανό και πιο ψηλός απ' τη Λούσυ –και δεν το 'βαλε στα πόδια βλέποντας τον Έντμουντ. Ο Έντμουντ τράδηξε το σπαθί του, μα πριν προλάβει να μιλήσει, ο άγνωστος ψιθύρισε πνιχτά:

· «Έντμουντ... Εσύ είσαι;»

«Ναι. Κι εσύ ποιος είσαι;»

«Δε με γνώρισες; Εγώ... Ο Ευστάθιος...»

«Φίλε μου! Τι έκπληξη ήταν αυτή...»

«Σουτ» έκανε ο Ευστάθιος και παραπάτησε, έτοιμος να πέσει κάτω.

«Κουράγιο» είπε ο Έντμουντ και τον έπιασε. «Τι έχεις; Άρρωστος είσαι;»

Ο Ευστάθιος δεν απάντησε αμέσως, κι ο Έντμουντ φοβήθηκε μην του λιποθυμήσει, αλλά στο τέλος ο Ευστάθιος ξαναδρήκε τη μιλιά του. «Ήταν φρίκη» είπε, «δεν ξέρεις... Μα τώρα πέρασε. Πάμε κάπου να σου μιλήσω; Δε θέλω να με δουν οι άλλοι από τώρα».

«Ναι καλύτερα... Πάμε όπου θες» είπε ο Έντμουντ. «Πάμε να κάτσουμε εκεί πέρα, στα βράχια. Πάντως τι να σου πω, χαίρομαι αφάνταστα που... που ξαναδρήκες τον εαυτό σου. Πρέπει να ζορίστηκες πολύ, ε;»

Πλησίασαν στα βράχια και κάθισαν κοιτάζοντας την άλλη μεριά του κόλπου. Ο ουρανός ξάνοιγε και τ' αστέρια χάνονταν, εκτός από ένα, που κρεμόταν ολόλαμπρο χαμηλά στον ορίζοντα.

«Δε θα σου πω πώς έγινα δράκος, ώσπου να μπορέσω να το πω και στους άλλους και να το δγάλω από πάνω μου» είπε ο Ευστάθιος. «Ξέρεις, δεν είχα καταλάβει πως ήμουν δράκος, ώσπου σας άκουσα να το λέτε όταν με είδατε προστά σας εκείνο το πρωί. Τώρα θα σου πω πώς ξανάγινα άνθρωπος.»

«Λέγε» είπε ο Έντμουντ.

«Χτες τη νύχτα, ήμουν σε μαύρο χάλι. Κι αυτό το βραχιόλι με πονούσε φριχτά...»

«Πέρασε τώρα;»

Ο Ευστάθιος γέλασε –πρώτη φορά τον άκουγε ο

Έντμοντ να γελάει έτσι— κι έβγαλε το βραχιόλι απ' το μπράτσο του χωρίς δυσκολία. «Να το» είπε, «κι ας το πάρει όποιος θέλει, εγώ δεν πρόκειται να το κρατήσω. Λοιπόν, όπως σου έλεγα, ήμουν ξάγρυπνος και αναρωτιόμουν τι θ' απογίνω. Και τότε —αλλά πρόσεξε, δεν ξέρω, μπορεί να το 'δα και στον ύπνο μου...»

«Δεν πειράζει, πες μου» έκανε ο Έντμοντ υπομονετικά.

«Τέλος πάντων, σήκωσα το κεφάλι μου, κι είδα το τελευταίο πράγμα που περίμενα: ένα πελώριο λιοντάρι με πλησίαζε αργά αργά. Και το περίεργο είναι πως χτες δεν είχε φεγγάρι κι όμως εκεί που πατούσε το λιοντάρι υπήρχε φεγγαρόφωτο.

Κι ολοένα, με πλησίαζε κι εγώ έτρεμα απ' το φόβο μου. Θα μου πεις, κοτζάμ δράκος και δε τα 'δγαζα πέρα μ' ένα λιοντάρι; Α, όχι, δέν ήταν τέτοιος φόβος. Δε φοβήθηκα μη με φάει. Το λιοντάρι φοβήθηκα — σκέτο, δεν μπορώ να σ' το εξηγήσω καλύτερα. Και λοιπόν, το λιοντάρι έφτασε κοντά μου και με κοίταξε, κι εγώ έκλεισα τα μάτια μου, σφιχτά σφιχτά, μα δεν τη γλίτωσα. Το λιοντάρι μου είπε να το ακολουθήσω.»

«Σου μίλησε;»

«Δε... δεν ξέρω. Τώρα που το λες, δε νομίζω να μίλησε. Πάντως μου 'πε να το ακολουθήσω, κι εγώ κατάλαβα πως έπρεπε να κάνω ό,τι μου λέει. Σηκώθηκα λοιπόν και το ακολουθήσα, και μαζί ανεβήκαμε στα βουνά. Κι όπου πατούσε το λιοντάρι, είχε πάντα φεγγαρόφωτο. Φτάσαμε έτσι σε μια κορφή που την έβλεπα πρώτη φορά, κι απάνω εκεί ήταν ένα περιβόλι, με δέντρα και καρπούς κι ένα σωρό άλλα. Και στη μέση του περιβολιού είχε μια στέρνα.

»Βαθιά βαθιά, έβλεπες το νερό ν' αναδλύζει, κι

ήταν μεγάλη στέρνα, πιο μεγάλη απ' τις συνηθισμένες, πελώρια κι ολοστρόγγυλη, με μαρμαρένια σκαλοπάτια για να μπαίνεις στο νερό. Και το νερό ήταν τόσο καθαρό, που σκέφτηκα, τι καλά, θα μπω και θα λουστώ, να περάσει κι ο πόνος στο πόδι μου. Και τότε το λιοντάρι μου είπε να γδυθώ πρώτα. Δηλαδή, δεν ξέρω αν το 'πε φωναχτά, με λόγια, ή κάπως αλλιώς...

»Κι όπως έκανα να του εξηγήσω πως δε γινόταν να γδυθώ, αφού δε φορούσα ρούχα, θυμήθηκα άξαφνα πως οι δράκοι είναι σαν τα φίδια, και πως τα φίδια αλλάζουν πουνκάμισο. Α, μάλιστα, σκέφτηκα, αυτό θα εννοεί το λιοντάρι. Άρχισα λοιπόν να ξύνομαι με τα νύχια μου, ξεκολλούσαν από πάνω μου τα λέπια, γέμισε ο τόπος. Έξυσα κι άλλο, πιο βαθιά, κι αντί για τα λέπια άρχισε να ξεφλουδίζει όλο μου το πετσί, ωραία ωραία, σαν να 'μουν μπανάνα. Σε δυο λεπτά, είχα βγει απ' το τομάρι του δράκου. Το είδα πεσμένο δίπλα μου, κι ήταν πολύ ρηδιαστικό. Ένιωθα υπέροχα, κι άρχισα να κατεβαίνω τις σκάλες για να πλυθώ.

»Μα, καθώς ετοιμαζόμουν να βουτήξω στο νερό, έσκυψα κι είδα τα πόδια μου, κι ήταν άγρια και σκληρά και ζαρωμένα κι όλο λέπια, σαν και πριν. Δε βαριέσαι, είπα, θα είχα κι άλλη φορεσιά δράκου κάτω απ' την πρώτη. Στάσου να τη βγάλω κι αυτήν. Κι έτσι άρχισα πάλι να γδέρνω και να τραβάω, και το δεύτερο πετσί ξεφλούδισε ωραία ωραία και το πέταξα δίπλα στο άλλο, και πάλι πήγα να μπω στη στέρνα.

»Και τότε ξανάγινε το ίδιο πράγμα ακριδώς. Κι είπα μέσα μου, αμάν πια, πόσα πουνκάμισα πρέπει ν' αλλάξω; Γιατί δεν έβλεπα την ώρα να δρέξω το πόδι μου. Κι έτσι γδάρθηκα και τρίτη φορά, έβγαλα και

τρίτο πετσί, όπως τ' άλλα δυο, και το πέταξα. Μα, όταν κοιτάχτηκα στο νερό, κατάλαβα πως δεν είχε γίνει τίποτα.

»Τότε είπε το λιοντάρι –αλλά δεν ξέρω αν μίλησε– «Στάσου να σε γδύσω εγώ». Φοβήθηκα τα νύχια του, τ' ομολογώ, μα ήμουν απελπισμένος. Κι έτσι ξάπλωσα τ' ανάσκελα και το άφησα.

»Το πρώτο του δάκρυ ήταν τόσο βαθύ, που μου φάνηκε πως μπήκε στην καρδιά μου. Κι όταν άρχισε να μου τραβάει το δέρμα, με πόνεσε τόσο φριχτά, όσο τίποτα στη ζωή μου. Μόνο ένα μ' έκανε ν' αντέξω: η χαρά που ένιωθα καθώς το δέρμα ξεφλούδιζε – ξέρεις, όπως ξύνεις καμιά φορά τις ξεραμένες πληγές, και πονάει, αλλά σ' αρέσει που βλέπεις το δέρμα και καθαρίζει.»

«Καταλαβαίνω πολύ καλά τι εννοείς» είπε ο Έντμουντ.

«Κι έτσι, μου 'βγαλε το απαίσιο δέρμα –όπως νόμιζα πως το 'βγαλα μόνος μου τις άλλες τρεις φορές, μόνο που τότε δεν πονούσα– και το 'δα πεταμένο στα χόρτα, πιο μαύρο και πιο χοντρό και πιο άγριο απ' τ' άλλα δυο. Κι εγώ ήμουν απαλός και λείος σαν ξεφλουδισμένο μήλο, και μικρότερος από πρώτα. Και τότε το λιοντάρι μ' έπιασε –και δόγκηξα, γιατί ήμουν πολύ ευαίσθητος χωρίς δέρμα– και μ' έριξε στο νερό. Μ' έτσουξε πολύ, αλλά για μια στιγμή. Το νερό ήταν υπέροχο, και σε λίγο άρχισα να κολυμπάω και να πλατσουρίζω, κι ανακάλυψα πως το χέρι μου δε με πονούσε πια. Και τότε κατάλαβα γιατί: είχα ξαναγίνει παιδί. Λοιπόν, θα σου πω κάτι, και μη με περάσεις για ανόητο: καμάρωνα τα χέρια μου. Ξέρω πως δεν έχω ποντίκια κι είμαι πολύ αγύμναστος μπροστά στον Κασπιανό, αλλά δε χόρταινα να τα κοιτάζω...

»Και σε λίγο το λιοντάρι μ' έβγαλε απ' το νερό και μ' έντυσε...»

«Πώς σ' έντυσε; Με τα πόδια του;»

«Δεν το καλοθυμάμαι... Κάπως έτσι πρέπει να 'γινε. Και μου φόρεσε καινούρια ρούχα, αυτά που βλέπεις. Κι άξαφνα, σε μια στιγμή βρέθηκα πάλι εδώ. Γι' αυτό λέω πως μάλλον στον ύπνο μου θα το 'δα..»

«Δεν το είδες στον ύπνο σου» είπε ο Έντμουντ.

«Πού το ξέρεις;»

«Πρώτον και κύριον, φοράς τα ρούχα του λιονταριού. Κι ύστερα, δεν είσαι πια δράκος.»

«Δηλαδή, τι λες να 'γινε;» ρώτησε ο Ευστάθιος.

«Μου φαίνεται πως γνώρισες τον Ασλάν» είπε ο Έντμουντ.

«Τον Ασλάν! Τ' άκουγα πολλές φορές αυτό το όνομα στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, και κάθε φορά... Δεν ξέρω... Μου φαινόταν μισητό. Μα τότε όλα τα μισούσα. Και, με την ευκαιρία, θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη. Σας φέρθηκα γαϊδουρινά...»

«Δεν πειράζει» είπε ο Έντμουντ. «Μεταξύ μας, την πρώτη μου φορά στη Νάρνια εγώ φέρθηκα χειρότερα. Δεν ήμουν απλώς γαϊδούρι, αλλά και προδότης.»

«Φτάνει, μη συνεχίσεις» τον έκοψε ο Ευστάθιος. «Μα πες μου, ποιος είναι ο Ασλάν; Τον ξέρεις;»

«Αυτός με ξέρει» είπε ο Έντμουντ. «Είναι το Μεγάλο Λιοντάρι, γιος του Αυτοκράτορα Πέρα απ' τη Θάλασσα, σωτήρας δικός μου και της Νάρνια. Όλοι τον έχουμε δει, αλλά πιο συχνά τον βλέπει η Λούσυ. Ξέρεις, ίσως κοντεύουμε να φτάσουμε στη Χώρα του Ασλάν.»

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Το τελευταίο λαμπρό αστέρι είχε σβήσει, και μόλο που από κει δε φαινό-

ταν η ανατολή, γιατί την έκρυσαν τα δουνά στα δε-
ξιά, κατάλαβαν πως έβγαινε ο ήλιος, γιατί ο ουρανός
ψηλά κι ο κόλπος μπροστά τους έγιναν σαν τριαντά-
φυλλο. Έπειτα ένα πουλί, ένας παπαγάλος, τιτίδισε
στο δάσος πίσω τους, κάτι σάλεψε ανάμεσα στα δέ-
ντρα, κι αμέσως αντήχησε το κέρας του Κασπιανού.
Ο καταυλισμός είχε ξυπνήσει.

Οι σύντροφοί τους κάθονταν γύρω απ' τη φωτιά,
κι έκαναν μεγάλες χαρές βλέποντας τον Έντμουντ να
τους φέρνει τον Ευστάθιο, κι όλοι άκουσαν τώρα το
πρώτο μισό της ιστορίας του. Μερικοί αναρωτήθη-
καν μήπως ο άλλος δράκος είχε σκοτώσει το Λόρδο
Οκτεσιανό, χρόνια πριν, ή μήπως ο ίδιος ο Οκτεσια-
νός είχε μεταμορφωθεί σε δράκο. Τά πετράδια που
είχε χώσει στις τσέπες του ο Ευστάθιος, είχαν γίνει
άφαντα, μαζί με τα παλιά του ρούχα. Κανείς τους

όμως δεν είχε όρεξη να γυρίσει στην κοιλάδα για να πάρει θησαυρούς –και λιγότερο απ’ όλους ο Ευστάθιος.

Σε λίγες μέρες, ο *Ταξιδιώτης της Αυγής*, φρεσκο-βαμμένος και ανεφοδιασμένος, με ολοκαίνουριο κατάρτι, ήταν έτοιμος να σαλπάρει. Πριν ανεβούν στο κατάρτι, ο Κασπιανός έβαλε να χαράξουν σ’ ένα λείο βράχο αντικριστά στον κόλπο τα λόγια:

ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ
ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΣΠΙΑΝΟ ΤΟΝ ΔΕ-
ΚΑΤΟ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ Κ.ΛΠ.
ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΤΟΣ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ.
ΕΔΩ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΩΣ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΟΚΤΕΣΙΑΝΟΣ.

Θα ’ταν ωραία, και σχεδόν αλήθεια, αν λέγαμε πως «από τότε ο Ευστάθιος έγινε άλλος άνθρωπος». Για την ακρίβεια όμως, δεν έγινε: απλώς, άρχισε ν’ αλλάζει, γιατί είχε και μερικές υποτροπές. Μερικές φορές μάλιστα, γινόταν ανυπόφορος –αλλά καλύτερα να μη σας μιλήσω γι’ αυτές. Σημασία έχει πως ο Ευστάθιος είχε αρχίσει να γιατρεύεται.

Το βραχιόλι του Λόρδου Οκτεσιανού είχε αλλόκοτη τύχη. Ο Ευστάθιος δεν το ’θελε με τίποτα. Το πρόσφερε στον Κασπιανό, κι ο Κασπιανός το ’δωσε στη Λούσυ, μα ούτε εκείνη το ’θελε. «Λοιπόν, όποιος το πιάσει, το κρατάει» είπε ο Κασπιανός, κι όπως στέκονταν όλοι και κοιτούσαν την επιγραφή, πέταξε το βραχιόλι ψηλά, στον αέρα. Και το βραχιόλι, αστράφτοντας στον ήλιο, έκανε μια μεγάλη τροχιά και, σαν κρίκος σε παιχνίδι του λούνα παρκ, πέτυχε

το στόχο του και κρεμάστηκε σε μια προεξοχή του βράχου. Και να 'θελαν, δε θα μπορούσαν να το φτάσουν, ούτε από κάτω ούτε από πάνω. Και το βραχιόλι κρέμεται ακόμα εκεί, απ' όσο ξέρω, και θα κρέμεται ως τη συντέλεια του κόσμου.

Απ' του χάρου τα δόντια

Όλοι ήταν χαρούμενοι καθώς ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* απομακρυνόταν από το Νησί του Δράκου. Βγαίνοντας απ' τον κόλπο, συνάντησαν ούριο άνεμο και νωρίς το άλλο πρωί έφτασαν στην άγνωστη ξηρά που είχαν δει απ' τη ράχη του Ευστάθιου, τότε που ήταν ακόμη δράκος και τους έκανε βόλτες πάνω απ' τα βουνά. Ήταν ένα πεδινό, καταπράσινο νησί, κατοικημένο μόνο από κουνέλια και κατσίκια, μα από τα ερείπια, που ήταν άλλοτε πέτρινες καλύβες, κι από τις μαυρισμένες μεριές όπου άναβαν κάποτε φωτιές, έδγαλαν το συμπέρασμα πως το νησί είχε κι ανθρωπούς ίσαμε λίγο καιρό πριν. Βρήκαν ακόμη κόκαλα και σπασμένα όπλα.

«Αυτό είναι δουλειά πειρατών» είπε ο Κασπιανός.

«Ή του δράκου» συμπλήρωσε ο Έντμουντ.

Στην αμμουδιά βρήκαν και μια βάρκα από δέρματα ζώων τεντωμένα πάνω σ' έναν καλαμένιο σκελετό. Η βάρκα ήταν πολύ μικρή, ούτε ενάμισι μέτρο μά-

κρος, κι είχε ένα μικρούτσικο κουπί πλαγιασμένο μέσα της. Σκέφτηκαν τότε πως η δάρκα ήταν φτιαγμένη για παιδί ή πως οι κάτοικοι της χώρας ήταν Νάνοι. Ο Ριπιτσιπιτσιπ αποφάσισε να την πάρει, αφού ήταν στα μέτρα του, κι έτσι ανέβασαν τη δάρκα στο πλοίο. Αυτή τη χώρα τη βάφτισαν Καμένο Νησί, κι έκαναν πάλι πανιά πριν απ' το μεσημέρι.

Άλλες πέντε μέρες αρμένιζαν, με άνεμο νότιο-νοτιοανατολικό, κι ούτε ξηρά είδαν μπροστά τους ούτε ψάρι ούτε γλάρο. Κι έπειτα ήρθε μια μέρα με βροχή, δυνατή βροχή ως το απόγευμα. Ο Ευστάθιος έχασε δυο παρτίδες σκάκι από τον Ριπιτσιπιτσιπ κι άρχισε να ξαναδρίσκει τον παλιό κακό εαυτό του, κι ο Έντμουντ ευχήθηκε να 'ταν στην Αμερική μαζί με τη Σούζαν. Και τότε η Λούσυ κοίταξε απ' τα παράθυρα της πρύμνης, κι έβαλε μια φωνή:

«Η βροχή σταμάτησε. Και... Μπα! Τι 'ν' αυτό;»

Έτρεξαν όλοι μαζί στο κάσαρο, κι εκεί ανακάλυψαν πως δεν έβρεχε πια, κι ο Δρινιανός, που είχε δάρδια, κοιτούσε κάτι που είχε ξεφυτρώσει πίσω τους. Δεν ήταν ένα «κάτι», αλλά πολλά: σαν λεία, στρογγυλά βραχάκια στη σειρά, καμιά δεκαριά μέτρα το 'να απ' τ' άλλο.

«Δεν είναι βράχια αυτά, αποκλείεται» είπε ο Δρινιανός. «Πριν από πέντε λεπτά δεν ήταν εκεί.»

«Κοιτάξτε! Το ένα βουλιάζει» είπε η Λούσυ.

«Κι άλλο ένα ξεφυτρώνει!» είπε ο Έντμουντ.

«Και πλησιάζει» πρόσθεσε ο Ευστάθιος.

«Να πάρει η οργή!» μούγκρισε ο Κασπιανός. «Έρχονται καταπάνω μας.»

«Τρέχουν πιο γρήγορα απ' το καράδι μας, αφέντη» είπε ο Δρινιανός. «Σε μισό λεπτό θα μας φτάσουν.»

Κράτησαν όλοι την ανάσα τους, γιατί ποτέ δεν εί-

ναι ευχάριστο να σε καταδιώκει ένα άγνωστο «κάτι», είτε στη θάλασσα είτε στην ξηρά. Όμως η συνέχεια ήταν πιο ζοφερή απ' τα κακά τους προαισθήματα. Άξαφνα, λίγα μέτρα στ' αριστερά τους, ένα τρομερό κεφάλι αναδύθηκε απ' τα κύματα. Ήταν πράσινο και πορφυρό, με μαδιά μπαλώματα και όστρακα κολλημένα τόπους τόπους. Σαν κεφάλι αλόγου έμοιαζε, μόνο που δεν είχε αυτιά. Τα μάτια του ήταν πελώρια, φτιαγμένα για να βλέπουν στα σκοτεινά δάθη του ωκεανού, και το ορθάνοιχτο στόμα του ήταν γεμάτο σειρές ψαρίσια, σουβλερά δόντια. Το κεφάλι στηριζόταν σε κάτι που τους φάνηκε σαν λαιμός, μα καθώς έδγαινε λίγο λίγο απ' τα κύματα, διαπίστωσαν πως δεν ήταν λαιμός, αλλά το σώμα του, και πως είχαν μπροστά τους κάτι που όλοι το 'ξεραν και κανείς δεν το 'χε δει με τα μάτια του –το πελώριο Φίδι της Θάλασσας. Οι κουλούρες της τεράστιας ουράς του ξεμύτιζαν απ' τα νερά κι απλώνονταν ως πέρα, μακριά. Τώρα το κεφάλι του είχε σηκωθεί ψηλά, πιο ψηλά κι από το μεσιανό κατάρτι.

Άρπαξαν όλοι τα όπλα τους, μα ήταν ανώφελο γιατί το τέρας ήταν μακριά και δεν το 'φταναν. «Ρίξτε του!» ούρλιαξε ο αρχιτοξότης. Μερικοί τον υπάκουσαν. Όμως τα βέλη γλιστρούσαν πάνω στο δέρμα του Φιδιού της Θάλασσας, σαν να χτυπούσαν σε σίδερο. Για μια τρομερή στιγμή στάθηκαν όλοι ασάλευτα, κοιτώντας τα μάτια και το στόμα του Φιδιού, χωρίς να ξέρουν πού θα χιμήξει.

Το φίδι δε χιμήξε. Έσκυψε το κεφάλι του πάνω απ' το καράβι, κι ήρθε ίσα με την κορφή του καταρτιού. Κι έπειτα, γέρνοντας λίγο λίγο, έφτασε πάνω απ' το κάσαρο, κι όλο ξεδιπλωνόταν, ώσπου το κεφάλι του ζύγωσε τα δεξιά μπαλόνια. Και τότε το

κεφάλι άρχισε να κατεβαίνει πιο γρήγορα –μα δε σημάδευε το κατάστρωμα με τους ναύτες. Βούλιαξε μέσα στο νερό, και το καράβι δρέθηκε κάτω απ' την κουλούρα του τεράστιου ερπετού, κι η κουλούρα άρχισε να σφίγγει και να στενεύει. Απ' τη δεξιά μεριά, το Φίδι της Θάλασσας κόντευε κιόλας ν' αγγίξει την κουπαστή του *Ταξιδιώτη της Αυγής*.

Τότε ο Ευστάθιος (που είχε δείξει καλή διαγωγή ως τη μέρα που υποτροπίασε απ' τη βροχή και το σκάκι) έκανε την πρώτη ηρωική του πράξη. Κι όπως βαστούσε το σπαθί που του 'χε δανείσει ο Κασπιανός, βλέποντας το σώμα του ερπετού να πλησιάζει από τα δεξιά, πήδηξε πάνω στην κουπαστή κι άρχισε να το χτυπάει μ' όλη του τη δύναμη. Η αλήθεια είναι πως δέν κέρδισε τίποτα –μόνο που κομματίασε το δεύτερο καλό σπαθί του Κασπιανού– αλλά γι' αρχάριους δεν τα 'χε καταφέρει κι άσχημα.

Θα τον ακολουθούσαν κι άλλοι, μα πάνω στην ώρα τους πρόλαβε ο Ριπιτσιπιτσιπ: «Κάτω τα σπαθιά! Σπρώξτε!» Κι ήταν τόσο παράξενη αυτή η κουβέντα για το στόμα του Ποντικού, που ακόμη και μέσα στον τρόμο εκείνης της στιγμής, όλα τα μάτια γύρισαν και τον κοίταξαν. Κι όταν ο Ποντικός πήδηξε πάνω στο κάσαρο, κι ακούμπησε τη χνουδωτή του πλάτη στην πελώρια ράχη του ερπετού, που ήταν γλιστερή και γεμάτη λέπια, κι άρχισε να σπρώχνει μ' όλη του τη δύναμη, πολλοί κατάλαβαν τι ακριβώς εννοούσε, κι όρμησαν στις δυο πλευρές του πλοίου να κάνουν το ίδιο. Κι όταν, την επομένη στιγμή, το Φίδι της Θάλασσας έβγαλε το κεφάλι του απ' την αριστερή μεριά του *Ταξιδιώτη της Αυγής*, αυτή τη φορά με την πλάτη του στραμμένη προς το μέρος τους, το κατάλαβαν κι οι υπόλοιποι.

Το τέρας είχε κουλουριαστεί γύρω απ' τον *Ταξι-διώτη της Αυγής* κι άρχιζε να σφίγγει τον κλοιό του. Κι όταν τον έσφιγγε γερά, τότε, κρατς! το καράβι θα γινόταν σπιρτόξυλα, και το τέρας θα τους μάζεψε με την ησυχία του έναν έναν από τα κύματα. Μοναδική τους ευκαιρία ήταν να σπρώξουν την κουλούρα του φιδιού, ώσπου να γλιστρήσει και να βγει απ' την πρύμνη – ή (για να το πούμε διαφορετικά) να σπρώξουν το πλοίο για να βγει απ' τον κλοιό του τέρατος.

Βέβαια, μόνος του ο Ριπιτσιπιτσιπ δε θα 'δγαζε τίποτα, χώρια που πιο εύκολα θα σήκωνε ολόκληρη μητρόπολη! Είχε λυγίσει κιόλας απ' την προσπάθεια ως τη στιγμή που οι άλλοι τον παραμέρισαν. Σε λίγο όλο το πλήρωμα, εκτός από τη Λούσυ και το Ποντίκι (που ήταν μισολιπόθυμο), είχε παραταχθεί σε δυο σειρές στο κάσαρο, καθένας με το στήθος του κολλημένο στην πλάτη του μπροστινού του, έτσι που το δάρος όλης της σειράς να πέφτει στον τελευταίο, κι έσπρωχναν για ζωή και για θάνατο. Για μερικά ανατριχιαστικά δευτερόλεπτα (που τους φάνηκαν ώρες) τίποτα δεν έγινε. Οι κλειδώσεις τους έτριζαν, ο ιδρώτας κυλούσε ποτάμι, η ανάσα τους έδγαине σαν αγκομαχητό. Κι έπειτα ένιωσαν το πλοίο να κινείται, κι είδαν πως η κουλούρα του ερπετού είχε απομακρυνθεί λίγο απ' το κατάρτι. Τώρα όμως ήταν μικρότερη. Είχε φτάσει η κρίσιμη στιγμή: θα κατάφερναν να την περάσουν απ' την πρύμνη, ή μήπως είχε προλάβει να σφίξει; Ναι, η κουλούρα ερχόταν πια ίσα ίσα, το Φίδι ακουμπούσε κιόλας στα πλαϊνά της πρύμνης. Καμιά δεκαριά ναύτες σκαρφάλωσαν στο παραπέτο. Τώρα ήταν πιο βολικά. Το σώμα του Φιδιού της Θάλασσας είχε χαμηλώσει πολύ, τόσο, που έφτανε να κάνουν σειρά κατά μήκος της πρύμνης και να σπρώ-

χνουν πλάι πλάι. Οι ελπίδες τους είχαν αρχίσει να αναπτερώνονται –όταν όλοι σκέφτηκαν πως το ανάγλυφο της πρύμνης, η ουρά του δράκοντα, ανέβαινε πολύ ψηλά, και καμιά δύναμη δε θα μπορούσε να περάσει την κουλούρα του ερπετού από πάνω της.

«Ένα τσεκούρι» φώναξε βραχνά ο Κασπιανός, «και σπρώξτε!» Η Λούσυ που ήξερε καλά πού φύλαγαν το καθετί, τον άκουσε από κει που στεκόταν στο κατάστρωμα, χωρίς ν' αφήνει απ' τα μάτια της την κουλούρα του τέρατος. Μέσα σε δευτερόλεπτα κατέβηκε στο αμπάρι, πήρε το τσεκούρι, κι ανέβαινε ολοταχώς την ανεμόσκαλα. Μα την ώρα που έφτανε στην μπουκαπόρτα, ακούστηκε ένας μεγάλος κρότος, σαν να γκρεμιζόταν θεόρατο δέντρο, και το πλοίο τραμπαλίστηκε και τινάχτηκε μπροστά. Γιατί εκείνην ακριβώς τη στιγμή το Φίδι της Θάλασσας υποχώρησε στην πίεση, ή ίσως έκανε την κουταμάρα να σφίξει κι άλλο τον κλοιό του, κι η σκαλιστή ουρά του δράκου ξεκόλλησε. Το πλοίο ήταν ελεύθερο.

Ήταν όλοι τόσο ξεθεωμένοι, που δεν πρόσεξαν αυτό που είδε η Λούσυ. Λίγα μέτρα πίσω τους, η κουλούρα του ερπετού μίκρυνε απότομα και βούλιαξε σ' ένα σύννεφο από μπουρμπουλήθρες. Η Λούσυ είπε αργότερα (μα έτσι κι αλλιώς ήταν τόσο αναστατωμένη εκείνη τη στιγμή, που μπορεί και να το φαντάστηκε) πως στο πρόσωπο του τέρατος είχε ζωγραφιστεί μια ηλίθια ικανοποίηση. Γιατί το Φίδι, που ήταν πολύ χαζό, αντί να κυνηγήσει το πλοίο, έστριψε το κεφάλι του κι άρχισε να ψάχνει το κορμί του, λες και περίμενε να βρει τα συντρίμια του *Ταξιδιώτη της Αυγής*. Όμως ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* ξεμάκραινε ολοταχώς, μ' έναν δροσερό ζέφυρο στα πανιά του, κι οι ναύτες του, ξαπλωμένοι στο κατάστρωμα, ξεφυ-

σούσαν ακόμα λαχανιασμένοι. Κι όταν ξαναδρήκαν τη μιλιά τους, έβαλαν τα γέλια, κι αργότερα, που ανέβασαν και λίγο ρούμι απ' το αμπάρι, ακούστηκαν κάνα δυο ζητωκραυγές, κι όλοι είχαν να λένε για την ανδραγαθία του Ευστάθιου (κι ας ήταν ανώφελη) και για το θάρρος του Ριπιτσιπιτσιπί.

Κι έτσι ταξίδεψαν άλλες τρεις μέρες, και μόνο θάλασσα έβλεπαν και ουρανό. Την τέταρτη μέρα ο άνεμος γύρισε, έγινε βοριάς, κι η θάλασσα άρχισε να φουσκώνει. Ως το απόγευμα είχε φουρτουριάσει για καλά. Και τότε, είδαν ξηρά στ' αριστερά τους.

«Αφέντη, με την άδειά σου» είπε ο Δρινιανός, «λέω να ζητήσουμε καταφύγιο σ' αυτή τη χώρα. Θα μπούμε με τα κουπιά στο λιμάνι της ώσπου να καλμάρει ο καιρός». Ο Κασπιανός συμφώνησε, μα καθώς είχαν να παλέψουν τον άνεμο με τα κουπιά, τους δρόγηκε το σκοτάδι πριν κατεβούν στη στεριά. Με το τελευταίο φως έμπαιναν σ' ένα φυσικό λιμάνι κι έριχναν άγκυρα. Κανένας δε δγήκε στην ακτή εκείνη τη νύχτα, κι όταν ξημέρωσε, είδαν πως βρισκόνταν σ' έναν καταπράσινο κόλπο που γύρω γύρω τον έκλειναν βράχια. Ο τόπος ήταν έρημος. Τα βράχια ανηφόριζαν ψηλά, σχηματίζοντας άγριες ράχες και κορφές, και πάνω απ' τις κορφές ο βοριάς κυνηγούσε τα σύννεφα που έτρεχαν σαν τρελά. Κατέβασαν λοιπόν τη βάρκα, φορτωμένη με τα βαρέλια του νερού που είχαν αδειάσει.

«Δρινιανέ, από πού λες να πάρουμε νερό;» φώναξε ο Κασπιανός που καθόταν στην πλώρη της βάρκας. «Βλέπω δύο ρυάκια που χύνονται στον κόλπο.»

«Το ίδιο κάνει, αφέντη» απάντησε ο Δρινιανός. «Αλλά, τώρα που το λες, μου φαίνεται πιο κοντά το δεξί –το ανατολικό.»

«Θα δρέξει» είπε η Λούσυ.

«Πολύ νωρίς το κατάλαδες» είπε ο Έντμουντ, που είχε φάει κιόλας την πρώτη χοντρή στάλα. «Εγώ λοιπόν λέω να πάμε στο άλλο ρυάκι, που έχει και δέντρα για να προστατευτούμε.»

«Σωστά» συμφώνησε ο Ευστάθιος. «Δεν έχει νόημα να μουσκέψουμε παραπάνω.»

Όμως ο Δρινιανός κρατούσε το τιμόνι στριμμένο δεξιά, σαν κάτι κουρασμένους οδηγούς στο αυτοκίνητο, που τους λες πως έκαναν λάθος στο δρόμο και δεν κόβουν ταχύτητα.

«Δρινιανέ!» φώναξε ο Κασπιανός. «Δυτικά πάμε. Στρίψε!»

«Όπως αγαπάτε, Μεγαλειότατε» είπε κοφτά ο Δρινιανός.

Από χτες, με τη φουρτούνα, ήταν πολύ κουρασμένος και δεν ήθελε συμβουλές από στεριανούς. Άλλαξε όμως πορεία –κι αυτό, όπως αποδείχτηκε σε λίγο, τους έσωσε απ' του χάρου τα δόντια.

Όσπου να γεμίσουν τα βαρέλια στο ποταμάκι, η βροχή σταμάτησε, κι ο Κασπιανός, ο Ευστάθιος, τα Πηδενσόπουλα κι ο Ριπιτσιπιτσιίπ αποφάσισαν ν' ανέδουν στην κορφή του λόφου για να δουν τι φαίνεται από κάτω. Ήταν δύσκολη η ανάβαση στ' άγρια χόρτα και στα βρύα, και δεν είδαν ψυχή πουθενά, μόνο κάτι γλάρους. Απ' την κορφή, διαπίστωσαν πως το νησί ήταν μια σταλιά, καμιά εκατοστή στρέμματα το πολύ, κι η θάλασσα έμοιαζε απέραντη κι έρημη τώρα που δεν την έβλεπαν απ' το κατάστρωμα του *Ταξιδιώτη της Αυγής*.

«Είμαστε για δέσιμο» ψιθύρισε στη Λούσυ ο Ευστάθιος, καρφώνοντας τα μάτια του στον ανατολικό ορίζοντα. «Τραβάμε στα τυφλά, χωρίς να ξέρουμε

πού πάμε.» Το είπε όμως μηχανικά, κι όχι με κακία όπως παλιότερα.

Έκανε κρού εκεί στην κορφή, και δεν ήταν να μείνουν πολύ, γιατί το βοριαδάκι έτσουζε.

«Να μη γυρίσουμε απ' τον ίδιο δρόμο» είπε η Λούσυ. «Πάμε ράχη ράχη, να κατεβούμε απ' το άλλο ποτάμι, εκείνο που έλεγε ο Δρινιανός.»

Όλοι συμφώνησαν, και σ' ένα τέταρτο της ώρας βρίσκονταν στις πηγές του δεύτερου ποταμού. Το θέαμα τούς ξάφνιασε, γιατί δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο: μια βαθιά ορεινή λιμνούλα και γύρω γύρω βράχια, που άνοιγαν σ' ένα σημείο, απ' τη μεριά της θάλασσας, σχηματίζοντας ένα στενό κανάλι απ' όπου κυλούσε το νερό. Ήταν απάγκια εδώ, κι οι οδοιπόροι κάθισαν χάμω, στα βρύα, να ξεποστάσουν.

Για την ακρίβεια, δεν κάθισαν όλοι: ο Έντμουντ έκανε να καθίσει και πετάχτηκε πάνω.

«Πόπο, σουβλερές πέτρες έχει αυτό το νησί» είπε ψαχουλεύοντας μέσα στα βρύα. «Πού 'ν' τηνε, η παλιόπετρα;... Α, να τη... Την έπιασα... Μπα! Δεν είναι πέτρα. Σα λαβή σπαθιού μοιάζει. Τι λαβή λέω; Ολόκληρο σπαθί είναι –ή μάλλον ό,τι απόμεινε απ' τη σκουριά. Μα την πίστη μου, πρέπει να βρίσκεται αιώνες εδώ!»

«Σαν ναρνιανό μου φαίνεται το σπαθί» είπε ο Κασιανός, καθώς έσκυβαν όλοι να δουν.

«Κι εγώ κάπου κάθομαι» είπε η Λούσυ. «Σε κάτι σκληρό.» Απ' ό,τι αποδείχτηκε, ήταν τ' απομεινάρια ενός αλυσιδωτού θώρακα. Κι έτσι, όλοι έπεσαν στα τέσσερα κι άρχισαν να ψάχνουν δεξιά κι αριστερά, μέσα στα βρύα. Οι έρευνες έφεραν στο φως, με τη σειρά, ένα κράνος, ένα μαχαίρι και κάμποσα νομίσματα –όχι μισοφέγγαρα της Καλορμίνας, αλλά γνή-

σια «Δέντρα» και «Λιοντάρια» της Νάρνια, σαν κι αυτά που κυκλοφορούν κάθε μέρα στις αγορές του Φράγματος των Καστόρων ή της Βερούνα.

«Φαίνεται πως μόνο αυτά απόμειναν από κάποιον Λόρδο» είπε ο Έντμουντ.

«Κι εγώ το ίδιο σκεφτόμουν» είπε ο Κασπιανός. «Ποιος να 'ταν, άραγε; Πάνω στο μαχαίρι δεν έχει κανένα διακριτικό. Ποιος ξέρει πώς πέθανε...»

«... και πώς θα εκδικηθούμε το θάνατό του» πρόσθεσε ο Ριπιτσιπιτσιπ.

Ο Έντμουντ, ο μόνος απ' την παρέα που είχε διαβάσει αστυνομικές ιστορίες, έβαλε το μυαλό του να δουλέψει πυρετωδώς.

«Ακούστε» είπε στο τέλος. «Κάτι δεν πάει καλά εδώ. Ο Λόρδος αποκλείεται να σκοτώθηκε σε μάχη.»

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε ο Κασπιανός.

«Βλέπετε πουθενά κόκαλα;» είπε ο Έντμουντ. «Αν υπήρχε εχθρός, θα 'παιρνε την πανοπλία και θ' άφηνε το πτώμα. Πού ξανακούστηκε αντίπαλος να νικάει στη μάχη και να παίρνει το πτώμα αφήνοντας την πανοπλία;»

«Κι αν τον σκότωσε κανένα θηρίο;» πετάχτηκε η Λούσυ.

«Πρέπει να 'ταν πολύ έξυπνο θηρίο» είπε ο Έντμουντ, «για να μπορέσει να του δγάλει κοτζάμ θώρακα.»

«Κι αν ήταν δράκος;» είπε ο Κασπιανός.

«Α, αυτό αποκλείεται» είπε ο Ευστάθιος. «Οι δράκοι δεν τα καταφέρνουν με τις πανοπλίες. Το λέω εκ πείρας!»

«Κι εγώ λέω να τα μαζεύουμε και να φεύγουμε» είπε η Λούσυ. Απ' τη στιγμή που άκουσε τον Έντμουντ να μιλάει για κόκαλα, δεν τη χωρούσε ο τόπος.

«Σύμφωνοι» είπε ο Κασπιανός και σηκώθηκε. «Όσο γι' αυτά, δεν αξίζει τον κόπο να τα πάρουμε μαζί μας.»

Κατηφόρισαν λοιπόν από το άνοιγμα των βράχων, πλάι στο νερό. Κι αν η μέρα ήταν ζεστή, όλοι θα 'θελαν να πιουν, και μερικοί θα 'μπαιναν σίγουρα στον πειρασμό να κολυμπήσουν. Αφού και τώρα, μ' όλη την ψύχρα, ο Ευστάθιος έσκυψε –αλλά πάνω που ετοιμαζόταν να μαζέψει νερό στις χούφτες του, ο Ριπιτσιπιτσιίπ κι η Λούσυ φώναξαν μ' ένα στόμα: «Κοιτάξτε!» Ο Ευστάθιος ξέχασε το νερό και κοίταξε.

Ο πάτος της λιμνούλας ήταν φτιαγμένος από μεγάλες γκριζογάλανες πέτρες, κι όπως το νερό ήταν πεντακάθαρο, είδε ξαπλωμένο στον πάτο ένα ομοίωμα ανθρώπου σε φυσικό μέγεθος. Σαν χρυσό έμοιαζε το ομοίωμα. Ήταν πεσμένο μπρούμυτα, με τα χέρια σηκωμένα ψηλά. Εκείνη τη στιγμή, τα σύννεφα άνοιξαν και δγήκε ο ήλιος. Το χρυσό ομοίωμα αστραποδόλησε απ' την κορφή ως τα νύχια, κι η Λούσυ σκέφτηκε πως πρώτη φορά στη ζωή της έβλεπε τόσο ωραίο άγαλμα.

«Μάλιστα!» σφύριξε θαυμαστικά ο Κασπιανός. «Αυτό το θέαμα άξιζε τον κόπο. Θα μπορέσουμε άραγε να το δγάλουμε έξω;»

«Αφέντη, να δουτήξουμε» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ.

«Άδικος κόπος» είπε ο Έντμουντ. «Αν είναι αληθινό χρυσάφι και συμπαγές, θα 'ναι ασήκωτο. Η λίμνη πρέπει να 'χει πέντ' έξι μέτρα βάθος. Μα, για σταθείτε. Έχω μαζί μου ένα κυνηγετικό ακόντιο. Για να δούμε ως πού φτάνει. Κασπιανέ, πιάσε με απ' το χέρι να σκύψω.» Ο Κασπιανός τον έπιασε, κι ο Έντμουντ έγειρε μπροστά και δούτηξε το ακόντιο στα νερά.

Μα τη στιγμή που το ακόντιο είχε βουλιάξει ως τη μέση, η Λούσυ είπε: «Δεν είναι χρυσό το άγαλμα. Το φως φταίει. Κοίτα το ακόντιό σου!»

«Ε! Τι έπαθες;» φώναξαν τότε κάμποσοι μαζί – γιατί ο Έντμουντ είχε αφήσει άξαφνα το ακόντιο.

«Δεν μπορούσα να το κρατήσω» είπε λαχανιασμένος ο Έντμουντ. «Ξαφνικά, μου φάνηκε πολύ βαρύ.»

«Κοιτάξτε! Πήγε στον πάτο» είπε ο Κασπιανός. «Είχε δίκιο η Λούσυ. Είναι ίδιο με το άγαλμα τώρα.»

Μα ο Έντμουντ, που είχε κάποιο πρόβλημα με τις

μπότες του – γιατί είχε σκύψει και τις κοιτούσε καλά καλά– σηκώθηκε απότομα και φώναξε, τόσο δυνατά, που τον άκουσαν όλοι:

«Πίσω! Μην αγγίζετε το νερό! Όλοι πίσω!»

Υπάκουσαν και τον κοίταξαν απορημένοι.

«Κοιτάξτε!» είπε ο Έντμουντ. «Κοιτάξτε τις μπότες μου στις μύτες!»

«Κιτρίνισαν λίγο» είπε ο Ευστάθιος.

«Είναι χρυσές. Καθαρό χρυσάφι» τον έκοψε ο Έντμουντ. «Κοίτα! Πιάσ' τες! Δεν είναι πια δέρμα, και τις νιώθω βαριές σαν μολύβι.»

«Μα τον Ασλάν!» είπε ο Κασπιανός. «Θες να πεις πως...»

«Ναι, αυτό θέλω να πω» έκανε ο Έντμουντ. «Το νερό μεταμορφώνει τα πράγματα σε χρυσάφι. Και το ακόντιο το 'κανε χρυσάφι, γι' αυτό έγινε τόσο βαρύ. Κι όπως μου 'γλειφε τα πόδια (πάλι καλά που δεν ήμουν ξιπόλητος) έκανε και τις μπότες μου χρυσάφι. Κι αυτός ο φουκαράς στον πάτο –καταλάβατε;»

«Δεν είναι άγαλμα» είπε σιγανά η Λούσυ.

«Όχι. Τώρα ξεκαθαρίζουν όλα. Βρέθηκε εδώ μια ξεστή μέρα. Γδύθηκε στην κορφή του λόφου –εκεί που είχαμε καθίσει. Τα ρούχα του σάπισαν ή τα πήραν τα πουλιά για να φτιάξουν φωλιές. Η πανοπλία του είναι ακόμα εκεί. Έπειτα έκανε μια βουτιά και...»

«Φτάνει!» φώναξε η Λούσυ. «Είναι τρομερό».

«Φτηνά τη γλιτώσαμε» είπε ο Έντμουντ.

«Πολύ φτηνά» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ. «Για φαντάσου να βούταγε κατά λάθος στο νερό κανένα δάχτυλο, κανένα πόδι, καμιά φαβορίτα... ή καμιά ουρά...»

«Σταθείτε να κάνουμε μια δοκιμή» είπε ο Κασπιανός. Έσκυψε, ξερίζωσε μια τούφα βρύα, κι έπειτα, με μεγάλη προσοχή, γονάτισε στην όχθη της λίμνης και βούτηξε μέσα τα βρύα. Αυτό που ξανάβγαλε απ' το νερό, ήταν ένα πιστό αντίγραφο των βρύων, καμωμένο από ατόφιο χρυσάφι, βαρύ και μαλακό σαν μολύδι.

«Ο βασιλιάς που θ' αποκτήσει τούτο το νησί» είπε αργά ο Κασπιανός, και το πρόσωπό του κοκκίνισε, «θα είναι ο πλουσιότερος του κόσμου. Στο εξής, αυτό το νησί θ' ανήκει στη Νάρνια και θα το λέμε Νησί του Χρυσόνερου. Σας εξορκίζω όμως να το κρατήσετε μυστικό. Κανείς δεν πρέπει να το μάθει, ούτε του

Δρινιανού να το μαρτυρήσετε –αλλιώς σας περιμένει ο θάνατος. Μ' ακούσατε;»

«Σε ποιον μιλάς έτσι;» είπε ο Έντμουντ. «Εγώ δεν είμαι υποτελής σου. Κι αν κάποιος είναι υποτελής εδώ πέρα, αυτός είσαι εσύ. Εγώ είμαι ένας απ' τους τέσσερις πανάρχαιους ηγεμόνες της Νάρνια, κι έχεις ορκιστεί πίστη και αφοσίωση στον αδερφό μου, το Μεγάλο Βασιλιά!»

«Ώστε έτσι, ε;» φώναξε ο Κασπιανός, αγγίζοντας τη λαδή του σπαθιού του.

«Σταματήστε κι οι δυο!» μπήκε στη μέση η Λούσυ. «Εσείς τ' αγόρια είσατε ανυπόφορα ώρες ώρες. Όλο νεύρα και φιγούρα, σαν τα κοκοράκια, και – Άααα!» η φωνή της έσθλησε σ' έναν ψίθυρο. Γύρισαν τότε όλοι και είδαν αυτό που έβλεπε η Λούσυ.

Από πάνω τους, στην γκρίζα κορυφή –γκρίζα, γιατί τα βρύα δεν είχαν ανθίσει ακόμη– αθόρυβο και αστραφτερό σαν ηλιόλουστο, μόλο που ο ήλιος είχε κρυφτεί στα σύννεφα, περνούσε αργά αργά το μεγαλύτερο λιοντάρι που αντίκρισαν ποτέ μάτια ανθρώπου. Αργότερα, περιγράφοντας τη σκηνή, η Λούσυ είπε: «Ήταν πελώριο σαν ελέφαντας», αν και μιαν άλλη φορά είπε μόνο: «Ήταν ίσαμ' ένα άλογο». Όμως το μέγεθός του δεν ήταν το πιο σημαντικό. Κανένας δεν τόλμησε να ρωτήσει τι ήταν. Ήξεραν πως είχαν δει τον Ασλάν.

Και κανείς δεν κατάλαβε ποτέ πώς έφυγε και πού πήγε. Μόνο κοιτάχτηκαν, σαν να 'χαν ξυπνήσει εκείνη τη στιγμή.

«Τι λέγαμε;» είπε ο Κασπιανός. «Μου φαίνεται πως έγινα γελοίος.»

«Αφέντη» είπε ο Ριπιτσιπιτσίπ, «ο τόπος είναι καταραμένος. Να γυρίσουμε αμέσως στο καράδι. Κι αν

είχα την τιμή να δώσω εγώ όνομα στο νησί, θα το 'λεγα Νησί του Θανατόνερου».

«Πολύ ωραίο όνομα, Ριπ» είπε ο Κασπιανός, «αν και, τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν ξέρω γιατί μ' αρέσει. Κοιτάξτε, ο καιρός έχει καλμάρει, ο Δρινιανός θα θέλει να ξεκινήσουμε. Έχουμε να του πούμε σπουδαία νέα».

Στην πραγματικότητα, δεν είχαν να του πουν και πολλά. Η ανάμνηση του τελευταίου περιστατικού είχε αρχίσει να σβήνει.

«Οι Μεγαλειότητές τους ήτανε σαν μαγεμένες όταν ανέβηκαν στο πλοίο» είπε ο Δρινιανός στον Ράινς λίγες ώρες αργότερα, όταν ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* είχε κάνει πανιά και το Νησί του Θανατόνερου χανόταν πίσω τους στον ορίζοντα. «Κάτι έγινε σ' εκείνο τον τόπο. Το μόνο που κατάλαβα, ήταν πως βρήκαν το πτώμα ενός από τους Λόρδους που γυρεύουμε.»

«Μακάρι, καπετάνιε μου» απάντησε ο Ράινς. «Δηλαδή, ως τώρα τρεις. Μας μένουν άλλοι τέσσερις. Όπως πάμε, μπορεί να δούμε το σπιτάκι μας την Πρωτοχρονιά. Πάλι καλά, κι άρχισε να μου σώνεται ο ταμπάκος. Καληνύχτα, αφέντη.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

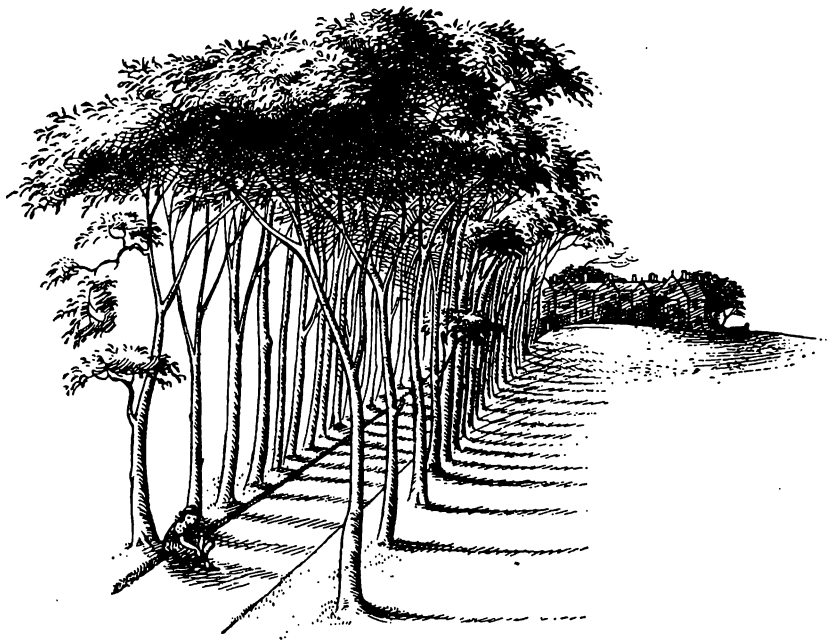
Το νησί με τις φωνές

Κι οι άνεμοι, που ως τότε φυσούσαν απ' τα βορειοδυτικά, άρχισαν να φυσούν από τη δύση, και κάθε πρωί που έβγαινε ο ήλιος απ' τη θάλασσα, η σκαλισμένη πλώρη του *Ταξιδιώτη της Αυγής* τον σημάδευε στο κέντρο του. Μερικοί είπαν πως ο ήλιος φαινόταν μεγαλύτερος από δω παρά απ' τη Νάρνια, μα οι άλλοι δε συμφώνησαν. Κι αρμένιζαν, όλο αρμένιζαν, μ' ένα απαλό και σταθερό αεράκι, κι ούτε ψάρι ούτε γλάρο είδαν, ούτε καράβι ούτε ακτή. Κι άρχισαν πάλι να σώνονται οι προμήθειες κι ένα σαράκι τους έτρωγε την καρδιά, πως ίσως είχαν μπει στη θάλασσα που δεν έχει τέλος. Όμως, όταν ξημέρωσε η μέρα που λογάριαζαν να σταματήσουν το ταξίδι στ' ανατολικά, ίσια μπροστά, ανάμεσα στον *Ταξιδιώτη της Αυγής* και στην ανατολή, φάνηκε μια χαμηλή στεριά, σαν συννεφάκι.

Ήταν απόγευμα όταν άραξαν σ' έναν πλατύ κόλπο και κατέβηκαν στην ξηρά. Αυτός εδώ ο τόπος ήταν

αλλιώςτικός απ' όσους είχαν συναντήσει ως τότε. Γιατί μόλις πέρασαν την αμμουδιά, που ήταν βουδή, έρημη και ακατοίκητη, δρέθηκαν σ' έναν απέραντο ίσιωμα με χορτάρι κοντοκουρεμένο κι απαλό, σαν περιβόλι μιας μεγάλης έπαυλης, που το φροντίζουν δέκα κηπουροί. Τα δέντρα φύτεωναν αραιά αραιά, και δεν έβλεπες ούτε σπασμένα κλαδιά ούτε φύλλα πεσμένα στο χώμα. Δεν ακουγόταν τίποτα, εκτός απ' το κουκούρισμα των περιστεριών.

Σε λίγο, έφτασαν σ' ένα μακρύ, ολόισιο μονοπάτι στρωμένο με άμμο, όπου δε φύτεωνε χορτάρι, κι είχε δέντρα δεξιά κι αριστερά. Και στην άλλη άκρη του μονοπατιού είδαν ένα σπίτι –μακρόστενο, μουντό και σιωπηλό στον ήλιο του απογεύματος.

Και μόλις μπήκαν στο μονοπάτι, η Λούσυ ένωσε ένα πετραδάκι να την κόβει μέσα στο παπούτσι της και κάθισε κάτω να το βγάλει. Το φρόνιμο, μια και βρισκονταν σε άγνωστο τόπο, θα 'ταν ίσως να φωνάξει στους άλλους να την περιμένουν –μα δεν τους φώναξε. Έμεινε πίσω αθόρυβα, κάθισε κι έβγαλε το παπούτσι της. Το κορδόνι ήταν κομπιασμένο.

Ώσπου να λύσει τον κόμπο, οι υπόλοιποι είχαν ξεμακρύνει, κι ώσπου να βγάλει το πετραδάκι και να ξαναφορέσει το παπούτσι, δεν τους άκουγε πια. Τότε όμως άκουσε κάτι άλλο, που δεν ερχόταν απ' το μέρος του σπιτιού.

Ήταν κάτι παράξενοι γδούποι, λες και δεκάδες γεροί εργάτες χτυπούσαν δυνατά το χώμα με πελώριες ξύλινες βαριές. Οι γδούποι ήταν γρήγοροι κι ολοένα πλησίαζαν, κι η Λούσυ, που είχε καθίσει με την πλάτη σ' ένα δέντρο, δεν πρόλαβε ούτε να τρέξει ούτε να σκαρφαλώσει. Έμεινε λοιπόν ακίνητη, ζουληγμένη στον κορμό του, παρακαλώντας μέσα της να μην τη δουν.

Μπουμ, μπουμ, μπουμ... Ό,τι κι αν ήταν, έπρεπε να 'χει ζυγώσει πολύ, γιατί το χώμα έτρεμε. Πάλι δεν είδε τίποτα, κι έτσι σκέφτηκε πως αυτό –ή αυτά;– θα βρισκόταν πίσω της. Μα το επόμενο μπουμ ακούστηκε στο μονοπάτι, ίσια μπροστά της. Ήταν σίγουρα στο μονοπάτι, το κατάλαβε απ' την άμμο που σηκώθηκε σαν να την είχε χτυπήσει κάτι δυνατά. Ούτε και τώρα είδε τι την είχε χτυπήσει. Κι έπειτα, όλοι οι γδούποι συγκεντρώθηκαν σε μιαν απόσταση γύρω στα πέντε μέτρα απ' τη Λούσυ, κι άξαφνα σταμάτησαν. Τότε ακούστηκε η φωνή.

Ήταν τρομερή η Φωνή, γιατί πάλι δε φάνηκε κανείς. Όλος αυτός ο τόπος, που έμοιαζε με πάγκο,

ήταν έρημος όπως την πρώτη στιγμή που κατέβηκαν απ' το καράβι. Κι ωστόσο εκεί, λίγα μέτρα μπροστά της, μια Φωνή μίλησε. Και να τι είπε:

«Σύντροφοι, να η ευκαιρία.»

Κι αμέσως ένα σωρό Φωνές απάντησαν χορωδιακά: «Ακούστε τον. Ακούστε τον. Λέει, να η ευκαιρία. Μπράδο, Αρχηγέ, γεια στο στόμα σου!».

«Ακούστε» είπε η πρώτη Φωνή. «Να κατεβούμε στην ακτή και να τους κόψουμε το δρόμο για το καράβι. Στα όπλα, σύντροφοι. Κι αν δοκιμάσουν να μπουν στη θάλασσα, απάνω τους!»

«Μπράδο, πες τα, χρυσόστομε!» φώναξαν οι άλλες Φωνές. «Σπουδαίο σχέδιο, Αρχηγέ. Μπράδο, Αρχηγέ. Πιο καλό σχέδιο δεν μπορούσες να βρεις.»

«Με ψυχή, σύντροφοι, με ψυχή» είπε η πρώτη Φωνή. «Εμπρός!».

«Μπράδο, Αρχηγέ» είπαν οι άλλοι. «Δεν υπάρχει καλύτερη διαταγή. Αυτό θα λέγαμε κι εμείς. Εμπρός!»

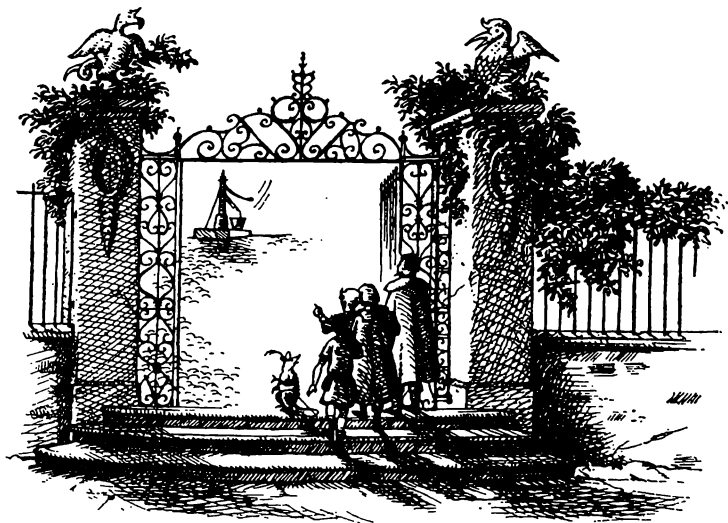
Κι αμέσως ξανάρχισαν οι γδούποι –πολύ δυνατά στην αρχή– κι έπειτα έσβησαν και χάθηκαν προς το μέρος της θάλασσας.

Η Λούσυ κατάλαβε πως δεν ήταν καιρός ν' αναρωτηθεί το παραμικρό. Μόλις έσβησαν οι γδούποι, όρμησε στο μονοπάτι μ' όλη τη δύναμη των ποδιών της. Έπρεπε να προλάβει τους άλλους. Έπρεπε να τους ειδοποιήσει, έστω και με κίνδυνο της ζωής της.

Στο μεταξύ, οι υπόλοιποι είχαν φτάσει στο σπίτι, ένα χαμηλό κτίσμα, δίπατο, φτιαγμένο από ωραία κιτρινωπή πέτρα. Είχε ένα σωρό παράθυρα, κι ήταν μισοντυμένο με κισσό. Όλα ήταν τόσο σιωπηλά, που ο Ευστάθιος είπε: «Σαν ακατοίκητο μοιάζει». Ο Κασπιανός όμως του 'δειξε αμίλητος μια στήλη καπνού

που ανέβαινε απ' την καμινάδα.

Βρήκαν τη φαρδιά αυλόπορτα ανοιχτή, την πέρασαν, και μπήκαν σε μια πλακόστρωτη αυλή. Και μόνο τότε κατάλαβαν πως κάτι δεν πήγαινε καλά σ' εκείνο το νησί. Στη μέση της αυλής ήταν μια βρύση με τρόμπα, και κάτω απ' τη βρύση ένας κουβάς. Ως εδώ, το πράγμα ήταν κανονικό –όμως το χερούλι της τρόμπας ανεβοκατέβαινε μόνο του, χωρίς να το αγγίζει κανείς.

«Κάτι μαγικό μου μυρίζει» είπε ο Κασπιανός.

«Μπα, μηχανή είναι» είπε ο Ευστάθιος. «Επιτέλους, φτάσαμε σε πολιτισμένο τόπο.»

Πάνω στην ώρα η Λούσυ, ξαναμμένη και λαχανιασμένη, μπήκε τρέχοντας στην αυλή και προσπάθησε να τους εξηγήσει ψιθυριστά όσα είχε κρυφακούσει.

Κι όταν οι άλλοι κατάλαβαν μέσες άκρες τι είχε συμβεί, δε χάρηκαν καθόλου –ακόμα κι οι πιο γενναίοι.

«Αόρατοι εχθροί...» μουρμούρισε ο Κασπιανός. «Θα μας αποκόψουν απ' το καράδι. Δύσκολα τα βλέπω.»

«Και δεν ξέρεις καθόλου σαν τι μοιάζουν;» ρώτησε τη Λούσυ ο Έντμουντ.

«Πού να ξέρω αφού δεν τους είδα;»

«Και τα δήματα; Σου φάνηκαν ανθρώπινα;»

«Μα δεν άκουσα ήχο ποδιών. Μόνο τις φωνές τους, και κάτι φοβερούς γδούπους, σαν να χτυπούσαν σφυριά.»

«Ποιος ξέρει;» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ. «Μπορεί να γίνονται ορατοί μόλις τρυπηθούν με σπαθί.»

«Σε λίγο θα το μάθουμε, θέλοντας και μη» είπε ο Κασπιανός. «Πάμε να φύγουμε από δω. Κάποιος αόρατος είναι στη δρύση και μας ακούει.»

Βγήκαν λοιπόν και ξαναπήραν το μονοπάτι για να κρυφτούν στα δέντρα. «Όχι πως κερδίζουμε τίποτα» είπε ο Ευστάθιος. «Κρυβόμαστε από πλάσματα που δε τα βλέπουμε, αλλά μπορεί να είναι παντού –ακόμα και δίπλα μας!»

«Δρινιανέ» είπε ο Κασπιανός, «άκου τι σκέφτηκα: να ξεγράψουμε τη δάρκα, να πάμε στην άλλη μεριά του κόλπου, και να κάνουμε σινιάλο στον *Ταξιδιώτη της Αυγής* να μας μαζέψει από κει».

«Είναι ξέδαθα τα νερά, αφέντη» είπε ο Δρινιανός.

«Να πάμε κολυμπώντας» είπε η Λούσυ.

«Μεγαλειότατοί μου» πετάχτηκε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, «ακούστε με. Είναι κουτό να νομίζουμε πως θ' αποφύγουμε έναν αόρατο εχθρό παίζοντας κρυφτούλι. Αν τα πλάσματα αυτά θέλουν να δώσουν μάχη, σίγουρα θα περάσει το δικό τους. Κι όπως και να 'ναι,

προτιμώ να τους αντιμετωπίσω καταπρόσωπο, παρά να' με πιάσουν απ' την ουρά».

«Νομίζω πως ο Ριπ έχει δίκιο αυτή τη φορά» είπε ο Έντμουντ.

«Κι ύστερα» είπε η Λούσυ, «αν ο Ράινς και οι άλλοι στον *Ταξιδιώτη της Αυγής* μας δουν να πολεμάμε στην ακτή, *όλο και κάτι θα κάνουν!*».

«Δε θα μας δουν να πολεμάμε, αφού δε θα βλέπουν τον εχθρό» είπε ο Ευστάθιος. «Θα νομίζουν πως κουνάμε τα σπαθιά μας στον αέρα.»

Έπεσε μια αμήχανη σιωπή.

«Λοιπόν» είπε στο τέλος ο Κασπιανός, «δε μένει άλλη λύση. Πρέπει να κατεβούμε να τους αντιμετωπίσουμε. Δώστε τα χέρια. Λούσυ, το τόξο σου έτοιμο. Βγάλτε τα σπαθιά σας οι άλλοι. Πάμε. Μπορεί και να δεχτούν διαπραγματεύσεις».

Ήταν τόσο παράξενα σιωπηλό το χορτάρι και τα πελώρια δέντρα τόσο γαλήνια, καθώς προχωρούσαν με δήμα προς την ακτή. Κι όταν έφτασαν κι είδαν τη βάρκα εκεί που την είχαν αφήσει, και την απάτητη αμμουδιά όπου δε φαινόταν κανείς, πολλοί σκέφτηκαν πως η Λούσυ μπορεί να τα 'χε δγάλει απ' το νου της όσα τους είπε. Μα πριν πατήσουν στην αμμουδιά, μια Φωνή ακούστηκε απ' το πουθενά:

«Ως εδώ, αφέντες μου. Ως εδώ και μη παρέκει, που λέει ο λόγος. Σταθείτε να σας μιλήσουμε πρώτα. Είμαστε πενήντα νομάτοι, κι οι περισσότεροι κρατάμε όπλα.»

«Ακούστε τον, ακούστε τον» είπε η χορωδία. «Μιλάει ο Αρχηγός. Ακούστε τον και πιστέψτε τον. Αυτά που λέει είναι αλήθεια.»

«Εγώ δε βλέπω ούτε νομάτους ούτε πολεμιστές» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ.

«Σωστά. Πολύ σωστά» είπε η Φωνή του Αρχηγού. «Ορθώς δε μας βλέπετε. Και ξέρετε γιατί δε μας βλέπετε; Διότι είμαστε αόρατοι.»

«Μπράβο, Αρχηγέ! Πες τους τα!» πετάχτηκαν οι Άλλες Φωνές. «Φαρσί τα λες, Αρχηγέ. Τους αποστόμωσες.»

«Μη μιλάς, Ριπ» ψιθύρισε ο Κασπιανός, και πρόσθεσε φωναχτά: «Τι θέλετε από μας, αόρατοι άνθρωποι; Τι σας φταίξαμε και γίνετε εχθροί μας;»

«Θέλουμε κάτι που μόνο το κοριτσάκι το μπορεί» είπε η Φωνή του Αρχηγού. (Και η χορωδία συμπλήρωσε πως το ίδιο ακριβώς ετοιμαζόταν να πει κι αυτή.)

«Κοριτσάκι; Ποιο κοριτσάκι;» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ. «Η Κυρία από δω είναι Βασίλισσα.»

«Εμείς δεν ξέρουμε από βασίλισσες» είπε η Φωνή του Αρχηγού. («Ούτε κι εμείς, ούτε κι εμείς ξέρουμε» πρόσθεσε η χορωδία.) «Θέλουμε όμως κάτι που το μπορεί.»

«Τι πράγμα;» είπε η Λούσυ.

«Αν είναι κάτι που απειλεί την τιμή ή την ασφάλεια της Μεγαλειότητος» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ, «θα δείτε πόσους σκοτώνουμε πριν πεθάνουμε.»

«Ακούστε» είπε η φωνή του Αρχηγού, «είναι μεγάλη ιστορία. Δεν καθόμαστε καλύτερα;»

Η πρότασή του συνάντησε θερμότατη υποδοχή από τις Άλλες Φωνές, μα οι Ναρνιανοί προτίμησαν να μείνουν όρθιοι.

«Ακούστε λοιπόν» είπε η Φωνή του Αρχηγού. «Τούτο το νησί είναι ιδιόκτητος ιδιοκτησία ενός μεγάλου μάγου, προ αμνημονεύτων χρόνων. Και όλοι εμείς είμαστε υπηρέτες του –δηλαδή, τι είμαστε, τρόπος του λέγειν, γιατί δεν είμαστε πια. Τέλος, για να

μην τα πολυλογώ και σας ζαλίζω, ο μάγος που σας έλεγα, ξέρετε ποιος, μας είπε να κάνουμε κάτι που δε μας άρεσε. Και γιατί δε μας άρεσε, θα μου πείτε; Διότι δε θέλαμε, θα σας πω. Και λοιπόν, ο μάγος που σας έλεγα, ξέρετε ποιος, έγινε πυρ και μανία. Διότι πρέπει να σας πω ότι το νησί είναι ιδιόκτητος ιδιοκτησία του και ήταν μαθημένος να γίνεται το δικό του, διότι έτσι είναι. Και είχε πέρα για πέρα δίκιο, ξέρετε. Λοιπόν, πού είχαμε μείνει; Α, μάλιστα, και τότε ο μάγος ανέβηκε πάνω (γιατί πρέπει να ξέρετε πως όλα τα μαγικά του τα είχε πάνω, κι όλοι εμείς μέναμε από κάτω), κι ανεβαίνει πάνω, το λοιπόν, και μας κάνει μάγια. Και μας κάνει άσκημους με τα μάγια. Κι αν μας βλέπατε τώρα με τα μάτια σας, που αν θέλετε τη γνώμη μου, δηλαδή, να φχαριστάτε το τυχερό σας αστέρι που δε μας βλέπετε, τέλος πάντων, δε θα πιστεύατε πώς ήμαστε πριν μας ασκημήνει με τα μάγια. Μωρέ, με τίποτα δε θα το πιστεύατε, κι αλήθεια λέω. Και γίναμε το λοιπόν τόσο άσκημοι, που δεν αντέχαμε να βλέπουμε ο ένας τα μούτρα τ' άλλου-νού. Και λέμε τότε, τι να κάνουμε, τι να κάνουμε... Κι ακούστε τώρα τι κάναμε, θα σας το πω αμέσως και χωρίς πολλά. Περιμέναμε να κοιμηθεί για μεσημέρι ο μάγος που σας έλεγα, ξέρετε ποιος, να μην το ξαναλέω, κι έπειτα ανεθήκαμε πάνω σιγά σιγά, να βρούμε το μαγικό του βιβλίο, μήπως κάνουμε τίποτα και ξεασκημήνουμε. Κι όλοι μας τρέμαμε κι ήμαστε μουςκίδι στον ιδρώτα, άλλο να σας λέω κι άλλο να το βλέπετε, και τέλος πάντων έτσι ήτανε. Κι αν θέτε το πιστεύετε, στο χέρι σας είναι, πάντως εγώ σας βεβαιώνω πως δε βρήκαμε ούτε μισό ξόρκι που να διώχνει την ασκήμια, κι όλο περνούσε η ώρα και φοδόμεσταν μήπως ξυπνήσει ο γερο-αφέντης μας –αφού,

να φανταστείτε, ποτάμι έτρεχε ο ιδρώτας από πάνω μου, η αλήθεια να λέγεται— και τέλος πάντων, να μην τα πολυλογώ και σας κουράζω, καλώς καμωμένο, κακώς καμωμένο, δεν ξέρω, ακούστε και θα κρίνετε, στο τέλος πετυχαίνουμε ένα ξόρκι που κάνει τους ανθρώπους αόρατους. Και λέμε, κάλλιο αόρατοι παρά άσκημοι. Και γιατί το 'παμε, θα μου πείτε; Διότι έτσι μας άρεσε καλύτερα, και παραπέρα δεν έχει. Και λοιπόν, το κοριτσάκι μου, που ήτανε σχεδόν μια ηλίκία με το δικό σας, κι ήτανε νοστιμούλικο το τσαμένο πριν ασκημήνει, γιατί τώρα —τέλος πάντων, μην τα πολυλογώ και σας κουράζω, τι έλεγα λοιπόν; Α, μάλιστα, το κοριτσάκι μου διαβάζει φωναχτά το ξόρκι, γιατί το ξόρκι αυτό πρέπει να το διαβάσει κοριτσάκι, αν δεν το διαβάσει ο ίδιος ο μάγος, με καταλαβαίνετε, ειδαλλιώς το ξόρκι δεν πιάνει. Και γιατί δεν πιάνει; Θα μου πείτε. Διότι έτσι, θα σας πω, και παραπέρα δεν έχει. Μας διαβάζει το λοιπόν η Κλίτσι μου, το ξόρκι, γιατί πρέπει να σας πω ότι διαβάζει πολύ ωραία, το πουλάκι μου, κι αμέσως γίναμε όλοι αόρατοι, όπως σας βλέπω και με βλέπετε. Και σας βεβαιώνω, ήτανε μεγάλη ανακούφιση που δε βλέπαμε πια ο ένας τα μούτρα τ' άλλουνού. Μεγάλη ανακούφιση ήτανε —τουλάχιστον στην αρχή. Αλλά, για να μην τα πολυλογώ και σας κουράζω, βαρεθήκαμε να 'μαστε αόρατοι. Χώρα το άλλο, που δε λογαριάσαμε απ' τα πριν πως κι ο μάγος που σας έλεγα, ξέρετε ποιος, θα γινόταν κι αυτός αόρατος. Κι από τότε δεν τον ξανάδαμε ποτέ το μάγο που σας έλεγα, και δεν ξέρουμε αν έφυγε ή πέθανε, ή μήπως κάθεται και πάνω κι είναι αόρατος, και μετά κατεβαίνει κι είναι πάλι αόρατος, και σας το λέω και να με πιστέψετε, στήνουμε αυτή, αφουγκραζόμαστε, και πάλι τίποτα, διότι ο μάγος

που σας έλεγα, ξέρετε ποιος, όλο ξιπόλητος τριγυρνούσε κι ήταν αθόρυβος σαν τη γάτα, σαν μεγαλούτσικη γάτα, για την ακρίβεια, και για να σας το πω μια και καλή, αφέντες μου, μας έχουνε σπάσει τα νεύρα.»

Αυτή περίπου ήταν η ιστορία της Φωνής του Αρχηγού, που σας την είπα περιληπτικά, γιατί παρέλειψα σκόπιμα τι σεγοντάριζαν οι Άλλες Φωνές. Για να καταλάβετε, ο Αρχηγός δεν ξεστόμιζε ποτέ πάνω από πέντ' έξι λέξεις μαζεμένες, κι οι Άλλες Φωνές τον έκοβαν και δήλωναν πως συμφωνούν και μπράδο, Αρχηγέ, γεια στο στόμα σου, κι οι Ναρνιανοί είχαν δγει απ' τα ρούχα τους ώσπου να τελειώσει η ιστορία. Κι όταν τέλειωσε καμιά φορά, έπεσε μεγάλη σιωπή.

«Ωραία όλ' αυτά» είπε πρώτη η Λούσυ, «αλλά τι δουλειά έχουμε εμείς; Δεν καταλαβαίνω».

«Μπα, σε καλό μου! Ξέχασα να σας πω το κυριότερο» είπε η Φωνή του Αρχηγού.

«Αυτό θα λέγαμε κι εμείς!» αλάλαξαν οι Φωνές όλο ενθουσιασμό.

«Και βέβαια το ξέχασες, Αρχηγέ. Και το ξέχασες υπέροχα, καταπληκτικά το ξέχασες. Κανένας δεν ξεχνάει καλύτερα από σένα, Αρχηγέ! Γεια στο στόμα σου!»

«Δηλαδή..., να τα ξαναπώ απ' την αρχή;» είπε η Φωνή του Αρχηγού.

«Όχι, όχι, να λείπει!» τον έκοψαν μ' ένα στόμα ο Κασπιανός και ο Έντμουντ.

«Λοιπόν, για να μην τα πολυλογώ» είπε η Φωνή του Αρχηγού, «τόσον καιρό περιμένουμε ένα καλό κοριτσάκι από ξένα μέρη, σαν κι εσάς καληώρα, δεσποινιδούλα μου, ν' ανεβεί απάνω και να πάρει το

μαγικό βιβλίο και να θρει το ξόρκι που λύνει το άλλο ξόρκι και να το διαβάσει, για να μην είμαστε πια αόρατοι. Και πήραμε όρκο, τους πρώτους ξένους που θα φτάσουν στο νησί (και θα 'χουν μαζί τους ένα καλό κοριτσάκι, εννοείται, γιατί αν δεν έχουν το πράγμα αλλάξει) δε θα τους αφήσουμε να φύγουν ζωντανοί, αν δε μας κάνουν αυτή την εξυπηρετησούλα. Και λοιπόν, αφέντες μου, αν το κοριτσάκι σας δεν πάει απάνω αμέσως, μετά λύπης μας θα πρέπει να σας κόψουμε το λαρύγγι ολουνών. Διότι έτσι είπαμε να κάνουμε, και πρέπει να το κάνουμε, και μη σας κακοφανεί ποσώς».

«Εγώ πάντως δε βλέπω όπλα» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ. «Κι αυτά αόρατα είναι;» Πριν προλάβει όμως να τελειώσει την κουβέντα του, ένα σφύριγμα ακούστηκε και την άλλη στιγμή ένα ακόντιο είχε καρφωθεί στο δέντρο που ήταν πίσω τους.

«Αυτό που βλέπετε είναι ακόντιο» είπε η Φωνή του Αρχηγού.

«Ακόντιο είναι, Αρχηγέ, ακόντιο» είπαν οι άλλοι. «Γεια στο στόμα σου.»

«Κι έφυγε από το χέρι μου» συνέχισε η Φωνή του Αρχηγού. «Τα όπλα γίνονται ορατά όταν δεν τ' αγγίζουμε.»

«Και γιατί πρέπει να το κάνω εγώ αυτό που λες;» ρώτησε η Λούσυ. «Γιατί δεν το κάνει κάποιος δικός σας; Δεν έχετε κορίτσια;»

«Άπαπα, άπαπα!» είπαν όλες οι Φωνές μαζί. «Εμείς δεν ξανανεβαίνουμε κει πάνω!»

«Μ' άλλα λόγια» είπε ο Κασπιανός, «ζητάτε από την Κυρία ν' αντιμετωπίσει έναν κίνδυνο, που δε θέλετε να τον αντιμετωπίσουν οι κόρες και οι αδερφές σας».

«Σωστά, σωστά» είπαν χαρούμενες όλες οι Φωνές. «Γεια στο στόμα σου! Α, εσύ είσαι και γραμματιζούμενος, έτσι φαίνεται. Με την πρώτη φαίνεται.»

«Δεν είμαστε με τα καλά μας!» είπε ο Έντμουντ, αλλά τότε μπήκε στη μέση η Λούσυ.

«Και πρέπει ν' ανέβω νύχτα ή μέρα;»

«Μέρα, μέρα, και βέβαια μέρα» είπε η Φωνή του Αρχηγού. «Όχι νύχτα! Άπαπα! Ποιος σου 'πε να πας νύχτα; Ν' ανεβείς εκεί πάνω στα σκοτεινά; Μπρρρ!»

«Τότε θα πάω» είπε η Λούσυ. «Μη δοκιμάσετε να μ' εμποδίσετε γιατί δε γίνεται αλλιώς. Τα βλέπετε και μόνοι σας. Είναι πολλοί, δεν τα βγάζουμε πέρα μαζί τους. Αν πάω, έχουμε μια ελπίδα.»

«Κι ο μάγος;» είπε ο Κασπιανός.

«Μπορεί να μην είναι και τόσο κακός όσο λένε. Απ' ό,τι κατάλαβα, οι αόρατοι άνθρωποι δεν είναι και πολύ θαρραλέοι.»

«Ούτε πολύ έξυπνοι» είπε ο Ευστάθιος.

«Στάσου» είπε ο Έντμουντ. «Δεν πρόκειται να σ' αφήσουμε. Είναι τρέλα. Ρώτα και τον Ριπ, να δεις τι θα σου πει.»

«Μόνο έτσι θα σώσω τη ζωή μου και τη δική σας» απάντησε η Λούσυ. «Δεν έχω καμιά όρεξη να με κομματιάσουν τα αόρατα σπαθιά τους.»

«Η Μεγαλειοτάτη έχει δίκιο» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ. «Αν υπήρχε ελπίδα να σωθούμε δίνοντας μάχη, το καθήκον μας θα ήταν σαφές. Μου φαίνεται όμως πως τέτοια ελπίδα δεν υπάρχει. Κι ύστερα, η εξυπηρέτηση που ζητούν δεν προσβάλλει την τιμή της Μεγαλειότητός της. Αντιθέτως, πρόκειται για πράξη ηρωική και ευγενική. Αν η καρδιά της Βασίλισσας τής λέει ν' αψηφήσει το μάγο, εγώ προσωπικώς δεν πρό-

κειται να της εναντιωθώ.»

Ο Ριπιτσιπιτσιίπ είχε πει τη γνώμη του καθαρά και ξάστερα, γιατί όλοι ήξεραν πως ήταν γενναίος και δεν υπήρχε φόβος να τον περάσουν για δειλό. Μόνο τ' αγόρια, που είχαν δειλιάσει πολλές φορές στη ζωή τους, έγιναν κατακόκκινα. Αναγκάστηκαν όμως να συμμορφωθούν. Δυνατές ζητωκραυγές από τους αδέρφατους ανθρώπους υποδέχτηκαν την απόφαση της Λούσυ, και η Φωνή του Αρχηγού (με τη θερμή υποστήριξη των υπόλοιπων) κάλεσε τους Ναρνιαούς να μείνουν για δείπνο και για τη νύχτα.

Ο Ευστάθιος πρότεινε ν' αρνηθούν, αλλά η Λούσυ είχε αντίθετη γνώμη. «Είμαι σίγουρη πως δε θα μας προδώσουν. Δεν είναι τέτοιοι τύποι» είπε, και οι άλλοι συμφώνησαν. Κι έτσι, συνοδευμένοι από τρομαχτικά ποδοβολητά και γδούπους (όταν έφτασαν στην πλακόστρωτη αυλή, έγινε χαλασμός) ξαναγύρισαν στο σιωπηλό σπίτι.

Το βιβλίο του μάγου

Οι αόρατοι άνθρωποι περιποιήθηκαν βασιλικά τους καλεσμένους τους, κι ήταν πολύ αστείο να βλέπεις πιάτα και πιατέλες να προσγειώνονται στο τραπέζι χωρίς να τα κρατάει κανείς. Όμως τα πιατικά δεν προχωρούσαν ήσυχα ήσυχα, παράλληλα με το πάτωμα, όπως γίνεται πάντα όταν τα κρατούν αόρατα χέρια. Διέσχιζαν την τραπεζαρία με χοροπηδητά και σάλτα στον αέρα, και με κάθε σάλτο, έβλεπες τα πιάτα να τινάζονται τέσσερα πέντε μέτρα ψηλά, κι έπειτα να κατεβαίνουν και να σταματούν απότομα στο ένα μέτρο απ' το πάτωμα. Κι αν είχαν μέσα σούπα ή σάλτσα, το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό.

«Μ' έχει φάει η περιέργεια» ψιθύρισε ο Ευστάθιος στον Έντμουντ. «Λες να 'χουν ανθρώπινη μορφή; Εγώ λέω πως θα μοιάζουν με πελώριες ακρίδες ή γιγάντια βατράχια.»

«Το ίδιο θα 'λεγα κι εγώ» είπε ο Έντμουντ, «αλλά μη σου φύγει κουδέντα γι' ακρίδες μπροστά στη Λού-

συ. Τα έντομα δεν τα πολυσυμπαθεί –και προπαντός τα μεγάλα».

Το δείπνο θα 'ταν καλύτερο αν δεν υπήρχε τόση ακαταστασία, κι αν η συζήτηση στο τραπέζι δεν ήταν όλο συμφωνίες. Οι αόρατοι άνθρωποι συμφωνούσαν με τα πάντα. Γεγονός είναι ότι τα περισσότερα σχόλια δε σήκωναν καμιά διαφωνία: «Εγώ πάντα το 'λεγα, όποιος πεινάει, πρέπει να τρώει» ή «Κοίτα, σκοτεινιάζει. Πάντα σκοτεινιάζει τη νύχτα» ή πάλι «Α, μάλιστα, απ' τη θάλασσα ήρθατε! Πολύ βρεμένο πράμα η θάλασσα, ε;» Κι η Λούσυ κοιτούσε κάθε τόσο το σκοτεινό άνοιγμα που έχασκε στη βάση της σκάλας – γιατί όπως καθόταν, το 'χε απέναντί της – κι αναρωτιόταν τι θα 'δρισκε στο πάνω πάτωμα το επόμενο πρωί. Κατά τα άλλα, ήταν ωραίο δείπνο, με μανιταρόσουπα, βραστό κοτόπουλο και ψητό χοιρινό, βατόμουρα και φράουλες και ανθότυρο, κρέμα, γάλα και υδρόμελι. Όλοι ξετρελάθηκαν με το υδρόμελι, μα τον Ευστάθιο τον έπιασε το στομάχι του.

Ευπνώντας το επόμενο πρωί, η Λούσυ ένιωσε σαν να την περίμενε διαγώνισμα στο σχολείο ή ραντεβού στον οδοντογιατρό. Ήταν υπέροχη μέρα. Μέλισσες μπαινόβγαιναν ζουζουνίζοντας απ' τ' ανοιχτό παράθυρο, κι ο κήπος έξω θύμιζε Αγγλία. Η Λούσυ ντύθηκε και κατέβηκε για πρωινό, δάζοντας τα δυνατά της να φανεί αδιάφορη. Έφαγε και κουδέντιασε σαν να μη συνέδαινε τίποτα, κι έπειτα άκουσε προσεχτικά τις οδηγίες που της έδωσε η Φωνή του Αρχηγού. Στο τέλος, αποχαιρέτησε τους υπόλοιπους, σηκώθηκε αμίλητη κι άρχισε ν' ανεβαίνει τις σκάλες χωρίς να κοιτάξει πίσω της.

Ευτυχώς, οι σκάλες ήταν λουσμένες στο φως της μέρας, γιατί στο πρώτο κεφαλόσκαλο, ίσια μπροστά

της, είχε ένα μεγάλο παράθυρο. Ως το πρώτο κεφαλόσκαλο, η Λούσυ άκουγε καθαρά το τικ τακ του πελώριου ρολογιού στην είσοδο. Έπειτα έστριψε αριστερά στις επόμενες σκάλες, κι ο ήχος του ρολογιού έσβησε.

Στην κορφή της σκάλας ήταν ένας μακρύς και φαρδύς διάδρομος που έκοβε το σπίτι απ' άκρη σ' άκρη. Στο τέλος του είχε ένα τεράστιο παράθυρο, κι ένα σωρό πόρτες δεξιά κι αριστερά. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι σκαλίσματα και ανάγλυφα, και το πάτωμα ντυμένο με χαλί. Η Λούσυ στάθηκε ακίνητη κι αφουγκράστηκε. Άκουγε καθαρά τους ανεπαίσθητους θορύβους του σπιτιού –το βουητό μιας μύγας, το χαρχάλεμα των ποντικών, το θρόισμα κάποιας κουρτίνας– όλα, εκτός απ' τους τρελούς χτύπους της καρδιάς της.

«Τελευταία πόρτα αριστερά» ψιθύρισε. Η ιδέα δεν της άρεσε καθόλου. Για να φτάσει εκεί, έπρεπε να προσπεράσει ένα σωρό πόρτες –και πίσω από κάποια πόρτα μπορεί να 'ταν ο μάγος, κοιμισμένος, ξύπνιος, αόρατος... Ή νεκρός. Προσπάθησε να μην το σκέφτεται και προχώρησε. Τα δήματά της πνίγηκαν μέσα στο παχύ χαλί.

«Δεν υπάρχει φόβος... Τουλάχιστον για την ώρα» είπε μέσα της η Λούσυ. Ο διάδρομος ήταν φωτεινός και σιωπηλός. Ίσως υπερβολικά σιωπηλός. Τα πράγματα θα 'ταν πιο εύκολα, αν στις πόρτες δεν υπήρχαν μυστήρια σύμβολα, χαραγμένα με βαθυκόκκινη μπογιά –ένα σωρό περίεργα συμπλέγματα, που κάτι έπρεπε να σημαίνουν, κι αυτό το κάτι δεν ήταν απαραίτητα καλό. Κι ύστερα, ήταν κι οι μάσκες που κρέμονταν στους τοίχους. Δε θα τις έλεγες αποκρουστικές, αλλά ούτε και συμπαθητικές ήταν. Τα άδεια μά-

τια τους έμοιαζαν παράξενα, κι αν άφηνες λίγο τη φαντασία σου ελεύθερη, θα 'λεγες πως, μόλις τους γυρνούσες την πλάτη, οι μάσκες μόρφαζαν απαίσια πίσω σου.

Φτάνοντας στην έκτη πόρτα, η Λούσυ πέρασε την πρώτη λαχτάρα. Για μια στιγμή, ήταν σχεδόν σίγουρη πως ένα σατανικό μουτράκι με μακριά γένια είχε ξεπηδήσει απ' τον τοίχο και την κορόιδευε. Μάζεψε όλη της τη δύναμη για να σταματήσει και να δεδαιωθεί. Όχι, δεν ήταν μουτράκι, μόνο ένας καθρέφτης, στο μέγεθος και στο σχήμα του δικού της προσώπου. Όμως αυτός ο καθρέφτης είχε μαλλιά και γένια, κι όταν καθρεφτιζόσουν μέσα του, τα μαλλιά και τα γένια έμοιαζαν φυτρωμένα στο δικό σου πρόσωπο. «Δεν ήταν τίποτα» είπε μέσα της η Λούσυ. «Τον εαυτό μου είδα περνώντας. Δεν υπάρχει φόβος.» Όμως ο εαυτός της δεν της είχε αρέσει καθόλου με γένια και μαλλιά. (Καταλαβαίνω πως σας τρώει η περιέργεια, αλλά δεν ξέρω να σας πω τι ακριδώς ήταν ο Γενειοφόρος Καθρέφτης. Βλέπετε, δεν είμαι μάγος.)

Πριν φτάσει στην τελευταία πόρτα αριστερά, η Λούσυ είχε αρχίσει ν' αναρωτιέται αν μάκραινε ο διάδρομος με κάθε δήμα της –ή μη– πως έφταιγαν τα μάγια του σπιτιού. Όμως, όταν έφτασε με τα πολλά, δρήςκε την πόρτα ανοιχτή.

Πίσω απ' την πόρτα ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο, με τρία τεράστια παράθυρα, γεμάτο βιβλία απ' το πάτωμα ως το ταβάνι. Τόσα βιβλία, πρώτη φορά τα 'βλεπε στη ζωή της. Είχε βιβλιαράκια τόσα δα, και βιβλία χοντρά και πελώρια, κι άλλα που ήταν μεγαλύτερα κι απ' το Ευαγγέλιο στην εκκλησία. Όλα ήταν ντυμένα με δέρμα, και μύριζαν πολυκαιρία, σοφία και μάγια. Από τις οδηγίες που της είχε δώσει η Φωνή του Αρ-

χηγού, η Λούσυ δε χρειάστηκε να ψάξει καθόλου. Το βιβλίο που ζητούσε, το Μαγικό Βιβλίο, ήταν ακουμπισμένο σ' ένα αναλόγιο στη μέση του δωματίου. Η Λούσυ κατάλαβε πως έπρεπε να το διαβάσει όρθια (έτσι κι αλλιώς, καρέκλες δεν υπήρχαν), και μάλιστα με την πλάτη γυρισμένη στην πόρτα. Κι επειδή αυτή η ιδέα δεν της άρεσε ιδιαίτερα, έκανε μεταβολή, αποφασισμένη να κλείσει την πόρτα –για κάθε ενδεχόμενο.

Όμως η πόρτα δεν έκλεινε.

Ίσως μερικοί να διαφωνήσουν με τη Λούσυ, αλλά δεν νομίζω πως είχε δίκιο. Όπως είπε κι η ίδια αργότερα, με την πόρτα κλειστή θα φοβόταν λιγότερο, γιατί δεν είναι και τόσο ευχάριστο να 'χεις μια πόρτα ανοιχτή στην πλάτη σου, σε τέτοιο μέρος. Κι εγώ έτσι θα 'νιωθα στη θέση της. Όμως τώρα δεν της έμενε άλλη λύση.

Το δεύτερο πράγμα που την ανησύχησε, ήταν ο όγκος του βιβλίου. Η Φωνή του Αρχηγού δεν της είχε πει πού ακριβώς βρισκόταν το ξόρκι που έκανε τους ανθρώπους αόρατους, κι έδειξε μάλιστα ν' απορεί όταν η Λούσυ ρώτησε και ξαναρώτησε. Ήταν φανερό πως η Φωνή του Αρχηγού δεν είχε πολλά πάρε δώσε με βιβλία, κι έτσι τη συμβούλεψε, απλώς, να το φυλλομετρήσει όλο, απ' την αρχή ως το τέλος. «Μα μπορεί να ψάχνω μέρες και βδομάδες» ψιθύρισε η Λούσυ κοιτάζοντας τον πελώριο τόμο, «κι έχω ήδη την αίσθηση πως είμαι ώρες εδώ πάνω!»

Πλησίασε αργά το αναλόγιο κι άγγιξε το βιβλίο, κι αμέσως ένιωσε τα δάχτυλά της να μουδιάζουν, λες και το ξώφυλλο ήταν ηλεκτρισμένο. Προσπάθησε να το ανοίξει. Το βιβλίο δεν άνοιγε. Δεν έφταιγαν όμως τα μάγια, μα δυο σιδερένια θηλυκωτήρια. Όταν η

Λούσου τα ξεκούμπωσε, χωρίς δυσκολία, το βιβλίο άνοιξε μόνο του, και... Τι παράξενο!

Δεν ήταν τυπωμένο βιβλίο, αλλά χειρόγραφο. Τα γράμματά του ήταν καθαρά και συμμετρικά, με μακριές παχιές ουρές που ανηφόριζαν και κατηφόριζαν – πελώρια γράμματα, που τα διάβαζες πιο εύκολα απ’ τα τυπωμένα, και τόσο όμορφα, που η Λούσυ έμεινε να τα χαζεύει, και για κάμποση ώρα ξέχασε πως έπρεπε να ψάξει. Το χαρτί ήταν λείο και κρουστό, και μύριζε πολύ ωραία. Γύρω απ’ τα κεφαλαία γράμματα, αρχή αρχή σε κάθε ξόρκι, είχε ζωγραφιές. Το ίδιο και στα περιθώρια της σελίδας.

Το βιβλίο δεν είχε πρωτοσέλιδα ούτε τίτλο. Άρχιζε αμέσως με ξόρκια. Τα πρώτα δεν ήταν και τίποτα

σπουδαίο: συνταγές για τις μυρμηγκιές («πλύνε τα χέρια σου με αστροφεγγιά μέσα σε ασημένια λεκάνη»), για τον πονόδοντο και τις κράμπες, κι ένα ξόρκι για να διώχνεις τις μέλισσες. Όμως ο ζωγραφιστός άνθρωπος με το πονεμένο δόντι ήταν τόσο ζωντανός, που αν τον κοιτούσες πολύ, σ' έπιανε πονόδοντος, και οι χρυσές μέλισσες που ήταν ζωγραφισμένες γύρω γύρω στο τέταρτο ξόρκι, έμοιαζαν να πετάνε.

Η Λούσυ δεν έλεγε να ξεκολλήσει απ' την πρώτη σελίδα. Όταν κατάφερε επιτέλους να τη γυρίσει, διαπίστωσε πως κι η επόμενη είχε μεγάλο ενδιαφέρον. «Πρέπει να συνεχίσω» ψιθύρισε, και φυλλομέτρησε καμιά τριανταριά σελίδες. Αν μπορούσε να τις μάθει απέξω, θα 'ξερε να βρίσκει θαμμένους θησαυρούς, να θυμάται ξεχασμένα πράγματα και να ξεχνάει αυτά που έπρεπε να ξεχαστούν, να μαντεύει αν κάποιος έλεγε την αλήθεια, να φέρνει και να σταματάει ανέμους, ομίχλη, χιόνια και βροχές, να κοιμίζει ανθρώπους με μάγια, ή να τους φορτώνει γαϊδουρινά κεφάλια (όπως στο *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας*). Και με κάθε σελίδα που γυρνούσε, οι εικόνες γίνονταν πιο όμορφες και πιο ζωντανές.

Κι έτσι έφτασε σε μια σελίδα με ζωγραφιές τόσο εκθαμβωτικές, που το μάτι σάστιζε και δεν πρόσεχε πως υπήρχαν και γράμματα. Η Λούσυ πρόλαβε μόνο να δει τις πρώτες λέξεις, που έλεγαν: *Ξόρκι αλάθητο και μαγικό, που όποια το προσφέρει, αποκτά καλλονή εξώκοσμη*. Η Λούσυ κόλλησε τη μύτη της στη σελίδα και περιεργάστηκε τις ζωγραφιές. Από μακριά, της είχαν φανεί στριμωγμένες και μπερδεμένες, μα τώρα έβλεπε μερικές που ξεχώριζαν καθαρά. Στην πρώτη, ένα κορίτσι στεκόταν μπροστά σ' ένα αναλό-

γιο. Το κορίτσι διάβαζε ένα πελώριο βιβλίο, κι ήταν ντυμένο ακριδώς όπως η Λούσυ. Στην επόμενη εικόνα, η Λούσυ (γιατί αυτή ήταν το ζωγραφιστό κορίτσι) ήταν πολύ σοβαρή κι είχε ανοίξει το στόμα της: κάτι τραγουδούσε ή διάβαζε φωναχτά. Στην τρίτη εικόνα το κορίτσι είχε αποκτήσει «καλλονή εξώκοσμη» – και μόλο που οι ζωγραφιές ήταν τόσο μικρές στην αρχή, τώρα, εντελώς ανεξήγητα, η ζωγραφιστή Λούσυ φαινόταν μεγάλη, σαν την αληθινή. Τα δυο κορίτσια κοιτάχτηκαν στα μάτια, κι η αληθινή Λούσυ αναγκάστηκε να χαμηλώσει τα δικά της, γιατί η ομορφιά της άλλης Λούσυ τη θάμπωσε. Πρόλαβε όμως να ξεχωρίσει στο πεντάμορφο πρόσωπο της ζωγραφιάς κάποια ομοιότητα με το δικό της. Κι έπειτα οι εικόνες πύκνωσαν κι άρχισαν να συνωστίζονται με τρομαχτική ταχύτητα. Η Λούσυ είδε τον εαυτό της στο θρόνο, να παρακολουθεί μια μεγάλη κονταρομαχία στην Καλορμίνη. Όλοι οι βασιλιάδες του κόσμου αγωνίζονταν να κερδίσουν το χέρι της. Και παρακάτω οι κονταρομαχίες έγιναν πόλεμοι, κι η Νάρνια, η Αρχελάνδη, το Τέλμαρ, η Καλορμίνη, η Γκάλμα κι η Τερεδινθία ερημώθηκαν καθώς βασιλιάδες και δούκες και μεγάλοι λόρδοι πολέμουσαν λυσσασμένα για το χατίρι της. Μετά, όλα άλλαξαν. Η Λούσυ, πάντα «καλλονή εξώκοσμη», βρισκόταν πάλι στην Αγγλία, κι η Σούζαν (που ήταν ως τότε η ωραία της οικογένεια) είχε γυρίσει απ' την Αμερική. Η Σούζαν της ζωγραφιάς ήταν ίδια κι απaráλλαχτη με την αληθινή, μόνο λίγο πιο άχρωμη, και με έκφραση ξινισμένη. Η Σούζαν ζήλευε τρομερά την εκθαμβωτική καλλονή της Λούσυ, μα δεν είχε σημασία, γιατί κανένας πια δεν είχε μάτια για τη Σούζαν.

«Εγώ θα το πω το ξόρκι» σκέφτηκε η Λούσυ. «Θα

το πω, και δε με νοιάζει καθόλου.» Το τελευταίο δε με νοιάζει καθόλου το πρόφερε φωναχτά, γιατί κάτι μέσα της της έλεγε πως δεν πρέπει.

Όμως, ξανακοιτάζοντας τις πρώτες λέξεις της σελίδας, εκεί, ανάμεσα στα γράμματα, που λίγο πριν δεν υπήρχε τίποτ' άλλο –θα 'παιρνε όρκο– είδε άξαφνα το πελώριο πρόσωπο ενός λιονταριού. Ήταν ο Ασλάν και την κοιτούσε κατάματα. Το λιοντάρι ήταν ζωγραφισμένο με τόσο αστραφτερό χρυσαφί χρώμα, που της Λούσυ της φάνηκε πως ξεκολλούσε απ' τη σελίδα κι ερχόταν προς το μέρος της. Κι αργότερα που το ξαναθυμόταν, πάλι το ίδιο θα 'λεγε: η ζωγραφιά είχε σαλέψει. Η όψη του Λιονταριού δεν άφηνε περιθώρια για παρεξήγηση. Το Λιοντάρι βρυχιόταν κι έδειχνε τα δόντια του. Κι η Λούσυ, κατατρομαγμένη, διάσπηκε να γυρίσει σελίδα.

Λίγο πιο κάτω, πέτυχε ένα ξόρκι για να μαθαίνεις τι γνώμη είχαν για σένα οι φίλοι σου. Κι επειδή είχε λαχταρήσει τόσο να διαβάσει το προηγούμενο ξόρκι και να γίνει «καλλονή εξώκοσμη», αλλά το σχέδιό της ματαιώθηκε, η Λούσυ σκέφτηκε τώρα πως, γι' αντάλλαγμα, δε θα 'ταν άσκημα να διαβάσει αυτό εδώ. Γρήγορα γρήγορα, για να μην το μετανιώσει, διάβασε φωναχτά τα λόγια (που δεν πρόκειται δέβαινα να σας τα επαναλάβω) και περίμενε να δει τι θα γίνει.

Τίποτα δεν έγινε. Μα όπως κοιτούσε αφηρημένα τις ζωγραφιές, ανακάλυψε κάτι παράξενο, το τελευταίο πράγμα που περίμενε στον κόσμο: μια ζωγραφιά που έδειχνε ένα βαγόνι της τρίτης θέσης στο τρένο. Μέσα κάθονταν δυο μαθήτριες, κι η Λούσυ τις γνώρισε αμέσως. Ήταν η Μάρτζορι Πρέστον και η Ανν Φέδερστον. Και πια δεν ήταν καθόλου ζωγραφιστές. Ολοζώντανες έμοιαζαν! Είχε ζωντανέψει και το σκη-

νικό, και φαίνονταν ως και τα τηλεγραφόξυλα που περνούσαν έξω απ' το παράθυρο με μεγάλη ταχύτητα. Τα δυο κορίτσια κουδέντιαζαν και γελούσαν – και λίγο λίγο, σαν να πιάνεις καθαρότερα ένα σταθμό στο ραδιόφωνο, άρχισαν να ξεχωρίζουν και τα λόγια τους.

«Θα 'ρθεις στην παρέα μας αυτή τη χρονιά» έλεγε η Ανν, «ή θα κολλήσεις πάλι με τη Λούσυ Πήθενσυ;»

«Δε σε καταλαβαίνω. Τι θα πει θα κολλήσω;» απάντησε η Μάρτζορι.

«Όχι και δεν καταλαβαίνεις» είπε η Ανν. «Πέρσι όλο με τη Λούσυ έκανες παρέας».

«Σιγά!» είπε η Μάρτζορι. «Για τόσο δλάκα με πέρασες; Δεν είναι κακό παιδί, βέβαια, μα τη σκυλοδαρέθηκα πριν τελειώσει η σχολική χρονιά.»

«Αυτή τη χρονιά δε θα προλάβεις να με βαρεθείς!» φώναξε η Λούσυ. «Τέρας! Διπρόσωπη!» Και τότε ο ήχος της φωνής της τη συνέφερε: η πραγματική Μάρτζορι θρискόταν πολύ μακριά, σ' έναν άλλο κόσμο, κι η Λούσυ τα 'χε δάλει με μια ζωγραφιά!

«Για σκέψου» είπε μέσα της η Λούσυ, «κι εγώ που την είχα για φίλη! Πέρσι της έκανα όλα της τα χατίρια, της στάθηκα όσο καμιά –και το ξέρει καλά. Και να με βρίζει έτσι, σε ποιαν; Στην Ανν Φέδερστον! Λες να 'ναι τα ίδια όλες μου οι φίλες; Έχει κι άλλες εικόνες εδώ, ένα σωρό. Α, όχι, όχι, δε θέλω να τις δω, δε θέλω, δε θέλω...» και γύρισε με κόπο τη σελίδα. Όμως ένα μεγάλο, θυμωμένο δάκρυ είχε προλάβει να λεκιάσει την προηγούμενη.

Στην καινούρια σελίδα βρήκε ένα ξόρκι «για την ανανέωση του πνεύματος». Εδώ ήταν λιγότερες οι ζωγραφιές, και πιο ωραίες. Κι όταν η Λούσυ άρχισε να διαβάζει, διαπίστωσε πως δεν ήταν ξόρκι, αλλά

ιστορία. Έπιανε τρεις σελίδες αυτή η ιστορία, και πριν φτάσει στο τέλος της πρώτης σελίδας, η Λούσυ είχε ξεχαστεί και ζούσε την ιστορία σαν αληθινή, γιατί κι οι ζωγραφιές είχαν γίνει ολοζώντανες, κι όταν έφτασε στο τέλος της τρίτης σελίδας, είπε: «Ποτέ στη ζωή μου δε διάβασα ούτε θα ξαναδιαβάσω τόσο ωραία ιστορία. Και δέκα χρόνια να κρατούσε, πάλι δε θα τη χόρταινα. Στάσου τουλάχιστον να την ξαναδιαβάσω απ' την αρχή».

Και τότε κατάλαβε πόσο μαγικό ήταν το βιβλίο. Οι σελίδες του δεν μπορούσαν να γυρίσουν προς τα πίσω. Καθώς το 'χε ανοιχτό μπροστά της, μόνο οι δεξιές του σελίδες γύριζαν. Οι αριστερές είχαν κλείσει για πάντα.

«Κρίμα» είπε η Λούσυ, «κι ήθελα τόσο να την ξαναδιαβάσω... Τουλάχιστον να θυμηθώ τι έλεγε... Για να δούμε... Έλεγε... Έλεγε... Περίεργο. Όσο προσπαθώ να θυμηθώ, τόσο σβήνει απ' το μυαλό μου. Κι η τελευταία σελίδα έγινε άγραφη! Μυστήριο βιβλίο! Μα πώς την ξέχασα έτσι; Έλεγε για ένα κύπελλο κι ένα σπαθί κι ένα δέντρο κι έναν πράσινο λόφο –ως εδώ θυμάμαι. Μα παρακάτω;»

Και δεν μπόρεσε να θυμηθεί ποτέ. Από τη μέρα εκείνη, όταν η Λούσυ μιλάει για «ωραίες ιστορίες», έχει πάντα στο νου της τη λησμονημένη ιστορία απ' το Βιβλίο του Μάγου.

Κι έτσι, η Λούσυ γύρισε σελίδα, κι είδε πως η επόμενη δεν είχε καθόλου ζωγραφιές. Άλλο και τούτο! Και πάνω πάνω, έλεγε: *Ξόρκι που τα κρυμμένα πράγματα τα κάνει ορατά*. Το διάβασε μια φορά από μέσα της, για να μη σκοντάψει στις δύσκολες λέξεις, κι έπειτα το είπε και φωναχτά. Κι αμέσως το κατάλαβε πως έπιανε, γιατί όπως το διάβαζε, τα κεφαλαία

γράμματα άρχιζαν ν' αποκτούν χρώματα, και τα περιθώρια της σελίδας γέμιζαν ζωγραφιές. Όπως κρατάς πάνω απ' τη φλόγα του κεριού ένα χαρτί γραμμένο με συμπαθητική μελάνη, και λίγο λίγο φαίνεται η γραφή, μόνο που εδώ, αντί για το μουντό χρώμα απ' το χυμό του λεμονιού (που είναι η ευκολότερη συμπαθητική μελάνη), η σελίδα γέμιζε χρυσά και πορφυρά και υπέροχα βαθιά γαλάζια. Ήταν παράξενες οι ζωγραφιές, μ' ένα σωρό μορφές που της Λούσυ δεν της άρεσαν πολύ. Και τότε σκέφτηκε: «Να δεις που με το ξόρκι δεν έκανα ορατούς μόνο τους υπηρέτες. Μπορεί να 'χει κι άλλα αόρατα πλάσματα κρυμμένα σ' ένα μέρος σαν κι αυτό, και δεν έχω καμιά όρεξη να τα δω».

Εκείνη τη στιγμή, άκουσε μαλακά και βαριά πατήματα να πλησιάζουν στο διάδρομο. Και, βέβαια, θυμήθηκε τι είχαν πει οι Φωνές για το Μάγο που κυκλοφορούσε ξιπόλητος και αθόρυβος σαν γάτα. Κι επειδή είναι πάντα καλύτερα να βλέπεις, αντί να αισθάνεσαι απλώς κάτι πίσω απ' την πλάτη σου, η Λούσυ γύρισε.

Και τότε το πρόσωπό της φωτίστηκε, και για μια στιγμή (χωρίς ποτέ η ίδια να το μάθει) έγινε πεντάμορφη σαν την άλλη Λούσυ, της εικόνας, κι όρμησε πνίγοντας μια κραυγή χαράς και με τα χέρια απλωμένα. Στην πόρτα στεκόταν ο Ασλάν, το Λιοντάρι, ο μεγαλύτερος απ' όλους τους Μεγάλους Βασιλιάδες. Κι ήταν χειροπιαστός κι αληθινός και ζεστός, και την άφησε να τον φιλήσει και να χωθεί στην αστραφτερή του χαίτη. Κι απ' το βαθύ ήχο που αφουγκράστηκε μέσα του, και που έμοιαζε λίγο σαν τη βουή του σεισμού, η Λούσυ τόλμησε να υποθέσει πως ο Ασλάν γουργουρίζε.

«Αχ, Ασλάν» είπε, «τι καλά που ήρθες!»

«Εδώ ήμουν πάντα» είπε το Λιοντάρι, «αλλά εσύ μ' έκανες ορατό».

«Ασλάν!» τον μάλωσε η Λούσυ, «μη με κοροϊδεύεις. Μπορώ να κάνω τίποτα εγώ για να γίνεις ορατός εσύ;»

«Κι όμως, το 'κανες» είπε ο Ασλάν. «Λες πως δεν πρέπει να συμμορφώνομαι με τους δικούς μου κανόνες;»

Σώπασε λίγο, κι έπειτα ξαναμίλησε.

«Παιδί μου» είπε, «νομίζω πως κρυφάκουγες».

«Κρυφάκουγα; Εγώ;»

«Ναι, τις δυο συμμαθήτριές σου που μιλούσαν για σένα.»

«Α, αυτό; Μα δε σκέφτηκα πως ήταν κακό. Τα μάγια το 'καναν.»

«Είτε με μάγια κατασκοπεύεις, είτε χωρίς μάγια, το ίδιο είναι. Κι ύστερα, δεν έκρινες σωστά τη φίλη σου. Μπορεί να 'χει αδύνατο χαρακτήρα, αλλά σ' αγαπάει. Απλώς, φοβήθηκε λίγο το άλλο κορίτσι, και είπε πράγματα που δεν τα εννοεί.»

«Όμως εγώ νομίζω πως δε θα ξεχάσω εύκολα τι είπες...»

«Το ξέρω.»

«Και τώρα; Τα 'κανα μούσκεμα, ε; Δηλαδή... δηλαδή, θα 'ταν ακόμα φίλη μου αν δεν είχα κρυφακούσει... θα 'ταν πολύ καλή μου φίλη, ίσως για όλη μου τη ζωή, και πια...»

«Παιδί μου» είπε ο Ασλάν, «σου εξήγησα κι άλλοτε πως κανένας δεν έμαθε ούτε θα μάθει ποτέ τι θα γινόταν».

«Ναι, Ασλάν, μου το εξήγησες» είπε η Λούσυ. «Με συγχωρείς... Όμως, σε παρακαλώ...»

«Ναι, μικρή μου.»

«Θα ξαναδιαβάσω ποτέ εκείνη την ιστορία; Την ιστορία που δεν μπορώ να θυμηθώ; Ασλάν, θα μου την πεις εσύ; Αχ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ...»

«Και δέβαια θα σου την πω. Θα σου τη λέω χρόνια και χρόνια... Μα τώρα, έλα. Πρέπει να γνωρίσεις τον οικοδεσπότη.»

*Κι έγιναν τόσο ευτυχισμένα
τα Χαζουλόποδα!*

Η Λούσου ακολούθησε το μεγάλο Λιοντάρι, κι όπως έβγαιναν στο διάδρομο, είδε να 'ρχεται προς το μέρος τους ένας ξιπόλητος γέρος με κόκκινο χιτώνα. Τ' άσπρα του μαλλιά ήταν στεφανωμένα με φύλλα βελανιδιάς, η γενειάδα του του 'φτανε ως τη ζώνη, και στηριζόταν σ' ένα ραβδί με περίπλοκα σκαλίσματα. Βλέποντας τον Ασλάν, ο γέρος υποκλίθηκε βαθιά και είπε:

«Αφέντη, καλωσόρισες στον πιο ταπεινό απ' τους οίκους σου.»

«Τι νέα, Κοριάκιν», είπε ο Ασλάν. «Ακόμα δε βαρέθηκες να κυδερνάς τους ηλίθιους υπηκόους που σου 'δωσα;»

«Όχι» είπε ο Μάγος. «Είναι πολύ κουτοί, αλλά αγαθοί, και μάλλον άρχισα να τους συμπαθώ. Βέβαια, μερικές φορές χάνω την υπομονή μου, και δε βλέπω την ώρα που θα τους κυδερνώ πια μόνο με τη σοφία κι όχι με χοντροκομμένα μαγικά.»

«Κάθε πράγμα στον καιρό του, Κοριάκιν» είπε ο Ασλάν.

«Ναι, Αφέντη, κάθε πράγμα στον καιρό του» συμφώνησε ο Μάγος. «Τι λες; Θα τους φανερωθείς αυτή τη φορά;»

«Α, όχι» είπε το Λιοντάρι πνίγοντας ένα μουγκρητό –γέλιο της φάνηκε της Λούσου. «Όχι, γιατί θα πάρουν τέτοια τρομάρα, που θα χάσουν και το λιγοστό μυαλό που έχουν. Πολλά αστέρια θα γεράσουν και θα κατέδουν να ξεκουραστούν στα νησιά ώσπου να ωριμάσει ο λαός σου για κάτι τέτοιο. Κι ύστερα, απόψε πριν δύσει ο ήλιος, πρέπει να πάω στον Καλοβολίκι, το Νάνο, που περιμένει στο Κάιρ Πάραδελ κι ανησυχεί για τον αφέντη του τον Κασπιανό. Πρέπει να του πω τα νέα σας, Λούσου, αλλά μη λυπάσαι. Θ' ανταμώσουμε πολύ γρήγορα.»

«Αχ, Ασλάν» είπε η Λούσου, «πόσο γρήγορα;»

«Για μένα κάθε στιγμή είναι γρήγορα» είπε ο Ασλάν –κι έγινε άφαντος. Η Λούσου έμεινε μόνη με το Μάγο.

«Πάει» είπε ο Μάγος. «Πάντα έτσι φεύγει, δεν τον κρατάς με τίποτα, γιατί ο Ασλάν δεν είναι ήμερο λιοντάρι. Αλλά, δε μου 'πες, πώς σου φάνηκε το διβλίο μου;»

«Μερικές σελίδες μου άρεσαν πολύ, πάρα πολύ» απάντησε η Λούσου. «Και... Αλήθεια, το 'ξερες πως ήμουν μέσα και το διάβαζα;»

«Και βέβαια το 'ξερα. Όταν τιμώρησα τις προάλλες, τα Χαζούλικά, ήξερα πως θα 'ρθεις να λύσεις τα μάγια. Μόνο τη μέρα δεν είχα προβλέψει ακριδώς, και το πρωί με τσάκωσες στο ύπνο. Βλέπεις μ' είχαν κάνει κι εμένα αόρατο, κι όταν γίνομαι αόρατος με πιάνει μια νύστα.... Αααα! –σε καλό μου τέτοιο χα-

σμουρητό! Λοιπόν, μικρή μου, δεν πεινάς;»

«Λιγάκι» είπε η Λούσυ. «Τι ώρα είναι;»

«Έλα» είπε ο Μάγος. «Κάθε ώρα μπορεί να 'ναι γρήγορα για τον Ασλάν, αλλά στο σπίτι μου η ώρα της πείνας είναι μία το μεσημέρι.»

Μπρος ο Μάγος, πίσω η Λούσυ, προχώρησαν και μπήκαν σε μια πόρτα. Η Λούσυ δρέθηκε σ' ένα όμορφο δωμάτιο, γεμάτο φως και λουλούδια. Το τραπέζι σ' εκείνο το δωμάτιο ήταν γυμνό, αλλά επειδή ήταν μαγικό τραπέζι, με μια λέξη του γέροντα γέμισε τραπέζομάντιλα, ασημικά, πιατικά, ποτήρια και φαγιά.

«Ελπίζω να σου αρέσουν» είπε ο Μάγος. «Προσπάθησα να σου φτιάξω κάτι που να θυμίζει περισσότερο τον τόπο σου –αλλιώςτικο απ' αυτά που τρως τον τελευταίο καιρό...»

«Μα είναι καταπληκτικά!» είπε η Λούσυ, γιατί ο Μάγος είχε «φτιάξει» μια ομελέτα της ώρας, κρύο αρνάκι, μπιζέλια, παγωτό φράουλα, λεμονάδα, κι ένα φλιτζάνι ζεστή σοκολάτα για μετά. Ο Μάγος έφαγε σκέτο ψωμί κι ήπιε το κρασάκι του, κι επειδή δεν ήταν καθόλου τρομερός, σε λίγο κουδέντιαζε με τη Λούσυ σαν παλιός καλός φίλος.

«Θ' αργήσει να πιάσει το ξόρκι;» ρώτησε η Λούσυ. «Θέλω να δω τα Χαζούλικά.»

«Το ξόρκι έχει πιάσει, μα τα Χαζούλικά πρέπει να κοιμούνται. Πάντα ξαπλώνουν για μεσημέρι.»

«Και τώρα που είναι ορατά, δε θα τα κάνεις όπως πριν; Θα τ' αφήσεις άσκημα;»

«Κοίταξε... Το ζήτημα είναι κάπως λεπτό...» απάντησε ο Μάγος. «Η αλήθεια είναι πως, πριν, μόνο στα δικά τους μάτια ήταν ωραία. Λένε πως τ' ασκήμυνα, αλλά δε συμφωνώ. Πολλοί θα πίστευαν πως η αλλαγή έγινε προς το καλύτερο.»

«Και... δε μου λες... Μήπως είναι και λίγο φαντασμένα;»

«Αν είναι, λέει! Και προπαντός ο Αρχηγός τους. Αυτός ξεσηκώνει και τα υπόλοιπα. Ό,τι και να τους πει, συμφωνούν.»

«Το πρόσεξα» είπε η Λούσυ.

«Ξέρεις, χωρίς τον Αρχηγό μπορεί να τα κουμαντάριζα ευκολότερα... Ίσως αν τόν μεταμόρφωνα... Ή αν έκανα μάγια στα Χαζούλικά να μην τον πιστεύουν πια... Α, όχι, δε μ' αρέσει αυτή η λύση. Καλύτερα να θαυμάζουν τον Αρχηγό, παρά να μη θαυμάζουν κανέναν.»

«Δηλαδή, εσένα δε σε θαυμάζουν;» απόρησε η Λούσυ.

«Εμένα;» γέλασε ο Μάγος; «Αστειεύεσαι;»

«Και γιατί τα ασκήμυνες τα Χαζούλικά; Θέλω να πω, γιατί τ' άλλαξες και τώρα νομίζουν πως ασκήμυναν;»

«Γιατί δε μ' ακούνε. Δουλειά τους είναι να φροντίζουν το περιδόλι και να μαγειρεύουν –όχι για μένα, όπως φαντάζονται, μα για να τρώνε αυτά... Ε λοιπόν, όλα με το ζόρι τα κάνουν. Στάσου να δεις. Το περιδόλι, όπως ξέρεις, χρειάζεται νερό. Πάνω στο λόφο, μισό μίλι στην ανηφόρα, έχει μια πηγή, κι απ' την πηγή κυλάει ένα ποταμάκι που περνάει δίπλα απ' το περιδόλι. Τους είπα λοιπόν να παίρνουν νερό απ' το ποταμάκι, αντί ν' ανεβοκατεβαίνουν στην πηγή φορτωμένα κουβάδες δυο και τρεις φορές τη μέρα και να ξεθεώνονται –χώρια που έχυναν το μισό νερό στο δρόμο. Το είπα μία, το είπα δύο, δεν εννοούσαν να το χωνέψουν, και στο τέλος σταύρωσαν τα χέρια και δήλωσαν πως δεν ξαναφέρνουν νερό.»

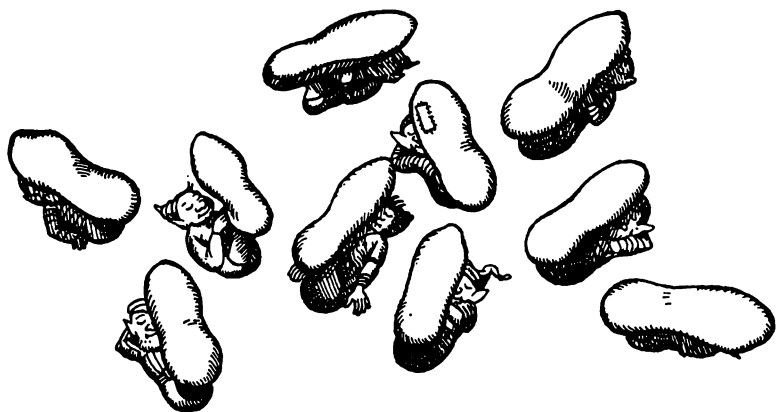
«Μα τόσο χαζά είναι;» ρώτησε η Λούσυ.

Ο Μάγος αναστέναξε. «Αν σου πω τι σκαρφίζονται κάθε τόσο, δε θα με πιστέψεις. Πριν από μερικούς μήνες, αποφάσισαν να πλένουν τα πιάτα και τα μαχαιροπίρουνα πριν απ' το φαγητό, για να μην έχουν να τα πλύνουν μετά! Μια μέρα τά τσάκωσα να φυτεύουν βραστές πατάτες, για να γλιτώσουν το μαγείρεμα. Και κάποτε που μπήκε η γάτα στο γαλακτοκομείο, έτρεξαν είκοσι μαζί να δγάλουν έξω το γάλα, και κανένα τους δε σκέφτηκε να δγάλει έξω τη γάτα. Όμως, βλέπω πως τελείωσες το φαγητό σου. Τι λες, πάμε να δεις τα Χαζούλικά, τώρα που ξανάγιναν ορατά;»

Πέρασαν έτσι σ' ένα άλλο δωμάτιο, γεμάτο γυαλιστερά όργανα που η Λούσυ δεν τα 'χε ξαναδεί. Είχε Αστρολάβους, Χρονοσκόπια, Ποιησόμετρα, Χορίαμβους, Θεοδόλιχους και Πλανητάρια –κι όταν πλησί-σαν στο παράθυρο, ο Μάγος είπε: «Κοίτα. Να τα, τα Χαζούλικά».

«Δε βλέπω τίποτα» είπε η Λούσυ. «Μόνο κάτι μα-νιτάρια.»

Τά «μανιτάρια» που του 'δειχνε ήταν σπαρμένα πάνω στο χορτάρι του κήπου, κι έμοιαζαν μεγαλύτερα απ' τα συνηθισμένα. Το κοτσάνι τους ήταν γύρω στο ένα μέτρο, κι άλλο ένα μέτρο ήταν η διάμετρος της ομπρελίτσας τους. Η Λούσυ κοίταξε καλύτερα, και πρόσεξε πως τα κοτσάνια δεν κατέληγαν στη μέση της κάθε ομπρελίτσας, αλλά στην άκρη της, και τα μανιτάρια δεν ισορροπούσαν καλά. Κι ύστερα, στη ρίζα κάθε κοτσανιού, ξεχώριζε πάνω στα χόρτα κάτι σαν μπογαλάκι. Κι όσο τα κοιτούσε η Λούσυ, τόσο λιγότερο έμοιαζαν με μανιτάρια. Οι ομπρελίτσες τους δεν ήταν ολοστρόγγυλες, όπως της είχε φανεί στην αρχή. Μάλλον προς το μακρουλό έφεραν, και στη

μια τους άκρη φάρδαιναν περισσότερο. Κι είχε ένα σωρό «μανιτάρια» στον κήπο, καμιά πενηνταριά και βάλε.

Το ρολόι σήμανε τρεις.

Και τότε, έγινε κάτι πολύ παράξενο. Όλα τα «μανιτάρια» αναποδογύρισαν. Ταμπογαλάκια έγιναν κορμιά και κεφάλια, και τα κοτσάνια ποδαράκια. Μα, κάθε σώμα δεν είχε δυο πόδια. Είχε μόνο ένα χοντρό πόδι από κάτω, ακριβώς στο κέντρο (κι όχι στο πλάι, όπως το πόδι ενός ανάπηρου, ας πούμε), και στην άκρη του μια πελώρια πατούσα, με χοντρά δαχτυλάκια, ανασηκωμένα, έτσι που κάθε πατούσα, έμοιαζε με μικρό κανό. Κι η Λούσυ κατάλαβε αμέσως γιατί της φάνηκαν για μανιτάρια. Τα ανθρώπια ήταν ξαπλωμένα ανάσκελα, με το μοναδικό τους πόδι σηκωμένο στον αέρα και την πελώρια πατούσα τεντωμένη από πάνω τους. Αργότερα έμαθε πως έτσι αναπαύονταν, γιατί το πόδι τους τα προστάτευε απ' τη βροχή και τον ήλιο, και τα Μονόποδα βολεύονταν

περίφημα κάτω απ' την πατούσα τους, σαν να 'ταν αντίσκηνο!

«Αχ, τι αστεία που είναι, τα χρυσά μου!» φώναξε η Λούσυ σκασμένη στα γέλια. «Εσύ τα 'κανες έτσι;»

«Ναι, ναι, από Χαζούλικα τα έκανα Μονόποδα» είπε ο Μάγος. Γελούσε κι αυτός με την καρδιά του, τόσο, που τα μάτια του δάκρυσαν. «Κοίτα όμως» πρόσθεσε.

Και πραγματικά, το θέαμα άξιζε τον κόπο. Τα μονόποδα ανθρωπάκια δεν μπορούσαν να τρέξουν ούτε να περπατήσουν όπως εμείς, κι έτσι προχωρούσαν πηδώντας, σαν ψύλλοι ή βατράχια. Και τι πηδους που έκαναν! Θα έλεγες πως το κάθε ποδαράκι ήταν φτιαγμένο από ελατήρια. Κι όπως προσγειώνονταν πάλι με φόρα, ακουγόταν ο περιέργος γδούπος που είχε τρομάξει τη Λούσυ την προηγούμενη μέρα. Τώρα τα ανθρωπάκια πηδούσαν δεξιά κι αριστερά και φώναζαν το 'να στ' άλλο: «Κοιτάξτε! Κοιτάξτε! Δεν είμαστε πια αόρατοι!»

«Δεν είμαστε πια αόρατοι!» φώναξε ένα ανθρωπάκι με κόκκινο σκουφί –αυτός πρέπει να 'ταν ο Αρχηγός. «Κι εγώ ένα έχω να σας πω: όποιος δεν είναι αόρατος, φαίνεται!»

«Μπράβο, Αρχηγέ, γεια στο στόμα σου!» φώναξαν τα Μονόποδα. «Εδώ είναι η ουσία. Είσαι τετραπέρατος. Αρχηγέ! Μυαλό ξουράφι! Πες τα, χρυσόστομε!»

«Τον έπιασε στον ύπνο το γέρο! Τον έπιασε το κοριτσάκι» είπε ο Αρχηγός. «Πάλι του τη φέραμε του γέρου!»

«Αυτό θα λέγαμε κι εμείς» απάντησε η χορωδία. «Σήμερα είσαι παντοδύναμος, Αρχηγέ! Είσαι μεγάλος, Αρχηγέ! Απάνω του!»

«Μα πώς τολμούν να μιλάνε έτσι για σένα;» είπε η

Λούσυ. «Χτες νόμιζα πως σε τρέμουν. Δε φαντάζονται πως μπορεί να τ' ακούς;»

«Αυτό είναι το περίεργο με τα Χαζούλικά» είπε ο Μάγος. «Τη μια νομίζουν πως είμαι παντοδύναμος κι επικίνδυνος και παρακολουθώ τα πάντα, και την άλλη προσπαθούν να με ξεγελάσουν με κόλπα που δεν τα χάρτει ούτε μωρό. Ας είναι καλά, τα καημένα!»

«Και τώρα, θα τα ξανακάνεις όπως ήταν;» ρώτησε η Λούσυ. «Λες να τα πειράζει αν μείνουν έτσι; Αχ, μακάρι να μην τα πειράζει. Εμένα μου φαίνονται πολύ ευτυχισμένα. Κοίτα πώς χοροπηδούν! Αλλά, δε μου 'πες: πώς ήταν πριν;»

«Κοινοί νάνοι» απάντησε ο Μάγος, «μα όχι νόστιμοι σαν τους Ναρνιανούς».

«Θα 'ναι κρίμα να τ' αλλάξεις πάλι» είπε η Λούσυ. «Είναι τόσο αστεία, τα πουλάκια μου! Εμένα μ' αρέσουν πολύ. Θα βγει τίποτα αν τους πω πόσο μ' αρέσουν;»

«Όλο και κάτι θα βγει –φτάνει να καταλάβουν τι τους λες.»

«Ε, τότε, πάμε.»

«Άσε με μένα. Μόνη σου θα τα καταφέρεις καλύτερα.»

«Ευχαριστώ πολύ για το τραπέζι» είπε η Λούσυ, και ξεκίνησε με φόρα. Κατέβηκε φουλαριστή τις σκάλες, που τις είχε ανέβει αργά, γεμάτη αγωνία εκείνο το πρωί, και στο τελευταίο σκαλί έπεσε πάνω στον Έντμουντ. Ήταν κι οι άλλοι εκεί, την περίμεναν, κι η Λούσυ ένιωσε φριχτές τύψεις βλέποντας τα ανήσυχά πρόσωπά τους: τόση ώρα τους είχε ξεχάσει!

«Όλα εντάξει» τους φώναξε διαστικά, «όλα εντάξει. Ο Μάγος είναι καλός και –και είδα τον Ασλάν!»

Και χωρίς άλλη κουδέντα, όρμησε στον κήπο. Έξω, η γη έτρεμε από τὰ σάλτα των Χαζούλικων κι ο αέρας αντηχούσε απ' τις φωνές τους. Κι όταν είδαν τη Λούσυ, ο σαματάς έφτασε στο απροχώρητο.

«Να το! Να το!» φώναζαν. «Ζήτω το κοριτσάκι! Ωραία του την έφερε του γέρου. Ωραία του την έφερε!»

«Λυπούμαστε όμως αφάνταστα που δε θα σου δώσουμε τη χαρά να μας δεις όπως ήμαστε πριν ασκημύνουμε» είπε ο Αρχηγός. «Αν μας έβλεπες όπως ήμαστε πριν, θα 'τριβες τα μάτια σου, η αλήθεια να λέγεται, κι η αλήθεια είναι πως τώρα είμαστε τρομερά άσκημοι, πρέπει να το παραδεχτώ...»

«Και δέβαια είμαστε άσκημοι, Αργηγέ! Είμαστε, πώς δεν είμαστε!» επανέλαβαν οι υπόλοιποι πηδω-

ντας στον αέρα σαν μπαλονάκια. «Γεια στο στόμα σου, Αρχηγέ! Πες μας κι άλλα!»

«Μα εγώ δε σας βρίσκω καθόλου άσκημους» ούρλιαξε η Λούσυ για ν' ακουστεί μέσα στο χαλασμό. «Εγώ νομίζω πως είσατε πολύ ωραίοι.»

«Ακούτε, Ακούτε;» φώναξαν τα Μονόποδα. «Γεια στο στόμα σου, δεσποινιδούλα, καλά τα λες! Είμαστε ωραίοι, πολύ ωραίοι, πιο ωραίοι δε γίνεται.» Είχαν αλλάξει γνώμη στο άψε σθήσε, χωρίς να το προσέξουν.

«Όοοχι» είπε ο Αρχηγός. «Λέει πως ήμαστε πολύ ωραίοι πριν ασκημύνουμε!»

«Σωστά, Αρχηγέ, πολύ σωστά!» απάντησε η χορωδία. «Αυτό ακριδώς είπε. Το ακούσαμε με τ' αυτιά μας.»

«Δεν είπα έτσι!» ούρλιαξε η Λούσυ. «Εγώ είπα πως είσατε πολύ ωραίοι τώρα!»

«Έτσι είπε, έτσι είπε» φώναξε ο Αρχηγός. «Είπε πως ήμαστε ωραίοι τότε!»

«Ακούστε τους! Ακούστε τους!» αλάλαξαν τα Μονόποδα. «Ακούστε τι ωραία τα ταιριάζανε! Ακούστε πώς συμφωνάνε! Γεια στο στόμα τους!»

«Μα λέμε το αντίθετο!» φώναξε η Λούσυ χτυπώντας το πόδι της κάτω.

«Και βέβαια, και βέβαια λέτε το αντίθετο» απάντησαν τα Μονόποδα. «Γεια στο στόμα σας! Πέστε τα, χρυσόστομοι!»

«Εσείς τρελαίνετε και γάιδαρο» είπε η Λούσυ, εγκαταλείποντας την προσπάθεια. Όμως τα Μονόποδα ήταν ευχαριστημένα, κι η συζήτηση, σε γενικές γραμμές, έδειχνε να έχει πάει καλά.

Εκείνο το βράδυ έγινε και κάτι άλλο που ικανοποίησε αφάνταστα τα Μονόποδα. Ο Κασπιανός κι οι

Ναρνιανοί κατέβηκαν στην ακτή, για να ειδοποιήσουν τον Ράινς και τους άλλους που είχαν μείνει στον *Ταξιδιώτη της Αυγής* και ανησυχούσαν τρομερά. Και βέβαια τα Μονόποδα τους ακολούθησαν χοροπηδώντας σαν τόπια, κι όλο συμφωνούσαν χορωδιακά με τα πάντα, ώσπου κάποια στιγμή ο Ευστάθιος είπε: «Αχ, αυτός ο Μάγος! Καλύτερα να τους έκανε άφωνους παρά αόρατους!» (Αυτή την κουδέντα τη μετάνιωσε πικρά, γιατί βρέθηκε αναγκασμένος να τους εξηγήσει πως άφωνο είναι κάτι που δεν έχει φωνή, και μόλο που μάλλιασε η γλώσσα του, τα Μονόποδα δεν εννοούσαν να καταλάβουν, και στο τέλος, προς μεγάλη του αγανάκτηση, του φώναξαν κατάμουτρα: «Α, δεν τα λέει σαν τον Αρχηγό. Τι να γίνει, μικρέ μου, θα μεγαλώσεις και θα μάθεις. Άκου πώς μιλάει ο Αρχηγός. Άκου και πάρε παράδειγμα. Ο Αρχηγός έχει λέγειν!») Κι όταν έφτασαν στην ακτή, ο Ριπιτσιπιτσιπ κατέβασε μια καταπληκτική ιδέα. Είπε να του φέρουν απ' το πλοίο το βαρκάκι του, κι έπειτα το πήρε κι έκανε μια βόλτα στα ρηχά, και τα Μονόποδα έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον. Τότε ο Ποντικός φώναξε: «Αξιότιμα και συνετά Μονόποδα, εσείς δεν έχετε ανάγκη από δάρκες. Το ποδαράκι σας γίνεται πρώτης τάξεως δάρκα –πηδήξτε μαλακά στο νερό, και θα δείτε».

Ο Αρχηγός τραβήχτηκε και προειδοποίησε τους υπόλοιπους πως το νερό είναι πολύ βρεμένο πράμα – όμως κάνα δυο νεαρά Μονόποδα είχαν προλάβει κιόλας να βουτήξουν, κι ύστερα ξεθάρρεψαν κι άλλα, και σε λίγο όλα βρόσκονταν στο νερό. Ο Ποντικός είχε δίκιο: η πελώρια πατούσα των Μονόποδων έγινε σπουδαίο βαρκάκι. Κι όταν ο Ριπιτσιπιτσιπ τους έδειξε πώς να φτιάξουν κουπιά, τα Μονόποδα άρχι-

σαν να κόβουν δόλτες στο νερό, γύρω απ' τον Ταξι-
διώτη της Αυγής, κι αν τα 'βλεπες από μακριά, θα
'λεγες πως είναι ολόκληρος στόλος από μικροσκοπι-
κά κανό, μ' έναν χοντρό νάνο όρθιο στο καθένα. Κι
έκαναν αγώνες ταχύτητας, κι απ' το καράβι τούς
έστειλαν κρασί για έπαθλο, κι οι ναύτες είχαν κρεμα-
στεί στην κουπαστή και γελούσαν ώσπου τους έπιασε
πονόκοιλος.

Τα Χαζούλικα ήταν ενθουσιασμένα με το καινού-
ριο τους όνομα, τό «Μονόποδα», που το έβρισκαν
πολύ επιβλητικό, αν και ούτε μια φορά δεν το πρόφε-
ραν σωστά. «Τώρα ξέρουμε τι είμαστε» ούρλιαζαν,
«είμαστε Ποδόμονα, Νομόποδα, Δομόπονα! Να, εδώ
το 'χαμε να το πούμε πρώτοι! Απ' το στόμα μάς το
πήρες!» Κι επειδή ως τότε τα 'λεγαν Χαζούλικα, δέν
άργησαν να μπερδέψουν το καινούριο όνομα με το
παλιό, κι έφτιαξαν ένα τρίτο όνομα: Χαζουλόποδα.
Κι ίσως έτσι να λέγονται πια, ως τη συντέλεια του
κόσμου.

Εκείνο το βράδυ, οι Ναρνιανοί δείπνησαν στο πά-
νω πάτωμα, με το Μάγο, κι η Λούσυ πρόσεξε πως
τώρα που δε φοβόταν, όλο το πάνω πάτωμα ήταν
διαφορετικό. Τα μυστηριώδη σύμβολα στις πόρτες
ήταν πάντα μυστηριώδη, αλλά έμοιαζαν να κρύβουν
κάποιο χαρούμενο νόημα. Ακόμα κι ο Γενειοφόρος
Καθρέφτης φαινόταν πια αστείος και δεν την τρόμα-
ζε. Στο τραπέζι, καθένας βρήκε απροστά του με τρό-
πο μαγευτικό, τι λαχταρούσε να φάει και να πιει. Κι
όταν απόφαγαν, ο Μάγος τούς έκανε ένα ωραιότατο
και πολύ χρήσιμο κόλπο. Ακούμπησε πάνω στο τρα-
πέζι, δυο λευκές περγαμινές, κι είπε του Δρινιανού
να του περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια το ταξίδι
τους, απ' την αρχή ως εκείνη τη μέρα. Κι όπως μιλού-

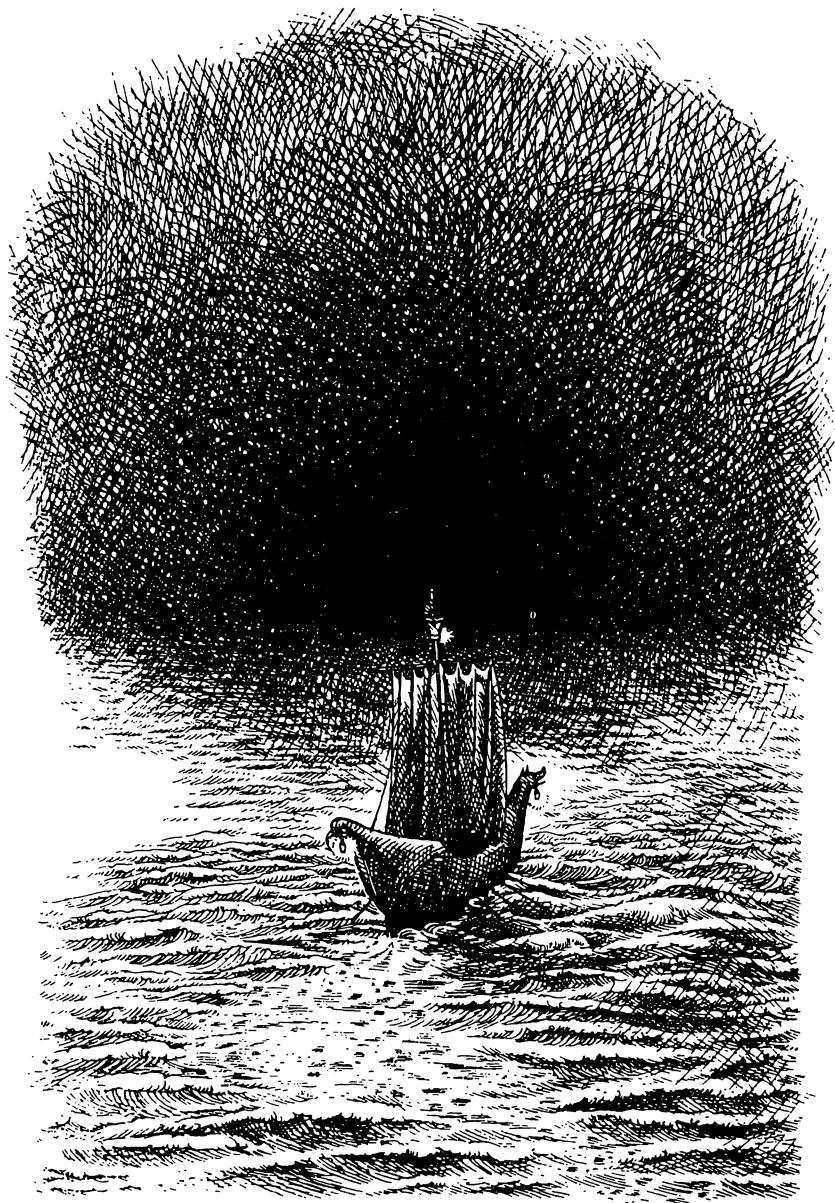
σε ο Δρινιανός, όλα όσα περιέγραφε χαράζονταν πάνω στις περγαμηνές με ωραίες, καθαρές γραμμές, και στο τέλος οι περγαμηνές έγιναν δυο υπέροχοι χάρτες, που έδειχναν τον Ανατολικό Ωκεανό, με την Γκάλμα, την Τερεβινθία, τα Εφτά Νησιά, τα Νησιά της Μοναξιάς, το Νησί του Δράκου, το Καμένο Νησί, το Θανατόνερο, και τη Χώρα των Χαζούλικων, όλα στο σωστό τους μέγεθος και στη σωστή τους θέση. Ήταν οι πρώτοι χάρτες που φτιάχτηκαν σ' αυτές τις θάλασσες, και καλύτεροι απ' τους άλλους που έγιναν αργότερα, χωρίς μάγια. Γιατί στους χάρτες αυτούς οι πόλεις και τα βουνά φαίνονταν με την πρώτη ματιά όπως και στους συνηθισμένους χάρτες, μα όταν ο Μάγος τούς έδωσε ένα μεγεθυντικό φακό, διαπίστωσαν πως είχαν μπροστά τους τέλεια αντίγραφα των αληθινών, κι είδαν το κάστρο και το σκλαβοπάζαρο και τους δρόμους του Στενολίμανου, όλα πεντακάθαρα αν και λίγο μακρινά, σαν να κοιτάζεις απ' την ανάποδη μεριά του τηλεσκοπίου. Το μόνο μειονέκτημα ήταν πως το περίγραμμα στα περισσότερα νησιά έμεινε λειψό, γιατί ο χάρτης έδειχνε μόνο ό,τι είδε ο Δρινιανός με τα μάτια του. Κι όταν τέλειωσαν οι χάρτες, ο Μάγος κράτησε τον έναν και τον άλλο τον χάρισε στον Κασπιανό, και θα τον δείτε να κρέμεται ακόμα στην Αίθουσα των Οργάνων, στο Κάιρ Πάραβελ. Ο Μάγος δεν είχε να τους πει τίποτα για τις στεριές και για τις θάλασσες που βρίσκονταν στα βάθη της Ανατολής. Τους έδωσε όμως μια πολύτιμη πληροφορία: επτά χρόνια πριν, είχε περάσει από κει ένα ναρνιακό καράβι, με το Λόρδο Ρεδιλιανό, το Λόρδο Αργκόζ, το Λόρδο Μάδραμορν και το Λόρδο Ρουπ. Κι έτσι κατάλαβαν πως ο χρυσός άνθρωπος του Θανατόνερου ήταν ο Λόρδος Ρέστιμαρ.

Την άλλη μέρα, ο Κοριάκιν τους διόρθωσε με μαγικά την πρύμνη του *Ταξιδιώτη της Αυγής*, που όπως θα θυμάστε την είχε σπάσει το φίδι της Θάλασσας, και τους φόρτωσε με χρήσιμα δώρα. Ακολούθησαν φιλικοί αποχαιρετισμοί, κι όταν το πλοίο ξεκίνησε, στις δύο το μεσημέρι, τα Χαζουλόποδα με τα πόδια-βαρβάκια τούς συνόδεψαν ως την έξοδο του λιμανιού, κι εκεί στάθηκαν και φώναζαν ζήτω, ώσπου το πλοίο χάθηκε στον ορίζοντα.

Το σκοτεινό νησί

Κι έτσι, τέλειωσε κι αυτή η περιπέτεια. Δώδεκα μέρες αρμένιζε νοτιοανατολικά ο *Ταξιδιώτης της Αυγής*, μ' ένα απαλό αεράκι στα πανιά του. Κι ο ουρανός ήταν πάντα καθαρός, και το αεράκι ζεστό, αλλά δεν είδαν πουλί ούτε ψάρι –μόνο κάτι φάλαινες που τους προσπέρασαν από τα δεξιά– κι ο Ριπιτσιπιτσιίπ με τη Λούσυ βαρέθηκαν να παίζουν σκάκι. Ώσπου, τη δέκατη τρίτη μέρα, κοιτώντας από το καμπούνι, ο Έντμουντ είδε στ' αριστερά τους κάτι που έμοιαζε με πελώριο μαύρο βουνό φυτρωμένο στη θάλασσα.

Άλλαξαν λοιπόν πορεία και τράβηξαν προς το άγνωστο νησί, με τα κουπιά τώρα, γιατί ο άνεμος φυσούσε αντίθετα και δεν τους βόλεψε. Το σκοτάδι τους πρόλαβε πριν φτάσουν στο νησί, και συνέχισαν να τραβούν κουπί όλη νύχτα. Το άλλο πρωί ξημέρωσε με άπνοια και γλυκό καιρό. Ίσια μπροστά τους ξεχώριζε ένα σκοτεινός όγκος, πιο κοντινός και πιο μεγάλος από χτες, μα τόσο θαμπός, που άλλοι είπαν πως είναι

ακόμη μακριά, κι άλλοι πως έρχεται ομίχλη.

Κατά τις εννιά το ίδιο πρωί, χωρίς να καλοκαταλάβουν πώς, βρέθηκαν πολύ κοντά στο νησί –και τότε είδαν πως δεν ήταν στεριά, ούτε καν συνηθισμένη ομίχλη, αλλά Σκοτάδι. Τώρα, πώς να σας το περιγράψω; Φανταστείτε πως κοιτάτε το στόμιο ενός τούνελ, και πως το τούνελ είναι μακρύ, με πολλές στροφές, και δε βλέπετε φως απ' την άλλη άκρη του. Κάπως έτσι. Δυο τρία μέτρα μπροστά σας είναι οι ράγες, οι τραβέρσες και τα χαλίκια, λουσιμένα στο φως της ημέρα, κι έπειτα λίγο μισόφωτο, κι αμέσως έπειτα, χωρίς διαχωριστική γραμμή, όλα χάνονται σ' ένα λείο, συμπαγές σκοτάδι. Έτσι ήταν κι εδώ. Λίγα μέτρα μπροστά απ' την πρύμνη, έβλεπαν το αστραφτερό γαλαζοπράσινο κύμα να φουσκώνει. Αμέσως μετά, το νερό ξεθώριαζε γκριζωπό, σαν να 'ταν αργά το σούρουπο. Κι αμέσως μετά θασίλευε απόλυτο σκοτάδι, λες κι άρχιζε μια νύχτα αφέγγαρη, δίχως αστέρια.

Ο Κασπιανός φώναξε του λοστρόμου να σταματήσει το καράβι, κι όλοι, εκτός απ' τους κωπηλάτες της βάρδιας, έτρεξαν μπροστά να κοιτάξουν. Μα όσο επίμονα κι αν κοίταξαν, δεν κατάφεραν να ξεχωρίσουν τίποτα. Πίσω τους είχαν ήλιο και θάλασσα, και μπροστά τους Σκοτάδι.

«Θα μπορούμε;» ρώτησε στο τέλος ο Κασπιανός.

«Αν θες τη συμβουλή μου, όχι» είπε ο Δρινιανός.

«Καλά λέει ο καπετάνιος» πετάχτηκαν μερικοί ναύτες.

«Σωστά» είπε ο Έντμουντ.

Η Λούσυ κι ο Ευστάθιος δε μίλησαν, αλλά η απόφαση αυτή τους έβρισκε απόλυτα σύμφωνους. Άξαφνα, η καθαρή φωνούλα του Ριπιτσιπιτσιίπ έσκισε τη σιωπή:

«Και γιατί όχι;» είπε ο Ποντικός. «Θέλω να μου εξηγήσει κάποιος γιατί όχι!»

Κανένας δεν είχε όρεξη για εξηγήσεις, κι ο Ριπιτσιπιτσιπ συνέχισε:

«Αν είχα να κάνω με χωρικούς ή με δούλους, θα υπέθετα πως η απόφασή σας υπαγορεύεται μόνο από δειλία. Όμως, πού ξανακούστηκε στη Νάρνια, τόσο ευγενείς και γαλαζοαίματοι στο άνθος της νιότης τους, να το βάζουν στα πόδια γιατί φοβούνται το σκοτάδι;»

«Και να βουτήξουμε στη μαυρίλα, τι θα βγει;» ρώτησε ο Δρινιανός.

«Τι θα βγει;» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ. «Τι περιμένεις να βγει, καπετάνιε; Αν θες να βγει κάτι για την κοιλιά μας ή για την τσέπη μας, ομολογώ πως δε θα βγει απολύτως τίποτα. Απ' όσο ξέρω, δεν πήραμε τις θάλασσες για να δγάλουμε κάτι, αλλά μόνο για τη δόξα και την περιπέτεια. Εδώ μπροστά μας υπάρχει μια περιπέτεια, ίσως ανήκουστη, κι αν την αποφύγουμε, η δόξα μας πάει χαμένη.»

Κάμποσοι ναύτες απάντησαν μεσ' απ' τα δόντια τους «Να τη βράσω τη δόξα» και άλλα πολλά, μα ο Κασπιανός είπε:

«Αμάν πια, καημένη Ριπιτσιπιτσιπ. Όρες ώρες λέω πως θα 'ταν καλύτερα να σ' αφήναμε στη Νάρνια. Τέλος πάντων. Αφού το βλέπετε έτσι, πρέπει να προχωρήσουμε. Εκτός κι αν έχει αντίρρηση η Λουκία...»

Η Λούσυ ήξερε πως είχε αντίρρηση, και μεγάλη μάλιστα, αλλά φωναχτά είπε. «Πάμε.»

«Μεγαλειότατε, ν' ανάψουμε φώτα τουλάχιστον» είπε ο Δρινιανός.

«Και δέβαια» απάντησε ο Κασπιανός. «Φρόντισέ το εσύ, καπετάνιε μου.»

Κι έτσι άναψαν τρία φανάρια, ένα στην πλώρη, ένα στην πρύμνη κι ένα στο μεσιανό κατάρτι, κι ο Δρινιανός παράγγειλε να στήσουν δυο πυρσούς στο κατάστρωμα. Χλομές κι ασθενικές που έμοιαζαν οι φωτιές τους στη λιακάδα! Έπειτα όλοι οι άντρες, εκτός από λίγους που έμειναν κάτω, στα κουπιά, διατάχτηκαν να πάρουν θέση στο κατάστρωμα, οπλισμένοι ως τα δόντια, με το σπαθί στο χέρι. Η Λούσυ και δυο τοξότες ανέβηκαν στην κόφα του καταρτιού, με το τόξο τεντωμένο και το βέλος περασμένο στη χορδή. Ο Ρύνελφος στάθηκε στην πλώρη, με το κοντάρι του έτοιμο να μετρήσει το δυθό, και μαζί του ο Ριπιτσιπιτσιίπ, ο Έντμουντ, ο Ευστάθιος κι ο Κασπιανός, αστράφτοντας μέσα στις πανοπλίες τους. Ο Δρινιανός κάθισε στο τιμόνι.

«Και τώρα, στ' όνομα του Ασλάν, εμπρός!» φώναξε ο Κασπιανός. «Αργά τα κουπιά. Κι όλοι δουδοί, με τ' αυτιά τεντωμένα για την επόμενη διαταγή.»

Τρίζοντας και βογκώντας, ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* προχώρησε αργά αργά, με τα κουπιά. Κι η Λούσυ, ψηλά στο κατάρτι, είδε κάτι που της έμεινε αξέχαστο. Η πλώρη βούτηξε στο σκοτάδι, κι η πρύμνη ήταν ακόμα λουσμένη στο φως. Έπειτα χάθηκε κι η πρύμνη. Για μια στιγμή μονάχα, η χρυσωμένη πρύμνη, η γαλάζια θάλασσα κι ο ουρανός έμειναν λουσμένα στο φως του ήλιου —και την άλλη στιγμή θάλασσα και ουρανός χάθηκαν. Μόνο το φανάρι της πρύμνης, που ως τότε έφεγγε χλομά, σχεδόν αόρατο, έδειχνε πια πού τέλειωνε το πλοίο. Μπροστά απ' το φανάρι ξεχώριζε η μαύρη σιλουέτα του Δρινιανού που καθόταν στο τιμόνι. Κάτω απ' τη Λούσυ, μακριά, πολύ μακριά, οι δυο πυρσοί φώτιζαν ένα εχλάχιστο κομματάκι του καταστρώματος, και καθρεφτιζονταν πά-

νω σε σπαθιά και κράνη. Άλλο ένα φωτεινό νησάκι ξεχώριζε μπροστά, στο καμπούνι. Ψηλά, ξεκομμένη απ' το καράβι, η κόφα έφεγγε απ' το φανάρι του κα-
ταρτιού που κρεμόταν πάνω απ' τη Λούσυ, σαν ένας φωτεινός πλανήτης που αρμένιζε ολομόναχος μέσα σε απόλυτο σκοτάδι. Κι όλα τα φώτα —όπως πάντα όταν ανάβουν σε λάθος στιγμή της μέρας— έμοιαζαν ανα-
τριχιαστικά και αφύσικα. Η Λούσυ πρόσεξε ακόμα πως είχε πέσει παγωνιά.

Πόσο κράτησε αυτή η διαδρομή στο σκοτάδι, κα-
νείς δεν μπόρεσε να υπολογίσει, κι αν δεν ακουγόταν το τρίξιμο των αρμών και τα κουπιά στα νερά, κανείς δε θα 'νιωθε πως προχωρούσαν. Ο Έντμουντ, απ' την πλώρη, δεν έβλεπε τίποτα. Μόνο την αντανάκλα-
ση του φαναριού στη θάλασσα, μια θαμπή φλογίτσα, νερουλή —και το κύμα που έσκιζε η πλώρη, έμοιαζε βαρύ κι άψυχο. Η ώρα περνούσε, κι όλοι, εκτός απ' τους κωπηλάτες, άρχισαν να τρέμουν απ' το κρύο.

Άξαφνα, μια κραυγή ακούστηκε από κάπου —κα-
νείς δεν είχε πια αίσθηση προσανατολισμού στα σκο-
τεινά. Δεν ήταν όμως κραυγή ανθρώπου. Ή πάλι, αν ήταν, αυτός που φώναζε πρέπει να παράδερνε σε τό-
σο άγριο τρόπο, που η φωνή του είχε χάσει την αν-
θρώπινη χροιά της.

Ο Κασπιανός έκανε να μιλήσει, μα το στόμα του είχε στεγνώσει. Και τότε η τσιριχτή φωνούλα του Ρι-
ππιτσιτσι έσκιζε τη σιγαλιά, αφύσικα δυνατή:

«Ποιος φωνάζει; Αν είσαι εχθρός, δε σε φοδόμα-
στε. Κι αν είσαι φίλος, θα μας φοδηθούν οι εχθροί σου!»

«Έλεος!» ούρλιαξε η φωνή. «Έλεος! Κι όνειρο να
'σαι, λυπήσου με. Πάρε με στο καράβι. Πάρε με,
έστω και νεκρό. Όμως, στ' όνομα του ελέους, μη

σθήσεις και μ' αφήσεις μόνο μου σ' αυτό τον τόπο...»

«Πού είσαι;» φώναξε ο Κασπιανός. «Αν θες να 'ρθεις στο καράβι, καλώς να ορίσεις.»

Μια κραυγή τού απάντησε –χαράς ή τρόμου; δεν κατάλαβαν τι απ' τα δυο– και κάτι ακούστηκε να πλησιάζει κολυμπώντας.

«Εμπρός, να τον ανεβάσουμε» είπε ο Κασπιανός.

«Στις διαταγές σου, αφέντη» φώναξαν οι ναύτες. Κάμποσοι έσκυβαν κιόλας απ' το καμπούνι, στην αριστερή μεριά, και πετούσαν σκοιινιά, κι ένας ναύτης είχε γείρει ως κάτω, στη θάλασσα, φέγγοντας μ' ένα αναμμένο δαδί. Ένα άγριο πρόσωπο, κατάχλομο, φάνηκε μες στα μαύρα νερά, κι έπειτα από κάμποσες μανούδρες, καμιά δεκαριά φιλικά χέρια ανέβαζαν τον ξένο στο πλοίο.

Ο Έντμουντ σκέφτηκε πως πρώτη του φορά έβλεπε τέτοιον αγριάνθρωπο. Ο ξένος δεν ήταν γέρος, αλλά τα μαλλιά του ήταν μπερδεμένα, κάτασπρα κι αχτένιστα, το πρόσωπό του ρουφηγμένο απ' την αδυναμία, και βρεγμένα κουρέλια κρέμονταν από πάνω του αντί για ρούχα. Όμως αυτό που πρόσεχες με την πρώτη, ήταν τα μάτια του ξένου, γουρλωμένα τόσο, που θα 'λεγες πως δεν είχαν βλέφαρα, και γεμάτα αγωνία και τρόμο. Κι όταν ο ξένος πάτησε στο κατάστρωμα, φώναξε:

«Κάντε φτερά! Πετάξτε! Γυρίστε πίσω το καράβι! Τραβήξτε κουπί για ζωή και για θάνατο, να φύγουμε από τούτη την καταραμένη ακτή.»

«Ηρέμησε» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ. «Εξήγησέ μας πρώτα πού είναι ο κίνδυνος, γιατί φτερά δεν έχουμε κι ούτε σκοπεύουμε να βγάλουμε.»

Ο ξένος τινάχτηκε, προσέχοντας τώρα για πρώτη φορά τον Ποντικό.

«Κι όμως, θα δγάλετε φτερά για να φύγετε μια ώρα αρχύτερα» είπε βραχνά. «Εδώ είναι το Νησί Όπου Ζωντανεύουν Τα Όνειρα.»

«Αυτό γύρευα όλη μου τη ζωή» είπε ένας ναύτης. «Αν κατεβούμε, μπορεί να βρεθώ παντρεμένος με τη Νάνσυ μου!»

«Κι εγώ μπορεί να ξαναδώ ζωντανό τον Τομ» πετάχτηκε ένας άλλος.

«Ηλίθιοι!» φώναξε ο ξένος και χτύπησε κάτω το πόδι του. «Τέτοιες κουβέντες μ' έφεραν κι εμένα ως εδώ, που κάλλιο να πνιγόμεν πρώτα ή να μην έσωνα να γεννηθώ. Ακούσατε τι είπα; Τα όνειρα ζωντανεύουν –τα όνειρα, καταλάβατε; Όχι οι ονειροφαντασιές: τα όνειρα!»

Για μια στιγμή, κανένας δε μίλησε. Κι έπειτα, τρέχοντας σαν τρελοί, και με τις πανοπλίες να βροντούν και να χαλάνε τον κόσμο, όρμησαν όλοι στις μπουκαπόρτες κι άρπαξαν τα κουπιά κι άρχισαν να κωπηλατούν μ' όλη τους τη δύναμη. Ο Δρινιανός έστριψε τέρμα το τιμόνι, κι ο λοστρόμος αποτέλειωσε τη μανούβρα φέρνοντας το πλοίο τα μπρος πίσω: μια στιγμή είχαν χρειαστεί όλοι για να θυμηθούν κάποια όνειρά τους –όνειρα που σε κάνουν να φοβάσαι μη σε ξαναπάρει ο ύπνος– και να συνειδητοποιήσουν τι θα πει να φτάνεις σ' έναν τόπο όπου τα όνειρα ζωντανεύουν.

Μόνο ο Ριπιτσιπιτσιίπ έμεινε ατάραχος μέσα στο χαλασμό.

«Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε!» φώναξε. «Πώς ανέχεστε τέτοια ανταρσία; Μα πρόκειται σαφώς περί φυγομαχίας! Πρόκειται περί πανικού! Πρόκειται περί εξεγέρσεως!»

«Στα κουπιά!» ούρλιαξε ο Κασπιανός. «Τραβάτε μ'

όλη σας τη δύναμη! Δρινιανέ, ίσιωσε το καράδι. Κι εσύ, μικρέ μου, λέγε ό,τι θέλεις. Υπάρχουν πράγματα που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να τ' αντέξει.»

«Τότε, ευτυχώς που δεν είμαι άνθρωπος» απάντησε ξινισμένα ο Ριπιτσιπιτσιίπ.

Η Λούσυ τον άκουσε, ψηλά απ' το κατάρτι –και για μια στιγμή, ένα όνειρο που προσπαθούσε να το ξεχάσει από καιρό, της ξανάρθε τόσο ζωντανά, σαν να ξυπνούσε από ταραγμένο ύπνο. Όστε αυτό τους περίμενε στο νησί της σκοτεινιάς; Να, έτσι δα της ερχόταν να κατεβεί στο κατάστρωμα, να 'ναι μαζί με τον Έντμουντ και τον Κασπιανό –μα τι το όφελος; Αν τα όνειρα είχαν αρχίσει να ζωντανεύουν, ο Έντμουντ κι ο Κασπιανός θα μεταμορφώνονταν σε κάτι απαίσιο μόλις τους άγγιζε. Αρπάχτηκε απ' το παραπέτο της κόφας και στάθηκε στα πόδια της. Οι κωπηλάτες τραβούσαν γερά, σε λίγο θα ξανάδγαιναν στο φως, σε λίγο ο εφιάλτης θα τέλειωνε. Αχ, ας τέλειωνε μια ώρα αργότερα!

Μ' όλο το θόρυβο των κουπιών, το καράδι έμοιαζε τυλιγμένο σε απόλυτη σιωπή. Κι όσο κι αν ήξεραν πως πια δεν είχε νόημα να στήσουν αυτί για ν' ακούσουν τι γινόταν μέσα στο σκοτάδι, είχαν τεντώσει τ' αυτιά τους, θέλοντας και μη, και σε λίγο όλοι άρχισαν ν' ακούνε κι από κάτι:

«Ακου... Χρατς... Χρατς... Σαν ν' ανοιγοκλείνει ένα πελώριο ψαλίδι εκεί κάτω...» είπε ο Ευστάθιος στο Ρύνελφο.

«Σουτ!» απάντησε ο Ρύνελφος. «Δεν τους ακούς; Σκαρφαλώνουν στα μπαλόνια του καραδιού!»

«Να το, κουρνιαρίζει στο κατάρτι!» είπε ο Κασπιανός.

«Ααα!» φώναξε ένας ναύτης. «Οι καμπάνες. Το

‘Ξερα εγώ πως θα σημάνουν!»

Ο Κασπιανός προχώρησε προς την πρύμνη, προσπαθώντας να μην κοιτάζει τίποτα (και προπαντός να μην κοιτάζει πίσω του), και ζύγωσε τον Δρινιανό.

«Δρινιανέ» είπε, σχεδόν ψιθυριστά, «πόση ώρα κωπηλατούσαμε ως το σημείο που μαζέψαμε τον ξένο;».

«Πέντ’ έξι λεπτά» απάντησε ψιθυριστά ο Δρινιανός. «Γιατί ρωτάς, αφέντη μου;»

«Γιατί έχουν περάσει πάνω από πέντε λεπτά, κι ακόμα να δγούμε.»

Το χέρι του Δρινιανού έτρεμε στο τιμόνι και κρύος ιδρώτας έλουζε το πρόσωπό του. Το ίδιο είχαν σκεφτεί όλοι τους.

«Ποτέ δε θα δγούμε, δε θα δγούμε ποτέ» βογκούσαν οι κωπηλάτες. «Πήραμε λάθος δρόμο. Όλο γύρω γύρω πάμε... Κάνουμε κύκλους... Ποτέ δε θα δγούμε, ποτέ...» Κι ο ξένος, που είχε κουβαριαστεί στο κατάρωμα, ξέσπασε σ’ ένα ανατριχιαστικό, βραχνό γέλιο.

«Δε θα δγούμε ποτέ!» ούρλιαξε. «Και βέβαια! Ποτέ δε θα δγούμε. Τι βλάκας που ήμουν! Θ’ άφηναν να τους ξεφύγω τόσο εύκολα; Όχι, όχι, δε θα δγούμε ποτέ.»

Τότε η Λούσυ, ψηλά στο κατάρτι, έσκυψε και ψιθύρισε στα σκοτεινά: «Ασλάν, Ασλάν, αν μας αγάπησες ποτέ, βοήθησέ μας τώρα!». Το σκοτάδι δε λιγόστεψε, μα η Λούσυ ένωσε λίγο –πολύ λίγο– καλύτερα. «Στο κάτω κάτω, δεν έχουμε πάθει τίποτα για την ώρα» σκέφτηκε.

«Κοιτάξτε!» ούρλιαξε ο Ρύνελφος απ’ την πλώρη. Μπροστά τους είχε φανεί μια φωτεινή κηλίδα, και τώρα που την κοιτούσαν, μια πλατιά ακτίνα δγήκε

απ' τη φωτεινή κηλίδα κι έπεσε στο πλοίο. Το σκοτάδι που τους τύλιγε δεν άλλαξε, μα το πλοίο φωτίστηκε ολόκληρο, σαν να 'χε ανάψει ένας μεγάλος προβολέας. Ο Κασπιανός ανοιγόκλεισε τα μάτια, κοίταξε γύρω του κι είδε τα πρόσωπα των συντρόφων του χλομά κι αγριεμένα. Όλοι κοιτούσαν προς την ίδια κατεύθυνση, και πίσω τους σέρνονταν κατάμαυρες σκιές.

Η Λούσυ κάρφωσε τα μάτια της στη φωτεινή δέσμη. Λίγο λίγο, κάτι ξεχώριζε μέσα της. Στην αρχή το «κάτι» της φάνηκε σαν σταυρός, κι έπειτα σαν αεροπλάνο, κι αμέσως μετά σαν χαρταετός –και στο τέλος, φτεροκοπώντας δυνατά, το «κάτι» έφτασε πάνω απ' το κεφάλι της. Ήταν ένα άλμπατρος. Το πουλί έκανε τρεις φορές το γύρο του καταρτιού, κούρνιασε μια στιγμή στη χρυσωμένη ουρά του δράκου, στην πρύμνη, κι άρχισε να κρώζει με γλυκιά φωνή, αρθρώνοντας παράξενες λέξεις που κανείς δεν τις κατάλαβε. Κι ύστερα άπλωσε πάλι τα φτερά του, υψώθηκε στον αέρα, και πέταξε αργά αργά μπροστά και λίγο προς τα δεξιά. Ο Δρινιανός έστριψε το τιμόνι και το ακολούθησε. Μέσα του ήταν σίγουρος πως το άλμπατρος τους έδειχνε το δρόμο. Όμως κανένas, εκτός απ' τη Λούσυ, δεν ήξερε πως το πουλί, φτερουγίζοντας γύρω απ' το κατάρτι, της είχε ψιθυρίσει: «Θάρρος, μικρούλα μου», κι η φωνή, α, δε γελιόταν η Λούσυ, ήταν η φωνή του Ασλάν –και μαζί με τα λόγια του πουλιού, μια εξαίσια ευωδιά της είχε χαϊδέψει το πρόσωπο.

Σε λίγα λεπτά, το σκοτάδι μπροστά τους έγινε γκριζο, κι άξαφνα, πριν προφτάσουν να το ευχηθούν, είχαν βγει στο φως του ήλιου, κι ο κόσμος ήταν πάλι ζεστός και γαλανός. Κι τότε όλοι κατάλαβαν

πως δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν, ούτε τώρα ούτε πριν. Ανοιγόκλεισαν τα μάτια θαμπωμένοι και κοίταξαν γύρω τους. Το καράδι άστραφτε τόσο, που τους ξάφνιασε. Ίσως, άθελά τους, περίμεναν πως το σκοτάδι θα 'χε κολλήσει πάνω στ' άσπρα, τα πράσινα και τα χρυσά, σαν καπνιά ή μούχλα. Και τότε ο πρώτος ναύτης έβγαλε τα γέλια, κι έπειτα ένας δεύτερος τον ακολουθούσε.

«Μα την πίστη μου, ρεζίλι γίναμε!» είπε ο Ρύνελφος.

Η Λούσυ δεν έμεινε άλλο στο κατάρτι. Κατέβηκε ολοταχώς στο κατástρωμα, όπου όλοι είχαν μαζευτεί γύρω απ' τον ξένο. Ο ξένος είχε δουδαθεί απ' την ευτυχία. Κοιτούσε τη θάλασσα και τον ήλιο, ψηλαφούσε την κουπαστή και τα σκοινιά, λες και δεν πίστευε πως ήταν ξύπνιος, και δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του.

«Ευχαριστώ» είπε στο τέλος. «Με σώσατε από... Όχι, καλύτερα να μη σας πω. Όμως, ποιοι είστε; Εγώ είμαι Τελμαρινός, από τη Νάρνια, κι όταν είχα ακόμα τιμή και υπόληψη, με φώναζαν Λόρδο Ρουπ.»

«Κι εγώ» είπε ο Κασπιανός, «είμαι ο Κασπιανός, ο Βασιλιάς της Νάρνια. Εσένα ψάχνω να βρω και τους συντρόφους σου, τους φίλους του πατέρα μου».

Ο Λόρδος Ρουπ έπεσε στα γόνατα και φίλησε το χέρι του Βασιλιά. «Αφέντη» είπε, «είσαι ο μόνος που λαχταρούσα να δω στον κόσμο. Να σου ζητήσω μια χάρη;»

«Τι χάρη;» είπε ο Κασπιανός.

«Μη με ξαναφέρεις εδώ» είπε ο Λόρδος Ρουπ κι έδειξε πίσω του. Κι όπως γυρνούσαν όλοι να κοιτάξουν, είδαν μονάχα την αστραφτερή γαλάζια θάλασσα και τον απέραντο ουρανό. Το Σκοτεινό Νησί και

η μαυρίλα είχαν χαθεί για πάντα.

«Απίστευτο!» είπε ο Λόρδος Ρουπ. «Εσείς το καταστρέψατε!»

«Δε νομίζω...» είπε η Λούσυ.

«Αφέντη» είπε ο Δρινιανός, «έχουμε ούριο άνεμο απ' τα βορειοδυτικά. Θ' ανεβάσω πάνω τους ναύτες να λύσουν το πανί, κι έπειτα λέω να γυρίσουν όλοι στις κουκέτες τους».

«Ναι» είπε ο Κασπιανός, «και πρόσταξε να μοιραστεί στο πλήρωμα ζεστό κρασί. Έχω μια νύστα, που θα κοιμόμουν ευχαρίστως δυο μερόνυχτα!»

Κι έτσι, εκείνο το απόγευμα έβαλαν πλώρη για τα νοτιοανατολικά, και μέσα στη χαρά και την ανακούφιση κανένας δεν πρόσεξε πότε εξαφανίστηκε το άλμπατρος.

Οι τρεις κοιμισμένοι

Ο άνεμος δεν έπεσε ποτέ, μα κάθε μέρα μαλάκωνε, και στο τέλος τα κύματα έγιναν σαν ρυτίδες στα νερά, και το καράβι γλιστρούσε και πήγαινε σαν ν' αρμένιζε σε λίμνη. Και κάθε νύχτα έβλεπαν στην ανατολή νέους αστερισμούς, που κανένας δεν τούς είχε δει ποτέ στη Νάρνια —ούτε και πουθενά αλλού, σκέφτηκε η Λούσυ, χαρούμενη και φοβισμένη συνάμα. Τα καινούρια αστέρια ήταν μεγάλα και λαμπερά, κι οι νύχτες είχαν ζεστάνει. Οι περισσότεροι κοιμόντουσαν πια στο κατάστρωμα, ψιλοκουδεντιάζοντας ως αργά, ή έγερναν στην κουπαστή και χάζευαν το φωτεινό αφρό που χόρευε στην πλώρη.

Κι ένα βράδυ που η ομορφιά του σου 'κοδε την ανάσα, μ' ένα ηλιοδασίλεμα τόσο πορφυρό και μενεξεδένιο κι απέραντο, που θα 'λεγες πως είχε μεγαλώσει ο ουρανός, μπροστά τους, στα δεξιά της πλώρης, φάνηκε στεριά. Η στεριά τούς πλησίαζε αργά, και το φως που είχαν πίσω τους έκανε τ' ακρωτήρια και τις

κορφές της να μοιάζουν τυλιγμένα στις φλόγες. Σε λίγο, ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* αρμένιζε γιαλό γιαλό, κι όπως άφηνε πίσω του το δυτικό ακρωτήριο, μαύρο πάνω στον κόκκινο ουρανό, και σουβλερό σαν να 'ταν ψαλιδισμένο σε χαρτόνι, είδαν όλοι καλύτερα πώς ήταν αυτός ο άγνωστος τόπος. Δεν είχε βουνά, μόνο κάτι χαμηλούς λόφους με στρογγυλεμένες πλαγιές σαν μαξιλάρια. Από τους λόφους ερχόταν ένα υπέροχο άρωμα – «θαμπό και θαθυπόρφυρο» είπε η Λούσυ, κι ο Κασπιανός απάντησε: «Ξέρω, κατάλαβα τι εννοείς», αλλά του Έντμουντ του φάνηκε πως μυρίζει κάτι σάπιο, κι ο Ράινς συμφώνησε νοερά μαζί του.

Κι έτσι προχώρησαν, γιαλό γιαλό, περνώντας ένα ένα τα ακρωτήρια, με την ελπίδα να πετύχουν κάποιο ωραίο λιμάνι με θατιά νερά. Στο τέλος όμως συμβιβάστηκαν μ' έναν φαρδύ, ξέβαθο κολπίσκο. Και μόλο που έξω, στ' ανοιχτά, η θάλασσα ήταν λάδι, τώρα μεγάλα κύματα έσπαγαν στην αμμουδιά, κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* δεν μπόρεσε να πλησιάσει όσο λογάριαζε. Έριξαν λοιπόν άγκυρα κάπως μακριά, και βγήκαν στη στεριά με τη βάρκα, με κάμποσο κούνημα και κατάβρεγμα. Το Λόρδο Ρουπ τον άφησαν στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, γιατί είπε πως τα 'χε μπουχτίσει τα νησιά. Κι όσο έμειναν σ' εκείνο τον τόπο, δεν έχασαν απ' τ' αυτιά τους τον ήχο των κυμάτων που έσπαγαν στην ακτή.

Δυο άντρες έμειναν να φυλάνε τη βάρκα, κι ο Κασπιανός οδήγησε τους υπόλοιπους στην ενδοχώρα, όχι πολύ μακριά, γιατί ήταν ήδη αργά για εξερευνήσεις και το φως λιγόστευε. Δεν ήταν όμως ανάγκη να πάνε μακριά για να συναντήσουν την επόμενη περιπέτεια. Η επίπεδη κοιλάδα, που βρισκόταν στο κέ-

ντρο του κόλπου, δεν είχε δρόμους ούτε ίχνη κατοίκων. Ήταν στρωμένη με πυκνό, αφράτο χορτάρι, και τόπους τόπους είχε κάτι χαμηλά θαμνάκια – ρείκια του φάνηκαν του Έντμουντ, και η Λούσυ συμφώνησε. Ο Ευστάθιος, που ήταν πολύ καλός στη βοτανολογία, διαφώνησε, και μάλλον είχε δίκιο – πάντως, ό,τι κι αν ήταν εκείνα τα φυτά, έμοιαζαν πολύ με ρείκια.

Είχαν κάνει κιόλας απόσταση ενός βέλους απ' την ακτή, όταν ο Δρινιανός είπε: «Κοιτάξτε! Τι 'ν' αυτό;» κι όλοι σταμάτησαν.

«Σαν μεγάλα δέντρα μοιάζουν» είπε ο Κασπιανός.

«Εγώ λέω πως είναι πύργοι» είπε ο Ευστάθιος.

«Μπορεί να 'ναι και γίγαντες» είπε σιγανά ο Έντμουντ.

«Αν δεν πλησιάσουμε αρκετά, δεν πρόκειται να μάθουμε ποτέ τι είναι» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ, και τραβώντας το σπαθί του, προχώρησε πρώτος.

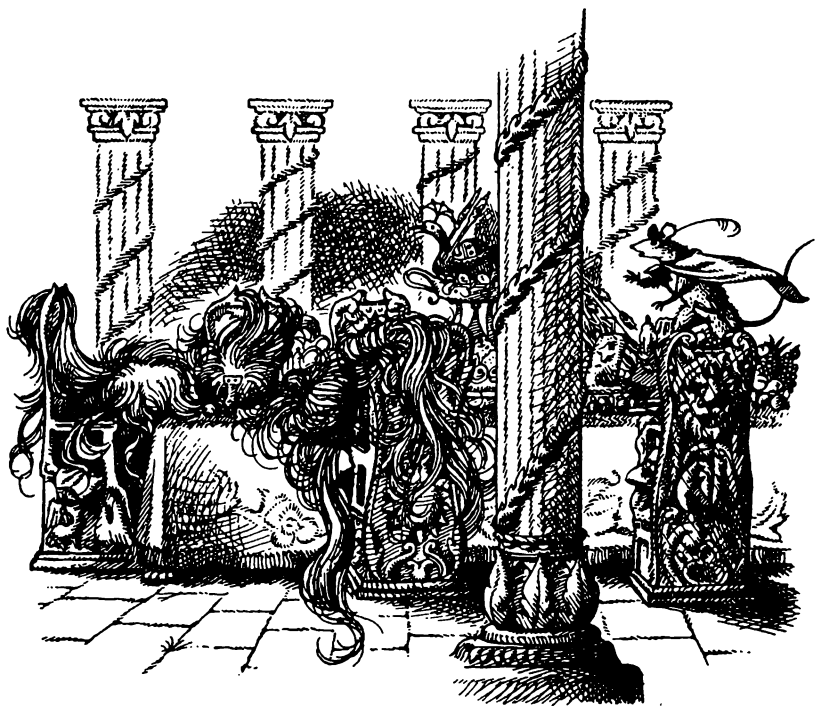
«Σαν χαλάσματα φαίνονται» είπε η Λούσυ, όταν πια είχαν πλησιάσει αρκετά, μαντεύοντας πιο σωστά απ' όλους.

Έδλεπαν τώρα έναν φαρδύ, παραλληλόγραμμο χώρο, που τον έκλειναν σμιλεμένες πέτρες και γκρίζες κολόνες, αλλά δεν είχε από πάνω σκεπή. Κι απ' άκρη σ' άκρη του τον χώριζε ένα μακρύ τραπέζι, ντυμένο με πλούσιο δαμασκηνό που σερνόταν ως το πάτωμα. Από τις δυο μεριές του είχε πέτρινα καθίσματα με βαριά σκαλίσματα και μεταξωτά μαξιλάρια. Και πάνω στο τραπέζι ήταν στρωμένα τόσα φαγητά, που δεν τα 'χαν δει ούτε στο Κάιρ Πάραβελ όταν βασίλευε ο Πέτρος ο Μεγάλος Βασιλιάς. Είχε γαλοπούλες και χήνες και φασιανούς, είχε κεφάλια αγριόχοιρων και ελάφια, είχε πίτες σε σχήμα καρδιών με ανοιγ-

μένα πανιά, κι άλλες όμοιες με δράκους ή ελέφαντες, είχε παγωμένες πουτίγκες και αστραφτερούς αστακούς, σολομούς που γυαλοκοπούσαν, αμύγδαλα, καρύδια και σταφύλια, ανανάδες και ροδάκινα, ρόδια, πεπόνια, ντομάτες. Είχε μπουνκάλες από χρυσάφι, ασήμι κι ένα περίεργα δουλεμένο γυαλί, και το άρωμα των φρούτων και του κρασιού ερχόταν προς το μέρος τους με τον άνεμο, σαν υπόσχεση ατέλειωτης ευτυχίας.

«Πόπο!» είπε σιγανά η Λούσυ.

Συνέχισαν να πλησιάζουν, αμίλητοι, χωρίς να κάνουν θόρυβο.

«Μα πού είναι οι καλεσμένοι;» ρώτησε ο Ευστάθιος.

«Αυτούς, να σου τους φέρω στο άψε σβήσε, αφεντικό» πετάχτηκε ο Ράινς. «Το μόνο εύκολο!»

«Κοιτάξτε!» είπε κοφτά ο Έντμουντ. Τώρα βρίσκονταν ανάμεσα στις κολόνες και πατούσαν στο πλακόστρωτο. Όλοι κοίταξαν εκεί που τους έδειχνε ο Έντμουντ. Στο κεφάλι του τραπεζιού και στις δυο θέσεις δεξιά κι αριστερά του, ήταν κάτι –ή, μάλλον, τρία κάτι.

«Τι ν' αυτά;» ρώτησε ψιθυριστά η Λούσυ. «Σαν κάστορες καθισμένοι στο τραπέζι μοιάζουν.»

«Ή σαν πελώριες φωλιές πουλιών» συμπλήρωσε ο Έντμουντ.

«Ή σαν μικρές θημωνιές» είπε ο Κασπιανός.

Ο Ριπιτσιπιτσιόπ πετάχτηκε μπροστά, πήδηξε σ' ένα κάθισμα κι από κει στο τραπέζι, και παρακάμπτοντας με χάρη, σαν χορευτής, τα κύπελλα με τα πολύτιμα πετράδια, τις πυραμίδες των φρούτων και τις φιλντισένιες αλατιέρες, έφτασε στον μυστηριώδη γκρίζο όγκο της άλλης άκρης, τον περιεργάστηκε, τον άγγιξε και τους φώναξε:

«Αυτοί εδώ αποκλείεται να πολεμήσουν!»

Και τώρα πλησίασαν κι οι άλλοι, κι είδαν καθισμένους στο τραπέζι τρεις άντρες –ή μάλλον τρία πλάσματα, που έπρεπε να τα κοιτάξεις πολύ προσεχτικά για να καταλάβεις πως ήταν άντρες. Είχαν γκρίζα μαλλιά, τόσο μακριά, που τους έπεφταν στα μάτια και τους σκέπαζαν το πρόσωπο, κι οι γενειάδες τους σέρνονταν στο τραπέζι αγκαλιάζοντας πιάτα, κύπελλα και πιατέλες όπως οι βατομουριές το φράχτη, κι ένα σωρά σερβίτσια είχαν κυλήσει απ' το τραπέζι στο πάτωμα μπερδεμένα σ' ένα πυκνό στρώμα από τρι-

χες. Και τα μαλλιά τους κρέμονταν πίσω, τόσο μακριά, που σκέπαζαν ως κάτω τα πέτρινα καθίσματα. Θα 'λεγες πως οι τρεις άντρες ήταν φτιαγμένοι μόνο από μαλλιά.

«Νεκροί είναι;» ρώτησε ο Κασπιανός.

«Δε μου φαίνεται, αφέντη» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, προσπαθώντας να ξεμπερδέψει και με τα δυο του ποδαράκια το χέρι του ενός μέσα απ' τα πυκνά μαλλιά. «Το χέρι του είναι ζεστό κι ο σφυγμός του χτυπάει.»

«Κι αυτό ζεστό είναι... Κι αυτό...» είπε ο Δρινιανός.

«Καλέ, κοιμούνται του καλού καιρού!» φώναξε ο Ευστάθιος.

«Πρέπει να κοιμούνται χρόνια» είπε ο Έντμουντ, «γι' αυτό μάκρυναν έτσι τα μαλλιά τους».

«Μόνο από μάγια έχω δει τέτοιον ύπνο» είπε η Λούσυ. «Καλά το 'νωσα εγώ απ' τη στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας εδώ πέρα. Όλο το νησί είναι γεμάτο μάγια. Εμάς περίμεναν για να τα λύσουμε;»

«Για να δούμε» είπε ο Κασπιανός, κι άρχισε να ταρακουνάει τον πρώτο κοιμισμένο. Για μια στιγμή, όλοι πίστεψαν πως κάτι θα γίνει, γιατί ο κοιμισμένος ανάσανε βαθιά και μουρμούρισε: «Τέρμα η ανατολή. Δεν πάει άλλο. Κάντε πανιά για τη Νάρνια». Κι αμέσως ξαναθυθίστηκε πιο βαθιά από πρώτα. Το βαρύ του κεφάλι κρέμασε πιο χαμηλά, πλησιάζοντας το τραπέζι, κι οι υπόλοιπες προσπάθειες του Κασπιανού πήγαν χαμένες. Σχεδόν τα ίδια έγιναν και με τον δεύτερο. «Δεν είμαστε κτήνη εμείς... Όσο μπορείτε, τραβάτε ανατολικά... Χώρες πίσω απ' τον ήλιο...» μουρμούρισε και ξαναθυθίστηκε στον ύπνο. Κι ο τρίτος είπε μόνο: «Μου περνάτε τη μουστάρδα, παρακαλώ;» και συνέχισε να ροχαλίζει.

«Κάντε πανιά για τη Νάρνια, ε;» είπε ο Δρινιανός.

«Σωστά» απάντησε ο Κασπιανός. «Δρινιανέ, νομίζω πως η αναζήτησή μας τελειώνει εδώ. Στάσου να δούμε τα δαχτυλίδια τους. Α, μάλιστα, να και τα οικόσημα. Αυτός εδώ είναι ο Λόρδος Ρεβιλιανός. Κι αυτός, ο Λόρδος Αργκόζ. Κι αυτός, ο Λόρδος Μάδραμορν.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα που δεν ξυπνάνε;» είπε η Λούσυ.

«Να με συγχωρούν οι Μεγαλειότητές σας» μίλησε τότε ο Ράινς, «αλλά δεν τσιμπάμε κάτι όσο τα κουβε-ντιάζουμε; Τέτοιο τραπέζι δε μας περιμένει κάθε μέρα...»

«Ούτε να το σκεφτείς!» είπε ο Κασπιανός.

«Βέβαια, βέβαια» είπαν κάμποσοι ναύτες. «Εδώ ο τόπος είναι μαγεμένος. Καλύτερα να γυρίσουμε στο καράβι μια ώρα αρχύτερα.»

«Να μου το θυμηθείτε» πετάχτηκε ο Ριπιτσιπιτσιίπ. «Οι τρεις Λόρδοι έφαγαν απ' αυτά και κοιμούνται εφτά χρόνια!»

«Εγώ δεν τ' αγγίζω, μακάρι να μου πάρεις το κεφάλι» είπε ο Δρινιανός.

«Μυστήριο πράμα! Τι γρήγορα που λιγοστεύει το φως...» είπε ο Ρύνελφος.

«Πίσω στο καράβι... Να γυρίσουμε πίσω» μουρμούρισαν οι ναύτες.

«Έτσι λέω κι εγώ» είπε ο Έντμουντ. «Κι αύριο θα δούμε τι θα κάνουμε με τους τρεις κοιμισμένους. Το φαί δεν πρέπει να τ' αγγίξουμε, κι ούτε έχει νόημα να περάσουμε τη νύχτα εδώ. Ο τόπος μυρίζει μάγια – και κίνδυνο!»

«Συμφωνώ με το Βασιλέα Εδμόνδο» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, «αλλά μόνο για το πλήρωμα εν γένει. Προσω-

πικώς, θα μείνω εδώ ώσπου να ξημερώσει».

«Είσαι στα καλά σου;» είπε ο Ευστάθιος.

«Βεβαίως. Η περιπέτεια είναι μεγάλη» απάντησε ο Ποντικός, «και ο κίνδυνος μάλλον ασήμαντος. Για μένα, θα 'ναι χειρότερο να γυρίσω στη Νάρνια και να τρώγομαι πως δείλιασα κι άφησα άλυτο τέτοιο μυστήριο».

«Τότε, θα μείνω μαζί σου» είπε ο Έντμουντ.

«Κι εγώ» πετάχτηκε ο Κασπιανός.

«Κι εγώ μαζί σας» φώναξε η Λούσυ. Κι έτσι, προσφέρθηκε να μείνει κι ο Ευστάθιος. Και πρέπει να ξέρετε πως ήταν πολύ γενναία απόφαση, γιατί όσα είχε ζήσει μαζί τους ως τότε, δεν τα 'χε δει ούτε στον ύπνο του πριν απ' την ώρα που βρέθηκε στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, και δεν ήταν καθόλου μαθημένος σε κινδύνους.

«Μεγαλειότατε, σας εξορκίζω...» είπε ο Δρινιανός.

«Όχι, Λόρδε μου» είπε ο Κασπιανός. «Η δική σου θέση είναι στο πλοίο. Κι ύστερα, είσαι στο πόδι απ' το πρωί. Εμείς είμαστε ξεκούραστοι.» Ακολούθησαν ένα σωρό επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα, και στο τέλος επικράτησε η άποψη του Κασπιανού. Κι όταν το πλήρωμα γύρισε στο καράβι κι άρχισε να σκοτεινιάζει, οι πέντε φρουροί –ή μάλλον οι τέσσερις, γιατί ο Ποντικός πρέπει να εξαιρεθεί– ένιωσαν κάτι παγωμένο να τους σφίγγει το στομάχι.

Χρειάστηκαν κάμποση ώρα για να διαλέξουν τις θέσεις τους. Το τραπέζι ήταν επικίνδυνο, κι όλοι σκέφτονταν το ίδιο πράγμα, μόλο που κανείς δεν το είπε φωναχτά. Όπως και να το κάνουμε, δεν ήταν εύκολη εκλογή. Κανένας δεν άντεχε να περάσει τη νύχτα δίπλα σ' αυτά τα τρομερά τριχωτά πλάσματα, που μπορεί να μην ήταν νεκρά, αλλά ούτε και ζωντα-

νά ήταν, με την κυριολεκτική σημασία της λέξης. Πάλι, αν κάθονταν στην πέρα άκρη του τραπεζιού, δε θα τους έβλεπαν καλά στο σκοτάδι, και δε θα τους έπαιρναν χαμπάρι αν σάλευαν. Χώρα που, μετά τα μεσάνυχτα, θα τους έχαναν τελείως απ' τα μάτια τους, κι η αγρύπνια θα πήγαινε χαμένη. Κι έτσι, γύριζαν γύρω γύρω στο τραπέζι, κι έλεγαν: «Ίσως από δω» ή «καλύτερα λίγο πιο κει» και «Απ' την εδώ μεριά ή απ' την απέναντι;» ώσπου επιτέλους κάθισαν στη μέση του τραπεζιού και λίγο πιο κει, μια ιδέα πιο κοντά στους κοιμισμένους. Κόντευε δέκα η ώρα κι ήταν πια σκοτεινά. Οι παράξενοι, άγνωστοι αστερισμοί άναβαν ολόλαμπροι στην ανατολή, κι η Λούσου αποφάσισε πως, τελικά, προτιμούσε τη Λεοπάρδαλη και το Πλοίο, τα γνώριμα αστέρια της Νάρνια.

Τυλίχτηκαν λοιπόν στους μανδύες τους και περίμεναν ακίνητοι. Στην αρχή, δοκίμασαν να πιάσουν κουδέντα, αλλά κανένας δεν είχε όρεξη για λόγια, κι έμειναν έτσι, καθισμένοι, χωρίς να κάνουν τίποτα, ακούγοντας τα κύματα που έσπαγαν στην ακτή.

Πέρασαν ώρες που τους φάνηκαν αιώνες, κι ήρθε μια στιγμή που όλοι ένιωσαν πως τους είχε πάρει ο ύπνος και μόλις τώρα ξυπνούσαν. Τ' αστέρια είχαν αλλάξει θέση απ' την τελευταία φορά που τα είχαν κοιτάξει, κι ο ουρανός ήταν κατάμαυρος, εκτός από ένα αχνό γκριζο που σημάδευε την ανατολή. Ήταν ξεπαγιασμένοι, μουδιασμένοι και διψούσαν, όμως κανείς τους δε μίλησε γιατί, επιτέλους, είχε αρχίσει να συμβαίνει κάτι.

Μπροστά τους, πέρα απ' τις κολόνες, ήταν η πλαγιά ενός χαμηλού λόφου. Και τώρα μια πόρτα άνοιξε στην πλαγιά κι από μέσα φάνηκε φως. Κάποιος δγήκε από την πόρτα και την ξανάκλεισε. Το πλάσμα

που είχε θγει, κρατούσε κάτι αναμμένο –κι αυτό το φως ήταν το μόνο που ξεχώριζε μες στο σκοτάδι. Το πλάσμα τους πλησίασε αργά αργά, κι όταν έφτασε στην απέναντι μεριά του τραπεζιού, είδαν πως ήταν μια ψηλόλιγνη κοπέλα με μακρύ γαλάζιο φόρεμα χωρίς μανίκια, και ξανθά μαλλιά που της σκέπαζαν τις πλάτες. Κι όλοι την κοίταξαν και κατάλαβαν για πρώτη φορά στη ζωή τους τι θα πει ομορφιά.

Η κοπέλα κρατούσε ένα ασημένιο καντηλέρι μ' ένα μεγάλο κερί, και το ακούμπησε στο τραπέζι. Δεν ξέρω αν είχε πέσει στο μεταξύ ο άνεμος που ερχόταν απ' τη θάλασσα, πάντως η φλόγα του κεριού στάθηκε ολόισια κι ασάλευτη, λες κι έκαιγε σ' ένα δωμάτιο με παράθυρα κλειστά και τραδηγμένες κουρτίνες. Άστραψαν στο φως του τ' ασήμια και τα χρυσάφια του τραπεζιού.

Και τώρα, η Λούσυ πρόσεξε κάτι πάνω στο τραπέζι. Κάτι που δεν το 'χε προσέξει ως τότε. Ήταν ένα πέτρινο μαχαίρι, κοφτερό σαν ατσάλι, ένα όπλο πανάρχαιο –και άγριο.

Κι όπως κοιτούσαν όλοι αμίλητοι, άξαφνα, πρώτος ο Ριπιτσιπιτσιίπ και δεύτερος ο Κασπιανός, πετάχτηκαν όρθιοι. Είχαν καταλάβει πως η άγνωστη κοπέλα ήταν κάποια μεγάλη αρχόντισσα.

«Ταξιδιώτες που ήρθατε από μακριά στο Τραπέζι του Ασλάν» είπε η κοπέλα, «γιατί δεν τρώτε και γιατί δεν πίνετε;»

«Κυρία» απάντησε ο Κασπιανός, «φοβηθήκαμε. Νομίζαμε πως το φαί δύθισε τους φίλους μας σ' αυτόν το μαγεμένο ύπνο».

«Ούτε που το άγγιξαν το φαί» απάντησε η κοπέλα.

«Σας παρακαλώ» είπε η Λούσυ, «πείτε μας τι έπαθαν...»

«Εδώ κι επτά χρόνια» είπε η κοπέλα, «έφτασαν εδώ μ' ένα καράβι που είχε πανιά κουρελιασμένα και σκαρί τσακισμένο. Είχαν και λίγους ναύτες μαζί τους, κι όταν ανακάλυψαν το Τραπέζι, ο ένας είπε: “Ωραίος τόπος. Δέστε τις μούδες, αφήστε τα κουπιά. Ας μείνουμε εδώ, να τελειώσουμε ειρηνικά τη ζωή μας”. Κι ο δεύτερος είπε: “Όχι, να κάνουμε πανιά για τη δύση, να γυρίσουμε στη Νάρνια. Μπορεί να 'χει πεθάνει ο Μιράζ”. Όμως ο τρίτος, που ήταν πολύ αυταρχικός, πετάχτηκε πάνω και φώναξε: “Όχι, μα τον ουρανό! Είμαστε άντρες και Τελμαρινοί, δεν είμαστε κτήνη! Την περιπέτεια πρέπει να ζητάμε. Πάντα την περιπέτεια. Έτσι κι αλλιώς, δεν έχουμε πολλή ζωή μπροστά μας. Όση μας απομένει, ας την περάσουμε ταξιδεύοντας στον ακατοίκητο κόσμο Πίσω απ' την Ανατολή”. Κι έπειτα λογόφεραν, κι ο τρίτος άρπαξε το Πέτρινο Μαχαίρι που βλέπετε. Ήθελε να φοβερήσει τους συντρόφους του. Όμως αυτό το μαχαίρι δεν κάνει να το αγγίζει κανείς, και μόλις έσφιξε τα δάχτυλά του στη λαβή, ύπνος βαθύς τους αγκάλιασε και τους τρεις, και δε θα ξυπνήσουν αν δε λυθούν τα μάγια».

«Τι είναι το Πέτρινο Μαχαίρι;» ρώτησε ο Ευστάθιος.

«Κανένας σας δεν ξέρει;» είπε η κοπέλα.

«No... νομίζω... Κάπου το 'χω ξαναδεί» είπε η Λούσυ. «Μ' ένα τέτοιο μαχαίρι, τα παλιά χρόνια, θέλησε να σκοτώσει τον Ασλάν πάνω στο Πέτρινο Τραπέζι... η Λευκή Μάγισσα!»

«Αυτό είναι» απάντησε η κοπέλα, «και το φυλάμε εδώ ευλαδικά, ώσπου να σβήσει ο κόσμος».

Και τότε μίλησε ο Έντμουντ, που όσο προχωρούσε η συζήτηση, έδειχνε όλο και πιο εκνευρισμένος:

«Μια στιγμή! Μπορεί να 'μαι δειλός που δεν έφαγα τίποτα απ' το τραπέζι –όμως ανάγωγος δεν είμαι... Ξέρετε, σ' αυτό το ταξίδι περάσαμε πολλές περιπέτειες και... και τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται. Όταν κοιτάζω το πρόσωπό σας, σας πιστεύω –μα το ίδιο θα γινόταν κι αν ήσαστε μάγισσα. Πώς ξέρουμε πώς είστε φίλη;»

«Δε θα το μάθετε ποτέ» είπε η κοπέλα. «Στο χέρι σας είναι να το πιστέψετε ή να μην το πιστέψετε.»

Και μέσα στη σιωπή που ακολούθησε, αντήχησε καθαρή και σταθερή η φωνούλα του Ριπιτσιπιτσιπί:

«Αφέντη» είπε στον Κασπιανό, «αν έχεις την καλοσύνη, βάλε μου κρασί στο κύπελλό μου. Είναι πολύ βαρύ το μπουκάλι, δεν μπορώ να το σηκώσω –και θέλω να πιώ στην υγεία της Κυρίας».

Ο Κασπιανός υπάκουσε, και το Ποντίκι, όρθιο πάνω στο τραπέζι, ύψωσε το χρυσό κύπελλο με τα μπροστινά του ποδαράκια και είπε: «Κυρία, πίνω

στην υγείά σας». Κι έπειτα έπεσε με τα μούτρα στον κρύο φασιανό, και σε λίγο όλοι ακολουθούσαν το παράδειγμά του. Είχαν μια πείνα που δεν περιγράφεται, και τα φαγητά, αν και ακατάλληλα για πρόγευμα, ήταν ένα κι ένα για πολύ καθυστερημένο δείπνο.

«Γιατί το λέτε Τραπέζι του Ασλάν;» ρώτησε η Λούσυ.

«Αυτός πρόσταξε να το στρώσουμε εδώ» είπε η κοπέλα, «για όσους έρχονται από μακριά. Λένε πως το νησί μας είναι το Τέλος του Κόσμου, γιατί ακόμα κι αν συνεχίσεις το ταξίδι, εδώ θα είναι πάντα η Αρχή του Τέλους».

«Και δε χαλάει το φαί;» ρώτησε ο Ευστάθιος, που ήταν πρακτικό πνεύμα.

«Κάθε μέρα τρώγεται, και κάθε μέρα στρώνεται καινούριο» είπε η κοπέλα. «Περίμενε και θα δεις.»

«Και τους Κοιμισμένους, τι θα τους κάνουμε;» ρώτησε ο Κασπιανός. «Στον κόσμο όπου ζουν οι φίλοι μου» (κι έδειξε μ' ένα νεύμα τον Ευστάθιο και τα Πηδενσόπουλα) «υπάρχει μια ιστορία, για το βασιλόπουλο που φτάνει σ' ένα κάστρο και τους βρρίσκει όλους κοιμισμένους από μάγια. Σ' αυτή την ιστορία, τα μάγια λύνονται μόλις το βασιλόπουλο φιλήσει την Κοιμισμένη Βασιλοπούλα».

«Εδώ δεν είναι έτσι» είπε η κοπέλα. «Εδώ δεν μπορεί κανείς να φιλήσει τη βασιλοπούλα αν δε λύσει πρώτα τα μάγια.»

«Τότε, στ' όνομα του Ασλάν» είπε ο Κασπιανός, «δείξε μου πώς, και το κάνω αμέσως!»

«Ο πατέρας μου θα σου δείξει» είπε η κοπέλα.

«Ο πατέρας σου!» φώναξαν όλοι μαζί. «Ποιος είναι; Και πού βρίσκεται;»

«Να τον» είπε η κοπέλα, και γυρίζοντας τους έδειξε την πόρτα στην πλαγιά του λόφου. Τώρα την ξεχώριζαν καλύτερα, γιατί όσο μιλούσαν, τ' αστέρια είχαν θαμπώσει κι ένα άσπρο φως έσκιζε τόπους τόπους το σταχτή ουρανό της ανατολής.

Η αρχή του τέλους του κόσμου

Η πόρτα άνοιξε αργά αργά, και βγήκε μια σιλουέτα ψηλή και στητή σαν της κοπέλας, μα λίγο πιο γεμάτη. Και μόλο που δεν κρατούσε κερί, έμοιαζε ν' ακτινοβολεί κάποιο φως. Η σιλουέτα προχώρησε προς το μέρος τους, κι η Λούσυ είδε τότε πως ήταν ένας γέρος. Τ' ασημένια του γένια κρέμονταν ως κάτω, στα πόδια του, τ' ασημένια μαλλιά του ακουμπούσαν στις φτέρνες του, κι ο μακρύς του χιτώνας έμοιαζε καμωμένος από προδιές ασημένιων προβάτων. Ήταν τόσο γλυκός και σοβαρός, που οι ταξιδιώτες σηκώθηκαν πάλι όρθιοι και δε μίλησαν.

Ο γέρος πλησίασε αμίλητος και στάθηκε στην άλλη μεριά του τραπεζιού, αντίκρυ στην κόρη του. Κι έπειτα σήκωσαν κι οι δυο τα χέρια τους και γύρισαν προς την ανατολή, κι έτσι, με τα χέρια τεντωμένα μπροστά, άρχισαν να τραγουδούν. Θα 'θελα πολύ να σας μιλήσω γι' αυτό το τραγούδι, μα κανένas απ' τους ταξιδιώτες δεν μπόρεσε να το θυμηθεί μετά. Η

Λούσυ είπε μόνο πως είχαν ψιλές φωνές, σχεδόν στριγκές, αλλά πολύ ωραίες, κι έλεγαν «ένα ψυχρό τραγούδι, ένα τραγούδι που ταιριάζει στο ξημέρωμα». Κι όσο τραγουδούσαν, τα γκριζα σύννεφα σηκώνονταν απ' τον ουρανό της ανατολής και το άσπρο φως απλωνόταν ολοένα, ώσπου ο ουρανός έγινε κατάλευκος κι η θάλασσα άστραψε σαν ασήμι. Κι όλο τραγουδούσαν, ώσπου η ανατολή ρόδισε και βγήκε ο ήλιος απ' τη θάλασσα, και μια μακριά, πλατιά ακτίνα φώτισε απ' άκρη σ' άκρη το Τραπέζι, με τα χρυσάφια και τ' ασήμια του και το Πέτρινο Μαχαίρι.

Κάνα δυο φορές ως τότε, οι Ναρνιανοί είχαν σκεφτεί πως ο ήλιος που ανάτελλε έμοιαζε μεγαλύτερος σε τούτες τις θάλασσες απ' ό,τι στην πατρίδα τους. Αυτή τη φορά δεβαιώθηκαν –δε χωρούσε αμφιβολία. Η λάμψη της ηλιαχτίδας που έσκιζε την πρωινή πάχνη κι ακουμπούσε στο τραπέζι, ξεπερνούσε κάθε λάμψη που είχαν δει τα μάτια τους. Όπως είπε αργότερα ο Έντμουντ, «Απ' όσα θαύματα έγιναν σ' εκείνο το ταξίδι, ήταν η πιο συγκλονιστική στιγμή». Ήξεραν πως είχαν φτάσει πια στην Αρχή του Τέλους του Κόσμου.

Και τότε, είδαν κάτι να ξεκολλάει απ' την καρδιά του ήλιου και να τους πλησιάζει πετώντας –αλλά μπορεί και να τους φάνηκε, γιατί ποιος μπορεί να κοιτάξει κατάματα τον ήλιο για να δεβαιωθεί; Κι αμέσως ο αέρας πλημμύρισε φωνές –φωνές που έπιαναν το τραγούδι της Κυρίας και του Πατέρα, όμως σε τόνους πιο άγριους, σε μια γλώσσα που δεν την καταλάβαινε κανείς. Και σε λίγο οι ταξιδιώτες είδαν σε ποιους ανήκαν οι φωνές. Ήταν πουλιά, μεγάλα άσπρα πουλιά, εκατοντάδες, χιλιάδες πουλιά, που έρχονταν και κάθονταν παντού, στα χόρτα, στο πλα-

κόστρωτο, στο τραπέζι, στους ώμους τους, στα χέρια, στα κεφάλια, κι ο τόπος άσπρισε σαν χιονισμένος. Γιατί τα πουλιά δεν είχαν μόνο το χρώμα του χιονιού, μα όπου κάθονταν, άλλαζαν και μπέρδευαν το σχήμα των ανθρώπων και των πραγμάτων. Κι ανάμεσα απ' τις φτερούγες των πουλιών που τη σκέπαζαν, η Λούσυ είδε ένα πουλί να πλησιάζει πετώντας το Γέρο. Στο ράμφος του κρατούσε κάτι που έμοιαζε με μικρό καρπό, εκτός κι αν ήταν αναμμένο καρβουνάκι –που μπορεί και να 'ταν, γιατί σε τύφλωνε όταν το κοιτούσες. Και το πουλί απόθεσε το καρβουνάκι στο στόμα του Γέρου.

Τα πουλιά τέλειωσαν το τραγούδι τους κι έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά. Κι όταν τραθήχτηκαν, στο τραπέζι δεν υπήρχε πια τίποτα πόσιμο ή φαγώσιμο. Κι έπειτα τα πουλιά πήραν στο ράμφος τους τ' αποφάγια, κόκαλα, φλούδες και τσόφλια, και ξανάφυγαν πετώντας, εκατοντάδες και χιλιάδες μαζί, προς τον ήλιο που όλο ανέβαινε. Και τώρα που δεν τραγουδούσαν πια, το φτεροκόπημά τους τράνταζε τον αέρα. Οι ταξιδιώτες είδαν το τραπέζι άδειο και πεντακάθαρο, και τους τρεις ναρνιανούς Λόρδους να κοιμούνται του καλού καιρού.

Και μόνο τότε γύρισε στους ταξιδιώτες ο Γέρος και τους καλωσόρισε.

«Κύριε» είπε ο Κασπιανός, «πώς να λύσουμε τα μάγια που κρατούν κοιμισμένους τους τρεις Λόρδους της Νάρνια;»

«Να σου το πω ευχαρίστως, γιε μου» είπε ο Γέρος. «Για να λύσεις τα μάγια, πρέπει να ταξιδέψεις ως το Τέλος του Κόσμου, ή όσο πιο κοντά μπορέσεις να πλησιάσεις, και να γυρίσεις πίσω χωρίς ένα σύντροφό σου.»

«Και τι θ' απογίνει αυτός ο σύντροφος;» ρώτησε ο Ριπιτσιπιτσιπ.

«Πρέπει να συνεχίσει, να φτάσει ως το απώτατο σημείο της ανατολής, και να μην ξαναγυρίσει πια στον κόσμο.»

«Αυτό ποθεί κι εμένα η καρδιά μου» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ.

«Κύριε, κοντεύουμε να φτάσουμε στο Τέλος του

Κόσμου;» ρώτησε ο Κασπιανός. «Ξέρετε καθόλου τις θάλασσες και τις στεριές που βρίσκονται πιο ανατολικά από δω;»

«Τις έχω δει, πολύ καιρό πριν» είπε ο Γέρος, «αλλά από ψηλά. Δεν ξέρω να σας πω όσα ζητούν συνήθως να μάθουν οι ναυτικοί».

«Δηλαδή, πετούσατε στον αέρα;» ξεφούρνισε ο Ευστάθιος, που τον έτρωγε η περιέργεια.

«Ήμουν πολύ πιο ψηλά απ' τον αέρα, γιε μου» απάντησε ο Γέρος. «Είμαι ο Ραμάντου. Α, κοιταζόσαστε απορημένοι. Δεν το 'χετε ξανακούσει αυτό το όνομα. Φυσικό είναι, γιατί έπαψα να είμαι αστέρι πολύ πριν γνωρίσει τον κόσμο κανένας από σας, κι οι αστερισμοί έχουν αλλάξει πια.»

«Φίλε μου!» έκανε ο Έντμουντ μεσ' απ' τα δόντια του. «Συνταξιούχο αστέρι!»

«Και τώρα, δεν είσατε αστέρι;» ρώτησε η Λούσυ.

«Είμαι Αστέρι Που Αναπαύεται, κόρη μου» απάντησε ο Ραμάντου. «Όταν έδυσσα για τελευταία φορά, τόσο γέρος και τόσο κουρασμένος, που δεν περιγράφεται, μ' έφεραν σ' αυτό το νησί. Τώρα δεν είμαι τόσο γέρος όσο πριν. Κάθε πρωί, ένα πουλί μου φέρνει ένα μούρο της φωτιάς απ' τις κοιλάδες του Ήλιου, και κάθε μούρο της φωτιάς μ' αλαφρώνει λίγο λίγο απ' τα γερατειά μου. Κι όταν ξαναγίνω παιδί, σαν γεννημένος χτες, τότε πάλι θ' ανατείλω από δω, απ' την ανατολική άκρη της γης, και θα ξαναμπώ στο μεγάλο χορό.»

«Στον κόσμο μας» είπε ο Ευστάθιος, «τ' αστέρια είναι πελώριες μπάλες από διάπυρα αέρια».

«Ακόμα και για τον δικό σου κόσμο, γιε μου, αυτό που λες δεν είναι τ' αστέρια, αλλά μονάχα η ύλη των αστεριών. Στον δικό μου κόσμο πρέπει να γνωρίσατε

ήδη ένα αστέρι. Δεν είχατε περάσει από του Κοριά-
κιν;».

«Κι αυτό συνταξιούχο αστέρι είναι;» ρώτησε η
Λούσυ.

«Όχι ακριβώς» είπε ο Ραμάντου. «Δεν είναι ανά-
παυση να κυβερνάς τα Χαζούλικά. Μάλλον τιμωρία
θα το 'λεγα. Αν όλα είχαν πάει καλά, θα φώτιζε τον
ουρανό του κόσμου χιλιάδες χρόνια ακόμη.»

«Τι έκανε;» ρώτησε ο Κασπιανός.

«Παιδί μου» είπε ο Ραμάντου, «εσύ, ένας Γιος του
Αδάμ, δεν επιτρέπεται να μάθεις σε τι παράπτωμα
μπορεί να πέσει ένα αστέρι. Ελάτε όμως, μη χάνουμε
καιρό με κουβέντες. Έχετε πάρει την απόφασή σας;
Θα πάτε στην άκρη της ανατολής και θα γυρίσετε,
αφήνοντας πίσω ένα σύντροφό σας για να λυθούν τα
μάγια; Ή θα τραδήξετε δυτικά;»

«Κύριέ μου» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ, «δεν τίθεται θέ-
μα. Σκοπός της αναζήτησής μας ήταν να σώσουμε απ'
τα μάγια αυτούς τους τρεις Λόρδους.»

«Συμφωνώ» είπε ο Κασπιανός. «Αλλά κι έτσι να
μην ήταν, δε θα το άντεχε η καρδιά μου να μη φτά-
σουμε στο Τέλος του Κόσμου, τουλάχιστον ως εκεί
που μπορεί να μας πάει ο *Ταξιδιώτης της Αυγής*.
Σκέφτομαι όμως και τους ναύτες. Όλοι δέχτηκαν να
με ακολουθήσουν ώσπου να θρούμε τους Εφτά Λόρ-
δους, όχι ως το Τέλος του Κόσμου. Ανατολικά από
δω είναι η άκρη της γης, που κανένας δεν ξέρει πόσο
απέχει. Οι ναύτες είναι γενναία παλικάρια, όμως το
βλέπω πως μερικοί έχουν κουραστεί και περιμένουν
πώς και τι να ξανακάνουμε πανιά για τη Νάρνια.
Λοιπόν, νομίζω πως δεν πρέπει να προχωρήσουμε
χωρίς να τους το πούμε και ν' ακούσουμε αν συμφω-
νούν. Κι ύστερα, είναι κι ο καημένος ο Λόρδος Ρουπ.

Έχει γίνει ερείπιο, ο δύστηχος...»

«Γιε μου» είπε το αστέρι, «και να 'θελες, δε θα γινόταν να σαλπάρεις για το Τέλος του Κόσμου μαζί με συντρόφους απρόθυμους ή ξεγελασμένους. Δε λύνονται έτσι τα μεγάλα μάγια. Οι σύντροφοί σου πρέπει να ξέρουν πού πηγαίνουν και γιατί. Όμως... για ποιον δύστηχο μιλούσες;»

Κι ο Κασπιανός είπε στον Ραμάντου την ιστορία του Ρουπ.

«Εγώ μπορώ να του δώσω αυτό που λαχταράει» είπε ο Ραμάντου. «Σε τούτο το νησί υπάρχει ένας ύπνος χωρίς μέτρο και όριο, ένας ύπνος, που μέσα του δεν αντηχεί ποτέ πατημασιά ονείρου. Άφησέ τον να μείνει μ' αυτούς τους τρεις και να πει λησμονιά ώσπου να γυρίσετε.»

«Καλά σου λέει, Κασπιανέ» είπε η Λούσου. «Να δεις που κι ο ίδιος θα το θέλει.»

Πάνω στην ώρα, ακούστηκαν να ζυγώνουν δήματα και φωνές: ήταν ο Δρινιανός με το πλήρωμα του *Ταξιδιώτη της Αυγής*. Μα όταν είδαν τον Ραμάντου και την κόρη του, όλοι σταμάτησαν ξαφνιασμένοι και μαντεύοντας πως είχαν να κάνουν με πλάσματα αρχοντικά, έβγαλαν τα σκουφιά και τα καπέλα τους. Κάποια μάτια καρφώθηκαν παραπονεμένα στα άδεια πιάτα και στα μπουκάλια του τραπεζιού.

«Καπετάνιε» είπε ο Βασιλιάς στον Δρινιανό, «στείλε σε παρακαλώ δυο άντρες στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, να δώσουν ένα μήνυμα στο Λόρδο Ρουπ. Να του πουν πως οι τελευταίοι απ' τους παλιούς του συντρόφους κοιμούνται εδώ, μ' έναν ύπνο χωρίς όνειρα, και πως κι αυτός μπορεί να κοιμηθεί μαζί τους».

Κι όταν έγινε όπως παράγγειλε, ο Κασπιανός είπε στους ναύτες να καθίσουν, και τους εξήγησε καταλε-

πτώς πώς είχαν τα πράγματα. Μεγάλη σιωπή ακολούθησε τα λόγια του, ακούστηκαν μερικά ψιθυρίσματα, και στο τέλος σηκώθηκε ο αρχιλοστρόμος.

«Μεγαλειότατε» είπε, «πολλοί από μας, καιρό τώρα, θέλαμε να ρωτήσουμε κάτι: είτε από δω αρχίσει η επιστροφή μας είτε απ' αλλού, πώς θα φτάσουμε στην πατρίδα; Ίσαμε τώρα, είχαμε μόνο δυτικούς και βορειοδυτικούς ανέμους, αν εξαιρέσω κάνα δυο μπουνάτσες. Αν δε γυρίσει ο άνεμος, τι ελπίδα μένει να ξαναδούμε τη Νάρνια; Κι ύστερα, τα εφόδια δε θα φτάσουν αν κάνουμε όλο το δρόμο με τα κουπιά!».

«Σαν στεριανός μιλάς» τον έκοψε ο Δρινιανός. «Αυτές οι θάλασσες έχουνε πάντα δυτικούς ανέμους στα τέλη του καλοκαιριού. Με τον καινούριο χρόνο οι άνεμοι αλλάζουν, και θα 'χουμε όσους τραβάει η ψυχή σου για να γυρίσουμε δυτικά –ίσως και παραπάνω απ' ό,τι χρειαζόμαστε, αν με πληροφορούν σωστά.»

«Έτσι, είναι, αφέντη μου» πετάχτηκε ένας γέρο-θαλασσινός από την Γκάλμα. «Γενάρη και Φλεβάρη σηκώνονται απ' την ανατολή μεγάλες φουρτούνες. Και, με την άδειά σου, αν έκανα εγώ κουμάντο στο καράβι, θα 'λεγα να ξεχειμωνιάσουμε δωνά, και κατά το Μάρτη να φύγουμε για την πατρίδα.»

«Και τι θα τρώτε όλο το χειμώνα;» ρώτησε ο Ευστάθιος.

«Αυτό το τραπέξι» είπε ο Ραμάντου, «θα γεμίζει με βασιλικά φαγιά κάθε ηλιοδασίλεμα».

«Τώρα, μάλιστα!» είπαν κάμποσοι ναύτες.

«Μεγαλειότατοι» είπε ο Ρούνελφος, «έχω κι εγώ να πω κάτι. Σ' αυτό το ταξίδι κανένας μας δεν ήρθε με το ζόρι. Είμαστε όλοι εθελοντές. Τώρα δέδαια, μερικοί κοιτάζουν το τραπέξι και ονειρεύονται βασιλικά

τσιμπούσια, όμως τη μέρα που σαλπάρουμε από το Κάιρ Πάραβελ μιλούσαν μόνο για περιπέτειες, κι ορκίζονταν να μη γυρίσουν αν δε φτάσουν στην άκρη του κόσμου. Και πίσω, στο μόλο, έμειναν μερικοί που θα 'διναν ό,τι είχαν και δεν είχαν για να 'ρθουν μαζί μας. Εκείνη τη μέρα μετρούσε πιο πολύ να 'σαι μούτσος στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, παρά να φοράς βασιλική κορόνα. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε. Να, θέλω να πω πως θα 'ναι πιο χαζός κι απ' τα Χαζουλόποδα όποιος ξεκινάει για τέτοιο ταξίδι, και γυρίζει στον τόπο του λίγο πριν φτάσει στο Τέλος του Κόσμου, μόνο και μόνο γιατί δεν το λέει η καρδιά του να προχωρήσει!».

Κάμποσοι ναύτες χειροκρότησαν, αλλά μερικοί μουρμούρισαν πως δεν πειράζει, καλά είναι κι έτσι.

«Δύσκολα τα βλέπω» ψιθύρισε ο Έντμουντ στον Κασπιανό. «Αν μείνουν πίσω οι μισοί, τι θα κάνουμε;».

«Στάσου» απάντησε ψιθυριστά ο Κασπιανός. «Δεν εξάντλησα όλα τα μέσα.»

«ΡΙπ, δε μιλάς;» είπε σιγανά η Λούσυ.

«Να μιλήσω; Και γιατί να μιλήσω, Μεγαλειότατη;» απάντησε μεγαλόφωνα ο Ριπιτσιπιτσιπ για να τον ακούσουν όλοι. «Εγώ τα δικά μου σχέδια τα έχω κάνει. Όσο μπορώ, θα συνεχίσω ανατολικά με τον *Ταξιδιώτη της Αυγής*. Κι αν το καράδι μ' εγκαταλείψει, θα προχωρήσω με το βαρκάκι μου και το κουπί. Κι αν το βαρκάκι βουλιάξει, θα συνεχίσω κολυμπώντας και με τα τέσσερα πόδια μου. Κι αν οι δυνάμεις μου μ' εγκαταλείψουν πριν φτάσω στη χώρα του Ασλάν ή πριν βουτήξω απ' την άκρη του κόσμου σε κάποιον αιώνιο καταρράχτη, τότε θα βουλιάξω με τη μουσούδα μου στραμμένη προς την ανατολή, και στη Νάρνια

αρχηγός των Ποντικών Που Μιλούν θα γίνει ο Πιπι-
τσίκ.»

«Καλά σας λέει» φώναξε ένας ναύτης. «Κι εγώ τα ίδια ακριβώς θα 'κανα, εκτός απ' το βαρκάκι –που δε με χωράει.» Και πρόσθεσε πιο σιγανά: «'Οχι, θ' αφήσω να μου κάνει τον έξυπνο ο Ποντικός!»

Και τότε σηκώθηκε ο Κασπιανός. «Φίλοι» είπε, «νομίζω πως δεν έχετε καταλάβει το σκοπό μας. Μιλάτε σαν να σας πλησίασα με το χέρι απλωμένο, ζητιανεύοντας συντρόφους, μα δεν είναι έτσι. Εγώ, μαζί με τα βασιλικά αδέρφια μου, το συγγενή τους, τον άξιο ιππότη Ριπιτσιπιτσίπ και το Λόρδο Δρινιανό, είχαμε μια αποστολή: να φτάσουμε στην άκρη του κόσμου. Κι αν ευαρεστηθούμε, θα επιλέξουμε απ' όσους δηλώσουν πρόθυμοι, μόνο αυτούς που θα κριθούν άξιοι για μια τόσο υψηλή αποστολή. Εμείς δεν είπαμε ποτέ πως μπορεί να 'ρθει όποιος θέλει. Γι' αυτό, θα διατάξω τώρα το Λόρδο Δρινιανό και τον Ράινς να λογαριάσουν προσεχτικά ποιοι από σας είναι οι καλύτεροι στη μάχη, οι πιο έμπειροι στη θάλασσα και πιο αφοσιωμένοι στο πρόσωπό μου, ποιοι έχουν το πιο καθαρό αίμα, το πιο έντιμο παρελθόν και τους καλύτερους τρόπους, κι έπειτα, όπως συμφωνήσαμε, θα μου δώσουν τα ονόματά τους». Κοντοστάθηκε λίγο, και συνέχισε πιο γρήγορα: «Μα τη Χαίτη του Ασλάν! Θαρρείτε πως έτσι απλά κι ανέξοδα θα εξασφαλίσετε το προνόμιο να δείτε τα Έσχατα των Έσχατων Πραγμάτων; Όποιος μας ακολουθήσει, θα κερδίσει τον τίτλο του “Ταξιδιώτη της Αυγής”, που θα 'ναι κληρονομικός και για τους απογόνους του, κι όταν γυρίσουμε με το καλό στο Κάιρ Πάραβελ, θα πάρει όσο χρυσάφι ή γη χρειαστεί για να ζήσει πλούσιος την υπόλοιπη ζωή του. Λοιπόν, διαλυθείτε,

σκορπίζεται στο νησί. Σε μισή ώρα θα πάρω τα ονόματα από το Λόρδο Δρινιανό».

Έπεσε μια αμήχανη σιωπή, κι έπειτα οι ναύτες προσκύνησαν κι άρχισαν να φεύγουν, ένας από δω, άλλος από κει. Οι περισσότεροι μαζεύονταν παρέες παρέες για να τα μιλήσουν.

«Και τώρα, ο Λόρδος Ρουπ» είπε ο Κασπιανός.

Μα καθώς γύριζε προς το τραπέζι, ανακάλυψε πως ο Λόρδος Ρουπ θρυσκόταν ήδη εκεί. Είχε έρθει, βουδός και απαρατήρητος, όσο βαστούσε η συζήτηση, και τώρα καθόταν δίπλα στο Λόρδο Αργκόζ. Η κόρη του Ραμάντου τον παράστεκε, λες και τον είχε βοηθήσει να καθίσει, και πίσω του ο Ραμάντου ακουμπούσε τα χέρια του στο ψαρό κεφάλι του Ρουπ. Ακόμα και στο φως του ήλιου, μια αχνή ασημιά λάμψη έδγαινε απ' τα χέρια του άστρου. Το σκαμμένο πρόσωπο του Ρουπ χαμογέλασε. Άπλωσε τα χέρια στη Λούσυ και στον Κασπιανό σαν να 'θελε να πει κάτι, κι έπειτα το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ, γεμάτο ευδαιμονία, αναστέναξε βαθιά, ανακουφισμένος, και το κεφάλι του έγειρε μπροστά. Είχε αποκοιμηθεί.

«Τον καημενούλη τον Ρουπ» είπε η Λούσυ. «Ευτυχώς! Πρέπει να πέρασε μεγάλα βάσανα...»

«Ας μην τα σκέφτομαι καλύτερα» είπε ο Ευστάθιος.

Στο μεταξύ, τα λόγια του Κασπιανού, ενισχυμένα ίσως κι απ' τα μάγια του νησιού, έφεραν το ποθητό αποτέλεσμα. Πολλοί, που ως τώρα δεν έβλεπαν την ώρα να τελειώσει το ταξίδι, ανυπομονούσαν να το συνεχίσουν. Και κάθε φορά που κάποιος έλεγε πως πήρε απόφαση να προχωρήσει, οι υπόλοιποι ένιωθαν πιο λίγοι και πιο ντροπιασμένοι. Κι έτσι, πριν περάσει η μισή ώρα, ένα σωρό ναύτες είχαν βάλει στη μέ-

ση το Δρινιανό και το Ράινς, και τους χιλιοπαρακαλούσαν να τους προτείνουν στον Κασπιανό. Και στο τέλος μόνο τρεις έμειναν που δεν ήθελαν ν' ακολουθήσουν, και δοκίμασαν να μεταπείσουν τους αποφασισμένους. Και σε λίγο ακόμα, έμεινε μόνο ένας, αλλά κι αυτός φοβόταν να κάτσει στο νησί ολομόναχος, κι άλλαξε γνώμη.

Στο τέλος της διορίας, μαζεύτηκαν πάλι στο Τραπεζί του Ασλάν και παρατάχθηκαν από τη μια πλευρά. Ο Δρινιανός και ο Ράινς κάθισαν δίπλα στον Κασπιανό και του έδωσαν αναφορά, κι ο Κασπιανός τους δέχτηκε όλους –εκτός από κείνον που το μετάνιωσε την τελευταία στιγμή. Αυτός ο ναύτης, που τον έλεγαν Πίτενκρημ, έμεινε στο Νησί του Άστρου όταν οι άλλοι σαλπάρισαν για το Τέλος του Κόσμου, κι έσκασε απ' το κακό του που δεν τον πήραν. Κι επειδή δεν ήταν απ' τους τύπους που θα είχαν να συζητήσουν τίποτα με τον Ραμάντου και την κόρη του (κι ο Ραμάντου με την κόρη του δεν είχαν και πολλά να του πουν), σκυλοβαρέθηκε, κι ύστερα έδρεχε όλη την ώρα, και μόλο που το Τραπεζί στρωνόταν κάθε βράδυ με του πουλιού το γάλα, ο Πίτενκρημ δε φχαριστήθηκε μπουνκιά. Μετά, είπε πως έτρεμε το φυλλοκάρδι του όταν καθόταν θεομόναχος (καμιά φορά μες στη βροχή), κι έβλεπε τους τέσσερις Λόρδους να κοιμούνται στην άλλη άκρη του Τραπεζιού. Κι όταν γύρισαν οι σύντροφοί του, ένιωθε τόσο παραπεταμένος, που δεν τους ακολούθησε ως τη Νάρνια. Κατέβηκε στα Νησιά της Μοναξιάς, κι από κει πέρασε στην Καλορμίνα, όπου είχε να λέει καταπληκτικές ιστορίες για τις περιπέτειές του στο Τέλος του Κόσμου, κι απ' το πες πες, τις πίστεψε κι αυτός. Έτσι, από μιαν άποψη, δεν κακοπέρασε την υπόλοιπη ζωή

του. Μόνο που πια δεν άντεχε να δει ποντίκι –ούτε ζωγραφιστό.

Εκείνη τη νύχτα έφαγαν κι ήπιαν στο Τραπέζι του Ασλάν, που ξαναγέμισε ως δια μαγείας με φαγητά. Και το πρωί, μόλις έφυγαν τ' άσπρα πουλιά, ο Ταξιδιώτης της Αυγής έκανε πανιά.

«Κυρία» είπε ο Κασπιανός, «ελπίζω να σας ξαναδώ όταν λυθούν τα μάγια». Κι η κόρη του Ραμάντου τον κοίταξε και χαμογέλασε.

Τα θαύματα της τελευταίας θάλασσας

Όταν χάθηκε πίσω τους η χώρα του Ραμάντου, οι ταξιδιώτες ένιωσαν πως αρμένιζαν πέρα απ' τον κόσμο. Όλα ήταν αλλοιώτικα. Πρώτα πρώτα, ανακάλυψαν πως χρειάζονταν τώρα λιγότερο ύπνο. Κανένας δεν ήθελε να πλαγιάσει ούτε να φάει πολύ. Μιλούσαν ελάχιστα, και πάντα χαμηλόφωνα. Κι έπειτα, ήταν το φως. Το φως είχε δυναμώσει ασυνήθιστα. Ο ήλιος που έδγαινε κάθε πρωί, έμοιαζε δυο και τρεις φορές μεγαλύτερος απ' το κανονικό του. Και κάθε πρωί τα πελώρια άσπρα πουλιά περνούσαν κοπάδια πάνω απ' το καράβι, χάνονταν στη δύση, να ταιϊστούν στο Τραπέξι του Ασλάν, και σε λίγο ξαναγυρνούσαν και χάνονταν στην ανατολή. Η Λούσυ ένιωθε την καρδιά της να σκιρτά καθώς τ' άκουγε να τραγουδούν με ανθρώπινη φωνή σε μια γλώσσα ακατάληπτη.

«Τι ωραίο και καθαρό που είναι το νερό!» είπε μέσα της η Λούσυ το απογεματάκι της δεύτερης μέρας,

γέροντας στην αριστερή κουπαστή.

Είχε δίκιο. Το πρώτο που πρόσεξε, ήταν ένα μικρό μαύρο αντικείμενο, ίσαμ' ένα παπούτσι, που αρμένιζε πλάι τους ακολουθώντας το καρδί με την ίδια ταχύτητα. Για μια στιγμή, η Λούσυ φαντάστηκε πως κάτι έπλεε στην επιφάνεια. Τότε όμως πέρασε δίπλα της ένα ξεροκόμματο που είχε πετάξει ο μάγειρας απ' το καμπούνι, κι εκεί που νόμιζε πως το ξεροκάμματο θα συγκρουστεί με το μαύρο πράγμα, η Λούσυ το είδε να περνάει από πάνω του, και κατάλαβε πως το μαύρο πράγμα ήταν πολύ πιο βαθιά. Κι άξαφνα, το μαύρο πράγμα μεγάλωσε, κι όλο μεγάλωνε, ώσπου πήρε το κανονικό του μέγεθος.

Η Λούσυ σκέφτηκε πως κάπου το 'χε ξαναδεί αυτό το φαινόμενο –αν μπορούσε μόνο να θυμηθεί που... Έπιασε σφιχτά τό μέτωπό της, ζάρωσε τα φρύδια της κι έβγαλε τη γλώσσα της, πιέζοντας τον εαυτό της να θυμηθεί. Α, ναι, τώρα το θυμόταν. Το ίδιο γινόταν και στο τρένο, αν ταξίδευες μέρα με ήλιο. Έβλεπες τη μαύρη σκιά του βαγονιού σου να τρέχει στα χωράφια παράλληλα με το τρένο, με την ίδια ταχύτητα. Κι έπειτα, περνώντας από κάποιο ανάχωμα, η σκιά σε πλησίαζε και μεγάλωνε τρέχοντας πάνω στο χορτάρι, κι όταν το ανάχωμα τέλειωνε –τσακ!– η μαύρη σκιά ξανάπαιρνε το κανονικό της μέγεθος κι έτρεχε πάλι στα χωράφια.

«Η σκιά μας είναι –η σκιά του *Ταξιδιώτη της Αυγής*», είπε η Λούσυ. «Η σκιά μας τρέχει στο βυθό της θάλασσας. Κι όταν μεγάλωσε, πρέπει να περνούσε από κάποιο λόφο. Μα τότε το νερό πρέπει να 'ναι απίστευτα καθαρό! Πρέπει να βλέπω το βυθό της θάλασσας, τόσες οργιές βάθος!»

Και λέγοντάς το, συνειδητοποίησε πως η μεγάλη

ασημένια επιφάνεια που κοιτούσε (χωρίς να την προσέχει) τόση ώρα, ήταν η άμμος του θυθού, κι όλα τα σκοτεινά και τα φωτεινά μπαλώματα δεν ήταν φώτα και σκιές στην επιφάνεια, αλλά πράγματα στο θυθό. Να, τώρα δα, ας πούμε, περνούσαν πάνω από έναν όγκο απαλό πράσινο με μαδιές ανταύγειες, που τον έκοβε στη μέση μια φαρδιά ελικοειδής λουρίδα σε αχνό γκριζο. Κι επειδή η Λούσυ ήξερε πια πως βλέπει το θυθό, έδωσε μεγαλύτερη προσοχή. Κάποια σκοτεινά σημεία ήταν ψηλότερα από τ' άλλα και κυμάτιζαν απαλά. «Σαν τα δέντρα στον άνεμο» είπε μέσα της. «Μα και βέβαια είναι δέντρα. Ένα υποδρύχιο δάσος!»

Κι όπως περνούσαν πάνω απ' το δάσος, η αχνή λουρίδα έσμιξε με άλλη μια. «Αν ήμουν εκεί, κάτω» σκέφτηκε η Λούσυ, «αυτή η λουρίδα θα 'ταν σαν δρόμος μέσ' απ' το δάσος. Κι αυτό το σημείο θα 'μοιαζε με σταυροδρόμι. Αχ, να 'μουν στο θυθό! Α, το δάσος τελειώνει. Να δεις που η λουρίδα ήταν αληθινός δρόμος. Να τον! Συνεχίζεται πάνω στην άμμο. Και τώρα έχει άλλο χρώμα. Οι άκρες του είναι σημαδεμένες με κάτι... Σαν τελίτσες.. Μάλλον πέτρες θα 'ναι. Α, ο δρόμος φαρδαίνει...»

Ο δρόμος δε φάρδαινε. Απλώς, ερχόταν πιο κοντά. Η Λούσυ το κατάλαβε, επειδή η σκιά του πλοίου ανέβαινε τρεχάτη προς το μέρος της. Ο δρόμος –γιατί ήταν πια σίγουρη πως πρόκειται για δρόμο– ήταν γεμάτος στροφές, σαν ν' ανέβαινε σ' έναν απότομο λόφο. Η Λούσυ έγειρε πλάι και κοίταξε πίσω. Το θέαμα ήταν πανομοιότυπο μ' αυτό που βλέπουμε απ' την κορφή ενός λόφου, στο τέλος ενός δρόμου με πολλές στροφές. Το φως του ήλιου έσκιζε τα βαθιά νερά φωτίζοντας τη δασωμένη κοιλάδα. Πέρα μακριά, όλα

έλιωναν κι έσμιγαν σ' ένα ακαθόριστο πράσινο, εκτός από μερικά σημεία –ίσως τα πιο φωτισμένα, σκέφτηκε η Λούσυ– που ήταν βαθυγάλαζα.

Δεν μπορούσε όμως να κοιτάζει μόνο πίσω, γιατί αυτό που ξεπρόβαλλε λίγο λίγο μπροστά της ήταν πιο συναρπαστικό. Ο δρόμος είχε φτάσει στην κορφή του λόφου, και συνεχιζόταν ίσια μπροστά. Μικρές κηλίδες σάλευαν πέρα δώθε. Κάτι υπέροχο φάνηκε, φωτισμένο άπλετα απ' τον ήλιο –ή πάντως όσο μπορούσε να φωτιστεί σε τέτοιο βάθος. Ήταν όγκοι με οδοντωτά περιγράμματα και κεραίες, στο χρώμα του μαργαριταριού ή του ελεφαντόδοτου. Στην αρχή, η Λούσυ δεν κατάλαβε τι ήταν, γιατί οι παράξενοι όγκοι δρίσκονταν από κάτω της, στην ίδια ευθεία με το βλέμμα της. Κι έπειτα, πρόσεξε τις σκιές. Ο ήλιος έπεφτε πάνω απ' τους ώμους της, κι οι σκιές των παράξενων όγκων σέρνονταν μακριές στην άμμο. Από το σχήμα τους η Λούσυ μάντεψε πως ήταν κάστρα και σουβλερές στέγες, μιναρέδες και θόλοι.

«Α, πόλη είναι! Ή πελώριο κάστρο...» είπε μέσα της.

«Μα γιατί να το χτίσουν στην κορφή ενός ψηλού βουνού;»

Καιρό αργότερα, όταν δρισκόταν πια στη Αγγλία και το κουδέντιαζε με τον Έντμουντ, σκέφτηκαν κι οι δυο μαζί την απάντηση στο «γιατί», κι είμαι βέβαιος πως μάντεψαν σωστά. Στη θάλασσα, όσο πιο βαθιά κατεβαίνεις, τόσο πιο σκοτεινά και κρύα είναι, κι εκεί, στο κρύο και στη σκοτεινιά, ζουν επικίνδυνα πλάσματα –το Μεγάλο Χταπόδι, το Φίδι της Θάλασσας και το Τέρασ Κράκεν. Οι κοιλάδες είναι άγριες και αφιλόξενες, κι οι Άνθρωποι της Θάλασσας έχουν τις κοιλάδες τους όπως εμείς τα απάτητα βου-

νά, και τα βουνά τους όπως εμείς τις κοιλάδες. Μόνο «στα ψηλά» (όπως για μας «στα χαμηλά») υπάρχει ζέστη και ειρήνη. Οι τολμηροί κυνηγοί και οι γενναίοι ιππότες της θάλασσας κατεβαίνουν στα βαθιά αναζητώντας κινδύνους και περιπέτειες, κι έπειτα επιστρέφουν στα ψηλά, όπου τους περιμένει ξεκούραση και γαλήνη, έρωτες, συμβούλια, χοροί, τραγούδια, κονταρομαχίες.

Τώρα η πόλη ξεμάκρυνε πίσω της κι ο θυθός ανέβαινε ολοένα, κοντεύοντας τα εκατό μέτρα απ' την καρίνα του *Ταξιδιώτη της Αυγής*. Ο δρόμος δεν υπήρχε πια. Το καράβι περνούσε πάνω από μια ανοιχτή έκταση, σαν πάρκο, με αραιές συστάδες βλάστησης σε λαμπερά χρώματα. Έξαφνα, η Λούσυ έπνιξε μια κραυγή χαράς: είχε δει ανθρώπους!

Θα 'ταν καμιά εικοσαριά, καθάλα σε ιππόκαμπους – όχι σαν τα μικρούτσικα θαλασσινά αλογάκια που βλέπουμε στα μουσεία της φυσικής ιστορίας αλλά μεγάλους ιππόκαμπους, πιο μεγάλους απ' τους ανθρώπους. Έρχοντες θα 'ναι, ή ευγενείς, σκέφτηκε η Λούσυ γιατί στα μέτωπά τους άστραφτε χρυσάφι, κι απ' τους ώμους τους κρέμονταν κρόσια από σμαράγδια και πορτοκαλιά πετράδια που σάλευαν απαλά με το ρεύμα. Κι έπειτα:

«Αχ, όχι, όχι, μη! Εσείς μου λείπατε!» φώναξε η Λούσυ, γιατί ένα κοπάδι πλακουτσά ψαράκια περνούσε σχεδόν στον αφρό, ανάμεσα στη Λούσυ και στους Ανθρώπους της Θάλασσας. Όμως αυτό που ακολούθησε, ήταν συναρπαστικό. Έξαφνα, ένα άγριο ψαράκι, που η Λούσυ δεν το 'χε ξαναδεί, όρμησε απ' τα βαθιά, άνοιξε το στόμα του και, χράτς! άρπαξε στα δόντια του ένα πλακουτσό ψαράκι κι άρχισε να ξαναβουλιάζει ολοταχώς. Οι Άνθρωποι της

Θάλασσας, καθάλα στ' άλογά τους, είχαν σταθεί και παρακολουθούσαν. Η Λούσυ τους είδε να λένε κάτι και να γελούν. Κι όπως το πρώτο κυνηγόψαρο τους πλησίαζε κουβαλώντας τη λεία του, οι Άνθρωποι της Θάλασσας έστειλαν κα δεύτερο κυνηγόψαρο. Η Λούσυ ήταν σχεδόν βέβαιη πως το δεύτερο κυνηγόψαρο το 'χε στείλει ένας πελώριος Άνθρωπος της Θάλασσας, που βρισκόταν στη μέση της συντροφιάς, καθάλα στο θαλασσινό του άλογο. Σαν να το 'χε κουρνιασμένο στον καρπό του, και το 'χε απολύσει μ' ένα τίναγμα του χεριού του.

«Λοιπόν» είπε φωναχτά η Λούσυ, «να δεις που έχουν βγει κυνήγι. Μα βέβαια, κυνηγοί είναι, σαν κι εκείνους που κυνηγούν με γεράκια. Τ' άγρια ψάρια κουρνιαίζουν στο χέρι τους, όπως κούρνιαζαν στο χέρι μας τα γεράκια, παλιά, όταν βασιλεύαμε στο Κάιρ

Πάραβελ. Κι έπειτα πετούν... ή μάλλον κολυμπούν... κι αρπάζουν τη λεία τους...».

Έξαφνα, η σκηνή άλλαξε. Οι ΈΑνθρωποι της Θάλασσας είχαν προσέξει τον *Ταξιδιώτη της Αυγής*. Τα πλακουτσα ψαράκια σκόρπιζαν δεξιά κι αριστερά, κι οι ΈΑνθρωποι ανηφόριζαν με τ' άλογά τους να δουν τι ήταν το μεγάλο μαύρο πράγμα που τους είχε σκιάσει τον ήλιο. Πλησίασαν έτσι τόσο κοντά στην επιφάνεια, που της Λούσυ της φάνηκε πως δρίσκονταν πια στον αέρα κι όχι στο νερό, και πως μπορούσαν να της μιλήσουν. Ήταν άντρες και γυναίκες με παράξενες κορόνες και μαργαριταρένια γιορτανία. Ρούχα δε φορούσαν όμως. Το σώμα τους είχε το χρώμα του παλιωμένου ελεφαντόδοτου και τα μαλλιά τους ήταν μενεξεδένια. Στη μέση, ο βασιλιάς τους (γιατί βασιλιάς έπρεπε να 'ναι αυτό το πλάσμα) κοιτούσε άγρια και περήφανα τη Λούσυ, ανεμίζοντας το ακόντιό του. Το ίδιο έκαναν κι οι ιππότες του, μα οι κυρίες έδειχναν ταραγμένες. Η Λούσυ κατάλαβε πως πρώτη φορά έβλεπαν άνθρωπο και καράβι – γιατί εδώ, στις θάλασσες πέρα απ' το Τέλος του Κόσμου, κανένα πλοίο δεν είχε φτάσει ποτέ.

«Τι κοιτάς;» είπε δίπλα της μια φωνή.

Η Λούσυ ήταν τόσο απορροφημένη απ' το θέαμα, που η φωνή την τρόμαξε, κι όπως γύριζε να δει, κατάλαβε πως το χέρι της ήταν μουδιασμένο, γιατί είχε μείνει ώρα σκυμμένη στην κουπαστή. Δίπλα της ήταν ο Έντμουντ και πιο πίσω ο Δρινιανός.

«Κοιτάξτε!» είπε.

Έσκυψαν κι οι δυο, και τότε ο Δρινιανός ψιθύρισε τρομαγμένος:

«Μεγαλειότατοι, κάντε πως δε βλέπετε! Γυρίστε αλλού... έτσι... με την πλάτη στη θάλασσα. Κάντε

πως δε συμβαίνει τίποτα... πως δεν τους είδατε...»

«Μα γιατί; Τι έπαθες;» είπε η Λούσυ.

«Αυτά τα πράγματα δεν είναι να τα βλέπουν οι θαλασσινοί» είπε ο Δρινιανός, «γιατί πάντα κάποιος ερωτεύεται μια Γυναίκα της Θάλασσας ή μια υποβρύχια πολιτεία, και πηδάει στο νερό. Έχω ακουστά παρόμοιες ιστορίες από άγνωστες θάλασσες. Είναι γρουσουζιά να τα κοιτάξεις αυτά τα πλάσματα.»

«Μα εμείς έχουμε ξαναδεί» είπε η Λούσυ, «παλιά, στο Κάιρ Πάραβελ, όταν Μεγάλος Βασιλιάς ήταν ο αδερφός μου ο Πέτρος. Στη στέψη μας βγήκαν από τη θάλασσα και τραγουδούσαν.»

«Εκείνοι ήταν αλλιώτικοι» είπε ο Έντμουντ. «Ζούσαν και στο νερό και στον αέρα. Ετούτοι δω δεν πρέπει να ζουν έξω απ' το νερό. Κι αν κρίνω απ' την όψη τους, θα 'χαν βγει κιόλας στην επιφάνεια και θα μας ρίχνονταν. Είδες τι άγριοι που είναι;»

«Και πάντως...» είπε ο Δρινιανός, αλλά η κουδέντα του έμεινε στη μέση, γιατί εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν δυο ήχοι. Ένα «πλατς» και μια φωνή απ' το καμπούνι: «Άνθρωπος στη θάλασσα!» Έτρεξαν όλοι μαζί. Ναύτες σκαρφάλωναν στο κατάρτι να μαζέψουν το πανί, κι άλλοι ορμούσαν στο αμπάρι, στα κουπιά. Κι ο Ράινς, που είχε δάρδια στην πρύμνη, έστριψε τέρμα το τιμόνι για να γυρίσουν πίσω και να μαζέψουν τον άτυχο ναύτη. Αλλά δεν ήταν ακριβώς ναύτης. Ήταν ο Ριπιτσιπιτσιπ.

«Πανάθεμά τονε για ποντικό!» είπε ο Δρινιανός. «Μονάχος του είναι μεγαλύτερος μπελάς απ' όλο το πλήρωμα μαζί! Τον τρώει η μύτη του για φασαρία. Μπα, που να τότε δω στα σίδερα! Να σ' τον πιάσω και να του μαδήσω τις φαβορίτες τρίχα τρίχα! Το βλέπετε πουθενά το βρομοπόντικο;»

Μη διαστείτε όμως να πιστέψετε πως ο Δρινιανός δε χώνεψε κατά βάθος τον Ριπιτσιπιτσιπ. Κάθε άλλο. Ο Δρινιανός τον υπεραγαπούσε, κι είχε φοβηθεί μήπως πάθει κακό ο φίλος του. Κι από την ταραχή τον είχαν πιάσει τα νεύρα του –όπως κι εσάς η μαμά σας γίνεται έξαλλη όταν τρέχετε στο δρόμο χωρίς να προσέχετε τα αυτοκίνητα. Φυσικά, κανένας δε φοβήθηκε μήπως πνιγεί ο Ριπιτσιπιτσιπ, γιατί ο Ποντικός ήταν λαμπρός κολυμβητής. Όμως οι τρεις, που ήξεραν τι υπάρχει κάτω απ' το νερό, πήραν μεγάλη τρομάρα – γιατί οι Άνθρωποι της Θάλασσας είχαν μακριά και σουβλερά ακόντια.

Σε λίγα λεπτά, ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* είχε κάνει μεταβολή, και τώρα έβλεπαν ένα σκούρο μπογαλάκι να πλέει στον αφρό. Ήταν ο Ριπιτσιπιτσιπ, που όλο κάτι προσπαθούσε να τους πει αναστατωμένος, αλλά το στόμα του γέμιζε νερό και κανένας δεν έβγαζε άκρη απ' τις φωνές του.

«Πες του να το δουλώσει γιατί θα πιάσει πάτο!» ούρλιαξε ο Δρινιανός, κι όρμησε στην κουπαστή να πετάξει σκοινί, φωνάζοντας στους ναύτες: «Αφήστε! Όλοι στις θέσεις σας! Αυτό έλειπε, να μην μπορώ να τραβήξω ένα *ποντίκι!*» Κι όταν ο Ριπιτσιπιτσιπ άρχισε να σκαρφαλώνει στο σκοινί –διόλου σβέλτα, γιατί τον δάρανε η μουσκεμένη γούνα του– ο Δρινιανός έσκυψε όσο πιο πολύ μπορούσε και του ψιθύρισε:

«Σκασμός! Μη μιλήσεις!»

Μα όταν ο Ποντικός πάτησε το κατάστρωμα στάζοντας, αποδείχτηκε πως οι Άνθρωποι της Θάλασσας δεν τον ενδιέφεραν καθόλου.

«Γλυκό!» τσίριξε. «Γλυκό, γλυκό!»

«Τι έκανε, λέει;» είπε αυστηρά ο Δρινιανός. «Και πρόσεξε πώς τινάζεσαι γιατί μ' έκανες λούτσα!»

«Το νερό είναι γλυκό, γλυκό, σας λέω» φώναξε το Ποντίκι.

«Γλυκό, πόσιμο! Το νερό δεν είναι αρμυρό.»

Για μια στιγμή, κανένας δεν κατάλαβε γιατί είχε τόση σημασία αυτή η λεπτομέρεια, κι ο Ποντικός χρειάστηκε να τους ξαναθυμίσει την προφητεία της νεράιδας:

*«Όπου σμίγει ουρανός και νερό,
και το κύμα δεν ειν' αρμυρό,
το ποντίκι εκεί θα το μάθει...»*

Και τότε κατάλαβαν.

«Ρύνελφε, έναν κουδά» πρόσταξε ο Δρινιανός.

Ο κουδάς έφτασε, τον κατέβασαν με το σκοινί και τον ανέβασαν γεμάτο. Το νερό άστραφτε σαν πολύτιμο κρύσταλλο.

«Μεγαλειότητα, θέλετε να δοκιμάσετε πρώτος;» είπε ο Δρινιανός στον Κασπιανό.

Ο Βασιλιάς έπιασε τον κουδά με τα δυο του χέρια, τον έφερε στα χείλια του, δοκίμασε λίγο, κι έπειτα άρχισε να πίνει αχόρταγα. Όταν ξανασήκωσε το κεφάλι του, η όψη του είχε αλλάξει. Δεν έλαμπαν μόνο τα μάτια του. Έλαμπε ολόκληρος.

«Ναι, γλυκό είναι» είπε. «Είναι αληθινό νερό, νερό με τα όλα του. Κι αν ήξερα πως κινδυνεύει η ζωή μου που το ήπια, πάλι αυτόν το θάνατο θα διάλεγα.»

«Τι; Γιατί... Τι λες;» είπε ο Έντμουντ.

«Είναι... είναι σαν φως...» είπε ο Κασπιανός.

«Ακριβώς!» πετάχτηκε ο Ριπιτσιπιτσιπ. «Πόσιμο φως! Πρέπει να 'μαστε πολύ κοντά στο τέλος του Κόσμου.»

Για μια στιγμή δε μίλησε κανείς, κι έπειτα πρώτη η

Λούσου γονάτισε στο κατάστρωμα κι άρχισε να πίνει.

«Πρώτη φορά μου πίνω τόσο υπέροχο πράγμα» είπε παίρνοντας βαθιά ανάσα. «Και... αααχ! Τι δυνατό που είναι! Μου 'κοψε την πείνα. Ούτε φαί σκέφτομαι πια, ούτε τίποτα.»

Ένας, ένας ήπιαν όλοι νερό, κι έπειτα έπεσε σιωπή. Ένιωθαν όλοι τόσο γεροί και δυναμωμένοι, που σχεδόν δεν μπορούσαν ν' αντέξουν αυτήν την ευεξία. Και σε λίγο πρόσεξαν και κάτι άλλο. Όπως σας έχω ξαναπεί, απ' τη μέρα που είχαν αφήσει το νησί του Ραμάντου, το φως έμοιαζε να δυναμώνει. Ο ήλιος ήταν πιο μεγάλος (μα όχι και πιο καυτός), η θάλασσα πιο αστραφτερή, ο αέρας έφεγγε και λαμποκοπούσε. Και δε θα 'λεγα πως λιγόστεψε το φως – ίσως και να 'χε δυναμώσει, τώρα που το ξανασκέφτομαι – αλλά μπορούσαν να το αντέξουν. Μπορούσαν να κοιτάξουν τον ήλιο χωρίς να θαμπωθούν, κι έβλεπαν περισσότερο φως από πρώτα. Άστραφτε το κατάστρωμα και τα πανιά, τα πρόσωπα και τα κορμιά τους έλαμπαν, και τα σκοινιά γυάλιζαν ολοφώτεινα. Και το άλλο πρωί που ξαναβγήκε ο ήλιος, πέντ' έξι φορές

μεγαλύτερος απ' το κονονικό του, τον κοίταξαν κα-
τάματα, και ξεχώρισαν ως και τα πούπουλα των που-
λιών που πετούσαν απ' την καρδιά του.

Όλη εκείνη τη μέρα δεν αντάλλαξαν λέξη, και την
ώρα του φαγητού (κανείς δεν είχε όρεξη, τους είχε
χορτάσει το νερό) ο Δρινιανός είπε:

«Μυστήριο πράγμα! Δε φυσάει καθόλου, το πανί
κρέμεται, η θάλασσα είναι λάδι σαν λίμνη –κι όμως
τρέχουμε σαν να 'χουμε πίσω μας ανεμοθύελλα.»

«Το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ» είπε ο Κασπιανός.
«Μάλλον μας έχει παρασύρει κάποιο δυνατό ρεύμα.»

«Χμμ...» έκανε ο Έντμουντ, «αυτό δε μ' αρέσει
καθόλου. Αν ο κόσμος έχει στ' αλήθεια τέλος, πρέπει
να το πλησιάζουμε».

«Δηλαδή» είπε ο Κασπιανός, «λες... Λες να μας
αδειάσουν τα νερά έξω απ' τον κόσμο;»

«Ναι, ναι» φώναξε ο Ριπιτσιπιτσιπ χτυπώντας τα
μπροστινά του ποδαράκια. «Έτσι το φαντάζομαι
εγώ! Ο κόσμος είναι ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι
κι απ' τις άκρες του κυλούν και χάνονται αιώνια τα
νερά των ωκεανών... Το καράδι θα τρανταχτεί, θα
σταθεί μια στιγμή όρθιο στην πλώρη του... και τότε
θα δούμε πέρα απ' το Τέλος του Κόσμου! Και μετά...
μετά... Κάτω ολοταχώς!»

«Και τι θα μας περιμένει στον πάτο;» είπε ο Δρι-
νιανός.

«Ίσως η Χώρα του Ασλάν» απάντησε το Ποντίκι
και τα ματάκια του άστραψαν. «Αλλά μπορεί και να
μην υπάρχει πάτος, μπορεί να κατρακυλάμε αιώνια...
Ό,τι και να μας περιμένει, θα 'δινά και τη ζωή μου
για να κοιτάξω, έστω ένα δευτερόλεπτο, πέρα απ'
την άκρη του κόσμου.»

«Για σιγά!» πετάχτηκε ο Ευστάθιος. «Μη λέτε βλα-

κείες. Ο κόσμος είναι στρογγυλός, στρογγυλός σαν τόπι, όχι σαν τραπέζι.»

«Ο δικός μας κόσμος» τον διόρθωσε ο Έντμουντ. «Αυτός όμως;»

«Τι; Δηλαδή εσείς οι τρεις ζείτε σ' έναν κόσμο στρογγυλό, ολοστρογγυλό σαν τόπι, και δε μου το 'πατε; φώναξε ο Κασπιανός.

«Α, είσαστε ασυγχώρητοι! Εμείς στη Νάρνια, έχουμε ένα σωρό παραμύθια που μιλούν για ολοστρογγυλούς κόσμους, κι όταν ήμουν μικρός, δε χόρταινα να τ' ακούω. Δεν πίστευα βέβαια πως μπορεί να υπάρχουν στ' αλήθεια, κι όμως πάντα λαχταρούσα να ζήσω σ' έναν τέτοιο κόσμο. Αχ, και τι δε θα 'δυνα! Αφού εσείς μπαίνετε στο κόσμο μας, γιατί να μην μπαίνουμε κι εμείς στον δικό σας; Αχ, να 'δρισκα μια ευκαιρία! Θα 'ναι καταπληκτικό να μένεις σ' έναν κόσμο που μοιάζει με τόπι. —Δηλαδή, έχετε δει και τις χώρες όπου οι άνθρωποι περπατούν με το κεφάλι;»

Ο Έντμουντ χαμογέλασε. «Δεν είναι ακριδώς έτσι» είπε.

«Οι στρογγυλοί κόσμοι είναι συναρπαστικοί μόνο στα παραμύθια.»

Εδώ τελειώνει ο κόσμος

Εκτός απ' τον Δρινιανό και τα Πηθενσόπουλα, μόνο ο Ριπιτσιπιτσιίπ ήξερε για τους Ανθρώπους της Θάλασσας. Είχε δει το Βασιλιά της Θάλασσας να κουνάει το δόρυ του, και βούτηξε αμέσως απ' το καράδι, γιατί ο Ποντικός δε σήκωνε ούτε απειλές ούτε προκλήσεις, και προτίμησε να ξεκαθαρίσει την κατάσταση επιτόπου. Όμως η ανακάλυψη του γλυκού νερού ήταν τόσο συγκλονιστική, που ο Ριπιτσιπιτσιίπ ξέχασε τους Ανθρώπους της Θάλασσας και, πριν προλάβει να τους ξαναθυμηθεί, η Λούσυ κι ο Δρινιανός τον είχαν πάρει κατά μέρος και του 'χαν πει να μη μιλήσει σε κανέναν γι' αυτό που είδε.

Η προειδοποίηση ήταν περιττή. Τώρα πια ο Ταξιδιώτης της Αυγής περνούσε πάνω από ακατοίκητες περιοχές. Τους Ανθρώπους της Θάλασσας δεν τους ξανάδε πια κανείς –εκτός από τη Λούσυ, αλλά μόνο για μια στιγμή. Όλο το επόμενο πρωί αρμένιζαν σε ρηχά νερά, κι ο θυθός φαινόταν γεμάτος φύκια. Το

μεσημεράκι, η Λούσυ πρόσεξε ένα μεγάλο κοπάδι ψάρια που έβοσκαν στα φύκια. Μασούλιζαν όλα με ρυθμό, και κινούνταν αργά προς την ίδια κατεύθυνση. «Σαν τα πρόβατα» σκέφτηκε η Λούσυ. Κι άξαφνα, είδε το Κοριτσάκι της Θάλασσας. Θα 'χε περίπου τη δική της ηλικία, και στεκόταν ανάμεσα στα ψάρια, σιωπηλό και κάπως λυπημένο, με μια γκλίτσα στο χέρι. Η Λούσυ έκοβε το κεφάλι της πως το κοριτσάκι ήταν βοσκοπούλα – ή ψαροβοσκοπούλα – και πως τα ψάρια ήταν κοπάδι σε βοσκοτόπι. Ψάρια και κοριτσάκι βρισκόνταν πολύ κοντά στην επιφάνεια, κι όπως το καράβι γλιστρούσε στο ήρεμο νερό κι η Λούσυ έσκυβε απ' την κουπαστή, το κοριτσάκι σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τη Λούσυ κατάματα. Δεν πρόλαβαν να μιλήσουν, γιατί το καράβι προχώρησε και το Θαλασσινό Κορίτσι χάθηκε – όμως η Λούσυ δεν το ξέχασε ποτέ εκείνο το προσωπάκι. Δεν ήταν ούτε τρομαγμένο ούτε θυμωμένο, σαν των άλλων Ανθρώπων της Θάλασσας. Η Λούσυ το συμπάθησε με την πρώτη ματιά, κι ήταν σίγουρη πως τη συμπάθησε και το κορίτσι. Είχαν γίνει φίλες για μια στιγμή. Και βέβαια, δεν υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να ξανανταμώσουν, ούτε σ' εκείνον ούτε σε κάποιον άλλο κόσμο – μα αν αντάμωναν ποτέ, θα 'τρεχαν αμέσως ν' αγκαλιαστούν.

Κι έτσι περνούσαν οι μέρες, χωρίς άνεμο στα πανιά, ούτε αφρό στην πλώρη, κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* γλιστρούσε στην ακύμαντη θάλασσα πλησιάζοντας ολοταχώς την ανατολή. Μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, το φως δυνάμωνε, χωρίς να τους θαμπώνει τα μάτια. Και τώρα πια κανείς τους δεν έτρωγε ούτε κοιμόταν. Γέμιζαν μόνο κουδάδες εκτυφλωτικό νερό απ' τη θάλασσα, νερό πιο δυνατό κι απ' το κρασί,

και πιο υγρό και ρευστό απ' το συνηθισμένο νερό, κι έπιναν αμίλητοι μεγάλες γουλιές. Και κάνα δυο ναύτες, που είχαν ήδη τα χρονάκια τους στην αρχή του ταξιδιού, άρχισαν λίγο λίγο να ξανανιώνουν, κι όλο το πλήρωμα ήταν χαρούμενο κι αναστατωμένο, και κανείς δεν είχε όρεξη για κουδέντες. Όσο προχωρούσαν, τόσο λιγότερο κουδέντιαζαν, και πάλι ψιθυριστά. Η ακινησία της τελευταίας θάλασσας τους είχε μεγέψει.

«Κυριέ μου, τι βλέπεις μπροστά;» είπε μια μέρα ο Κασπιανός στο Δρινιανό.

«Κάτι άσπρο, αφέντη μου» απάντησε ο Δρινιανός. «Όλος ο ορίζοντας, ως εκεί που φτάνει το μάτι, είναι κατάλευκος απ' το βορρά ως το νότο.»

«Κι εγώ αυτό βλέπω» είπε ο Κασπιανός. «Τι λες να 'ναι;»

«Αν ήμαστε σε ψηλά γεωγραφικά πλάτη» είπε ο Δρινιανός, «θα 'λεγα πως είναι πάγος, αλλά σ' αυτά τα μέρη το αποκλείω. Καλού κακού, θα στείλω άντρες στα κουπιά, να συγκρατήσουμε το πλοίο απ' το ρεύμα. Ό,τι κι αν είναι αυτή η ασπρίλα, δεν πρέπει να πέσουμε μέσα της με τέτοια ταχύτητα».

Έκαναν όπως είπε ο Δρινιανός, και το πλοίο έκοψε ταχύτητα. Όμως, και τώρα που είχαν πλησιάσει πολύ, το μυστήριο του λευκού δε λύθηκε. Αν ήταν ξηρά, ήταν πολύ παράξενη, γιατί έμοιαζε λεία σαν το νερό κι ήταν στο ίδιο επίπεδο με τη θάλασσα. Κι όπως πλησίαζαν κι άλλο, ο Δρινιανός έστριψε το τιμόνι, κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* γύρισε με την πλώρη στο νότο και το πλευρό στο ρεύμα, κι άρχισε να πλέει παράλληλα στην κάτωσπηρη ακτή. Και τότε, έκαναν μια σπουδαία ανακάλυψη: το ρεύμα που τους παράσερνε είχε πλάτος γύρω στα έξι μέτρα, κι η υπόλοιπη

θάλασσα ήταν ήσυχη σαν λίμνη. Το πλήρωμα ανακουφίστηκε πολύ, γιατί όλοι είχαν αρχίσει να σκέφτονται πόσο δύσκολος θα 'ταν ο γυρισμός στη χώρα του Ραμάντου, αν είχαν να παλέψουν με τα κουπιά κόντρα στο ρεύμα. (Η Λούσυ κατάλαβε γιατί είχε χάσει αμέσως απ' τα μάτια της το Θαλασσινό Κορίτσι. Η ψαροδοσκοπούλα ήταν έξω απ' το ρεύμα, αλλιώς τα νερά θα την παράσερναν ανατολικά, όπως και το καράδι.)

Η ασπρίλα μπροστά τους ήταν ανεξιχνίαστη, κι έτσι κατέδασαν τη δάρκα για να την εξερευνήσουν από κοντά. Όσοι έμειναν στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, είδαν τη δάρκα να μπαίνει μέσα στο λευκό, κι έπειτα οι φωνές απ' τη δάρκα ακούστηκαν καθαρά πάνω απ' το ακίνητο νερό, ξαφνιασμένες. Μετά, σιωπή. Ο Ρύνελφος στην πρύμνη βούτηξε το κοντάρι του στο βυθό. Η δάρκα ξαναγύρισε πνιγμένη στ' άσπρα, και καθώς πλεύριζε, έτρεξαν όλοι να δουν.

«Κρινάκια, Μεγαλειότητα!» φώναξε ο Ρύνελφος, όρθιος στην πλώρη.

«Τι;» έκανε ο Κασπιανός.

«Ανθισμένα κρινάκια, αφέντη μου» είπε ο Ρύνελφος. «Σαν τα νούφαρα στις λίμνες του τόπου μας.»

«Κοιτάξτε!» φώναξε η Λούσυ απ' την πρύμνη της δάρκας, και ύψωσε τα βρεγμένα χέρια της γεμάτα λευκά πέταλα και φαρδιά φύλλα.

«Τί δάθος έχουμε, Ρύνελφε;» ρώτησε ο Δρινιανός.

«Εδώ είναι το μυστήριο, καπετάνιε» είπε ο Ρύνελφος. «Τα νερά είναι βαθιά. Τρισήμισι οργιές γεμάτες.»

«Μα τότε αποκλείεται να 'ναι κρινάκια... Εμείς άλλα λέμε κρινάκια» είπε ο Ευστάθιος.

Και μάλλον δεν ήταν κρινάκια – πάντως τους

έμοιαζαν πολύ. Έγινε μια γρήγορη σύσκεψη, κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* ξαναμπήκε στο θαλάσσιο ρεύμα και τράβηξε ανατολικά, διασχίζοντας τη Λίμνη των Κρίνων ή Ασημένια Θάλασσα (τη βάφτισαν με δύο ονόματα, αλλά επικράτησε το δεύτερο, κι αυτό είναι γραμμένο πια στο χάρτη του Κασπιανού). Κι έτσι άρχισε το πιο παράξενο μέρος του ταξιδιού τους. Σε λίγο, η θάλασσα που άφηναν πίσω τους είχε γίνει μια στενή λουρίδα στο δυτικό ορίζοντα. Το λευκό τούς τύλιξε παντού, απλωμένο ως εκεί που έφτανε το μάτι, φέγγοντας με αχνές χρυσαφίες ανταύγειες. Μόνο η ρότα του καραβιού ξεχώριζε, εκεί όπου τα κρινάκια είχαν παραμερίσει, κι ανάμεσά τους το νερό έλαμπε σαν σκουροπράσινο γυαλί. Στην όψη, αυτή η τελευταία θάλασσα έμοιαζε πολύ με την Αρκτική, κι αν τα μάτια τους δεν είχαν γίνει σαν του αετού, το φως του ήλιου θα 'ταν αφόρητο πάνω σε τόση ασπράδα –προπάντων νωρίς το πρωί, που ο ήλιος ήταν πελώριος. Τα δράδια, το φως αργούσε να σβήσει, πολλαπλασιασμένο απ' τα άσπρα κρίνα. Μέρα τη μέρα, μίλια και μίλια, λεύγες και λεύγες, η ευωδιά των κρίνων τους τύλιγε από παντού, τόσο παράξενη, που η Λούσυ δυσκολεύτηκε αργότερα να την περιγράψει. Α, ναι, ήταν γλυκιά, μα δε σ' έπνιγε ούτε σου 'φερνε νύστα. Ήταν μια δροσερή, άγρια και μοναχική ευωδιά, που έμοιαζε να σου ποτίζει το μυαλό, κι ένιωθες τότε πως μπορούσες να μετακινήσεις βουνό ή να παλέψεις με ελέφαντα. Μια φορά που τα κουδέντιαζε με τον Κασπιανό, συμφώνησαν κι οι δυο σε τούτο: «Λες πως δε θα την αντέξεις άλλο, κι όμως δε θες να σταματήσει ποτέ».

Κάθε τόσο μετρούσαν το βυθό, αλλά πέρασαν μέρες ώσπου να τον βρουν πιο ρηχό. Κι έπειτα, τα νερά

γίνονταν όλο και πιο ρηχά, κι ήρθε μια μέρα που ο Ταξιδιώτης της Αυγής αναγκάστηκε να βγει απ' το ρεύμα και να συνεχίσει αργά αργά με τα κουπιά, σχεδόν ψηλαφητά. Κι όταν κατάλαβαν πια πως δεν μπορούσαν να προχωρήσουν άλλο, χρειάστηκαν πολύ επιδέξιες μανούδρες για να μην κολλήσουν στο βυθό.

«Κατεβάστε τη δάρκα» φώναξε ο Κασπιανός. «Οι άντρες να μαζευτούν στο κατάστρωμα. Θέλω να τους μιλήσω.»

«Τι τον έπιασε;» ψιθύρισε ο Ευστάθιος στον Έντμουντ. «Το ύφος του δε μ' αρέσει καθόλου.»

«Νομίζω πως και το δικό μας κάπως έτσι θα 'ναι» είπε ο Έντμουντ.

Ο Κασπιανός ανέβηκε στο κάσαρο της πρύμνης, κι από κάτω, στα πόδια της ανεμόσκαλας, μαζεύτηκαν όλοι ν' ακούσουν το Βασιλιά.

«Φίλοι» φώναξε ο Κασπιανός, «εκπληρώσαμε πια το σκοπό του ταξιδιού μας. Τώρα ξέρουμε τι απέγιναν οι Εφτά Λόρδοι, κι αφού ο Αξιότιμος Κύριος Ριπιτσιπιτσιόπ ορκίστηκε να μη γυρίσει πίσω, ο Ρεδιλιανός, ο Αργκόζ και ο Μάβραμορν θα 'χουν ξυπνήσει ώσπου να φτάσετε στη Χώρα του Ραμάντου. Λόρδε Δρινιανέ, σου εμπιστεύομαι το πλοίο και σε προστάζω να επιστρέψεις στη Νάρνια όσο πιο γρήγορα μπορείς –και προπαντός, χωρίς να σταματήσεις στο Νησί του Θανατόνερου. Και πες στο Νάνο Καλοβολίκ, τον αντιδασιλέα, να δώσει στους συντρόφους μου την ανταμοιβή που τους υποσχέθηκα. Την αξίζουν και με το παραπάνω. Όσο για μένα, αν δε γυρίσω πίσω, τότε ο αντιδασιλέας και ο Δόκτωρ Κορνήλιος και ο Μανιταροπούλης, κι εσύ Λόρδε Δρινιανέ, θα εκλέξετε άλλον Βασιλιά της Νάρνια, με τη συγκατάθεση...».

«Αφέντη μου» είπε ο Δρινιανός, «παραιτείσαι;».

«Θα πάω μαζί με τον Ριπιτσιπιτσιίπ. Θέλω να δω το Τέλος του Κόσμου» είπε ο Κασπιανός.

Ένα ανήσυχο μουρμουρητό πέρασε απ' άκρη σ' άκρη το πλήρωμα.

«Θα πάρουμε τη βάρκα» συνέχισε ο Κασπιανός. «Οι θάλασσες εδώ είναι γαλήνιες, δεν πρόκειται να σας λείψει. Και μόλις φτάσετε στη Χώρα του Ραμάντου, φτιάχνετε άλλη. Και τώρα...»

«Κασπιανέ» τον έκοψε αυστηρά ο Έντμουντ, «αυτό που λες, δε γίνεται».

«Φυσικά δε γίνεται» πετάχτηκε ο Ριπιτσιπιτσιίπ. «Αποκλείεται, Μεγαλειότατε.»

«Αυτό λέω κι εγώ» φώναξε ο Δρινιανός.

«Από πού κι ως πού;» είπε κοφτά ο Κασπιανός, και για μια στιγμή τους φάνηκε φτυστός ο θεός του ο Μιράζ.

«Η Μεγαλειότης σου να με συγχωρεί» είπε ο Ρύνελφος από κάτω, «μα αν το 'κανε κάποιος από μας, δε θα τον έλεγες λιποτάκτη;»

«Ρύνελφε, μέτρα τα λόγια σου!» είπε ο Κασπιανός.

«Καλά σου λέει, αφέντη» είπε ο Δρινιανός.

«Μα τη Χαίτη του Ασλάν!» φώναξε ο Κασπιανός.

«Θα μου κάνουν κουμάντο οι υπήκοοί μου;»

«Εγώ δεν είμαι υπήκοός σου» είπε ο Έντμουντ, «και σου το ξαναλέω: αυτό που θες, δε γίνεται».

«Τι θα πει δε γίνεται;» φώναξε ο Κασπιανός.

«Μεγαλειότατε, ας πούμε καλύτερα πως δεν επιτρέπεται» είπε ο Ριπιτσιπιτσιίπ και υποκλίθηκε βαθιά. «Εσύ είσαι ο Βασιλιάς της Νάρνια, κι αν δε γυρίσεις πίσω, θα προδώσεις όλους σου τους υπηκόους – και προπάντων τον Καλοβολίκ. Δεν επιτρέπεται να διασκεδάσεις με περιπέτειες σαν απλός ιδιώτης. Κι αν η Μεγαλειότητά σου δεν ακούσει της φωνής της

λογικής, εγώ και κάθε αφοσιωμένος ναύτης σ' αυτό το πλοίο, έχουμε χρέος να σε αφοπλίσουμε και να σε δέσουμε, ώσπου να 'ρθεις στα συγκαλά σου.»

«Πολύ σωστά» είπε ο Έντιμουντ. «Και τον Οδυσσέα τον είχαν δέσει οι σύντροφοί του για να μην πλησιάσει τις Σειρήνες.»

Ο Κασπιανός είχε πιάσει κιόλας τη λαβή του σπαθιού του, αλλά τότε μίλησε η Λούσυ: «Κι ύστερα, μην ξεχνάς: υποσχέθηκες στην κόρη του Ραμάντου πως θα ξαναγυρίσεις».

Ο Κασπιανός κοντοστάθηκε. «Α, ναι... Είναι κι αυτό...» είπε. Δίστασε μια στιγμή, κι έπειτα φώναξε δυνατά: «Ας γίνει λοιπόν το θέλημά σας. Το ταξίδι μας τέλειωσε και πρέπει να επιστρέψουμε! Ανεβάστε τη δάρκα!».

«Αφέντη» είπε ο Ριπιτσιπιτσίπ, «δεν επιστρέφουμε όλοι. Όπως σου έλεγα και πριν...».

«Σιωπή!» ούρλιαξε ο Κασπιανός. «Ποιος κάνει κουμάντο εδώ μέσα; Πείτε του Ποντικού να σωπάσει!»

«Η Μεγαλειότης σου έδωσε όρκο να είναι καλός βασιλιάς για τα Ζώα Που Μιλούν» είπε ο Ριπιτσιπιτσίπ.

«Καλός βασιλιάς για τα Ζώα Που Μιλούν» είπε ο Κασπιανός. «Όχι για τα Ζώα Που Δε Βάζουν Γλώσσα Μέσα Τους!». Κι έξαλλος απ' το θυμό, κατέδθηκε σαν σίφουνας την ανεμόσκαλα και κλείστηκε στο κάσαρο δροντώντας πίσω του την πόρτα.

Οι άλλοι, που μπήκαν σε λίγο να του μιλήσουν, τον βρήκαν εντελώς αλλαγμένο. Ήταν κατάχλομος και τα μάτια του δακρυσμένα.

«Δε χρειάζεται να πείτε τίποτε» τους πρόλαβε. «Έχασα την ψυχραιμία μου κι έγινα γελοίος. Μου το

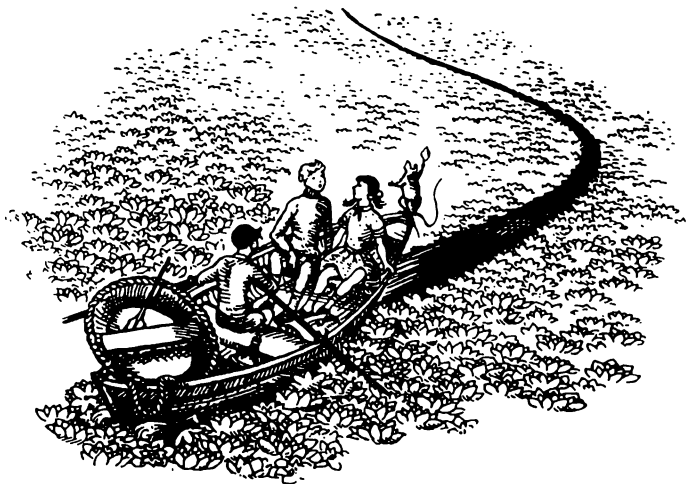
’πε κι ο Ασλάν. ‘Οχι, δεν ήρθε – πώς να χωρέσει σε τόσο μικρή καμπίνα; ‘Ομως, το κεφάλι του χρυσού λιονταριού ζωντάνεψε και μου μίλησε. Και τα μάτια του... ‘Ηταν τρομερά. ‘Οχι, όχι, δεν αγρίεψε... Μου μίλησε όμως αυστηρά... τουλάχιστον στην αρχή. Μα και πάλι, τρομερός ήταν... Και μου είπε... μου είπε... Δεν το αντέχω. Είναι φριχτή τιμωρία. Εσείς θα συνεχίσετε – ο Ριπ, ο ‘Εντμουντ, η Λούσυ και ο Ευστάθιος. Κι εγώ θα μείνω πίσω. Μόνος. Αμέσως. Μα δεν έχει νόημα πια...»

«Αγαπημένε μου Κασπιανέ» είπε η Λούσυ, «αφού το ‘ξερες. Αργά ή γρήγορα, έπρεπε να ξαναγυρίσουμε στον κόσμο μας».

«Ναι» είπε ο Κασπιανός πνίγοντας έναν λυγμό, «αλλά όχι τόσο γρήγορα!».

«Θα σου περάσει ώσπου να φτάσεις στη Χώρα του Ραμάντου» είπε η Λούσυ.

Και πραγματικά, του πέρασε του Κασπιανού, αλλά ο χωρισμός ήταν πολύ μελαγχολικός και θλιβερός, κι έτσι δεν πρόκειται να σας τον περιγράψω. Κατά τις δύο το μεσημέρι, φόρτωσαν στη δάρκα τρόφιμα, νερό (κι ας ήξεραν πως δε θα τα χρειαστούν) και το βαρκάκι του Ριπιτσιπιτσιίπ, και την κατέβασαν από τον *Ταξιδιώτη της Αυγής* στο υγρό λιβάδι με τ’ άσπρα κρίνα. Κι ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* σήκωσε όλες του τις σημαίες, κι οι ναύτες κρέμασαν στα μπαλόνια του καραβιού όλες τις ασπίδες, για να τιμήσουν την αναχώρηση των φίλων τους. Κι όταν οι τέσσερις δρέθηκαν πια στη δάρκα, ανάμεσα στα κρίνα, είδαν τον *Ταξιδιώτη της Αυγής* να ορθώνεται πελώριος κι επιβλητικός κι αγαπημένος, σαν το σπίτι τους, κι έπειτα να μακραίνει, να στρίβει δυτικά με τα κουπιά, και να χάνεται απ’ τα μάτια τους. Η Λούσυ δεν έκλαψε, κι

ούτε ένιωθε όπως μπορεί να νομίζετε. Το φως, η σιωπή, η ερεθιστική μυρωδιά της Ασημένιας Θάλασσας – ακόμα κι η μοναξιά, μ' έναν παράξενο τρόπο – ήταν πολύ συναρπαστικά.

Δε χρειάστηκε να τραδήξουν κουπί, γιατί το ρεύμα τους οδηγούσε σταθερά στην ανατολή. Κανείς τους δεν έφαγε ούτε κοιμήθηκε. Όλη εκείνη τη νύχτα και την επόμενη μέρα έπλεαν ανατολικά, κι όταν ξημέρωσε η τρίτη μέρα – με μια λάμψη που εσείς κι εγώ δε θα την αντέχαμε ούτε με μαύρα γυαλιά – είδαν μπροστά τους το θαύμα. Ένας τοίχος ορθωνόταν ανάμεσα στη δάρκα και στον ουρανό, ένας γκριζοπράσινος τοίχος που τρεμούλιαζε κι άστραφτε και λαμποκοπούσε. Κι όπως ξεπρόβαλλε ο ήλιος, τον είδαν πίσω από τον τοίχο, κι ο τόπος πλημμύρισε χρώματα, όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Κατάλαβαν τότε πως ο τοίχος ήταν ένα πελώριο κύμα, καρφωμένο

αιώνια στην ίδια θέση, σαν το νερό που γκρεμίζεται απ' τον καταρράχτη. Θα 'χε καμιά δεκαριά μέτρα ύψος –κι όπως το ρεύμα τους έφερνε ολοταχώς προς τα εκεί, κανένας δε φοβήθηκε. Όλοι ήξεραν πως δεν κινδυνεύουν, όπως θα το ξέρατε κι εσείς στη θέση τους. Και τώρα, είδαν κάτι, πίσω απ' το κύμα και πίσω απ' τον ήλιο, γιατί τα μάτια τους είχαν δυναμώσει απ' το νερό της Τελευταίας Θάλασσας, και δε θάμπωναν πια. Είδαν λοιπόν τον ήλιο που ανέτελλε, και παραπίσω, στ' ανατολικά, μια οροσειρά τόσο ψηλή, που οι κορφές της δε φαίνονταν –εκτός κι αν τις είδαν κι οι τέσσερις και μετά το ξέχασαν. Όμως, απ' ό,τι θυμούνται, ουρανός δε φαινόταν πουθενά. Και τα δουνά πρέπει να θρίσκονταν έξω απ' τον κόσμο, γιατί κάθε δουνό, ακόμα και το πιο χαμηλό, έχει πάγους και χιόνια στην κορφή του, μα εκείνα εκεί ήταν ζεστά και καταπράσινα, γεμάτα δάση και καταρράχτες, όσο ψηλά κι αν τα κοιτούσες. Άξαφνα, ένα απαλό αεράκι φύσηξε απ' την ανατολή, κι η κορφή του κύματος γέμισε αφρούς και σχήματα, και τα ήσυχα νερά της θάλασσας ρυτιδώθηκαν. Μόνο μια στιγμή κράτησε εκείνο το αεράκι, μα πρόλαβε να κουδάλήσει κάτι, που τα τρία παιδιά δε θα το ξεχάσουν ποτέ: μια ευωδιά κι έναν ήχο, σαν μουσική. Αργότερα, ο Έντμουντ και ο Ευστάθιος αρνήθηκαν να το σχολιάσουν, μα η Λούσυ είπε: «Σου ράγιζε την καρδιά». «Γιατί;» τη ρώτησα, «τόσο λυπητερή ήταν;» «Λυπητερή; Όχι δα!» μ' έκοψε η Λούσυ.

Κι έτσι, κατάλαβαν κι οι τέσσερις, χωρίς αμφιβολία, πως έβλεπαν πέρα απ' το Τέλος του Κόσμου, τη Χώρα του Ασλάν.

Εκείνη τη στιγμή, μ' ένα μαλακό κρακ, η δάρκα κόλλησε στο θυτό. Το νερό ήταν τόσο ρηχό, που δεν

μπορούσαν να συνεχίσουν. «Εγώ θα προχωρήσω μόνος μου» είπε ο Ριπιτσιπιτσιπ.

Κανένas δεν προσπάθησε να τον μεταπείσει, γιατί όλα τώρα έμοιαζαν να 'χουν ξανασυμβεί, ή να 'ναι γραμμένα από τη μοίρα. Τον βοήθησαν λοιπόν να κατεβάσει το βαρκάκι του, κι ο Ποντικός έδγαλε το σπαθί του («Δε θα το ξαναχρειαστώ» είπε) και το πέταξε μακριά, στην ανθισμένη θάλασσα. Και το σπαθί έπεσε και καρφώθηκε όρθιο, με τη λαδή του έξω απ' το νερό. Έπειτα ο Ριπιτσιπιτσιπ τους αποχαιρέτησε, δάζοντας τα δυνατά του να φανεί λυπημένος για να μην τους πληγώσει, γιατί μέσα του σκιρτούσε από ευτυχία. Κι η Λούσυ, για πρώτη και τελευταία φορά, έκανε αυτό που λαχταρούσε πάντα: τον πήρε αγκαλιά και τον χάιδεψε. Στο τέλος, ο Ποντικός μπήκε διαστικά στο βαρκάκι του, έπιασε το κουπί, και το ρεύμα τον πήρε και τον ταξίδεψε μακριά, σαν μαύρη κουκίδα πάνω στα λευκά κρίνα. Μόνο το κάθετο κύμα δεν είχε κρίνα, κι έμοιαζε με ομαλή, καταπράσινη πλαγιά: και το βαρκάκι, τρέχοντας όλο και πιο γρήγορα, ανηφόρισε το κύμα. Και για μια στιγμή, αλλά μόνο μια στιγμή, είδαν το βαρκάκι με τον Ριπιτσιπιτσιπ στην κορφή του κύματος, κι έπειτα το 'χασαν απ' τα μάτια τους, κι από τότε κανείς δεν ξανάδε το γενναίο Ποντίκι. Εγώ, όμως, είμαι δέβαιος πως ο Ριπιτσιπιτσιπ έφτασε σώος και αβλαβής στη χώρα του Ασλάν, κι ακόμα και τώρα που μιλάμε, ζει και βασιλεύει.

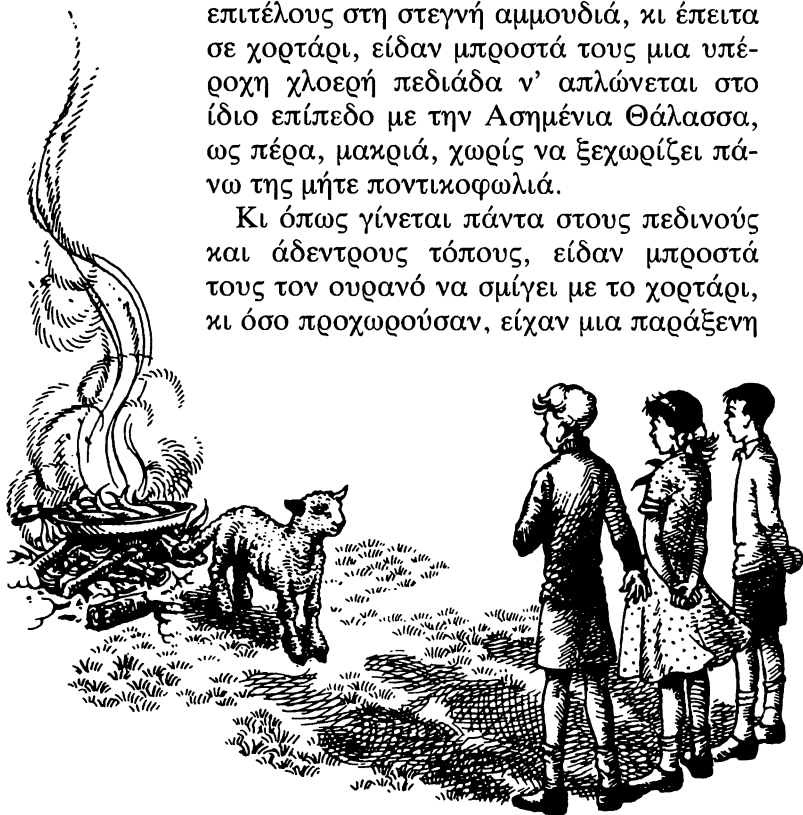
Ο ήλιος ανέβηκε κι άλλο, σθήνοντας το όραμα των Βουνών Έξω από τον Κόσμο. Το κύμα έμεινε στη θέση του, μόνο που πίσω του φαινόταν πια ο γαλανός ουρανός.

Τα τρία παιδιά βγήκαν από τη δάρκα και προχώ-

ρησαν πλατσουρίζοντας στα νερά –όχι προς τα εκεί που ορθωνόταν το κύμα, αλλά νότια, με το νερένιο τοίχο στ' αριστερά τους. Γιατί; Ούτε κι εκείνα δε θα 'ξεραν να πουν. Αυτός ο δρόμος τούς ήταν γραμμένος. Κι ενώ στον *Ταξιδιώτη της Αυγής* ένιωθαν –και ήταν– μεγάλοι, τώρα είχαν ξαναγίνει παιδιά, και προχωρούσαν πιασμένα χέρι χέρι μέσα στα κρινάκια. Δεν ένιωθαν κούραση. Το νερό ήταν ζεστό και γινό-

ταν όλο και πιο ρηχό. Κι όταν πάτησαν επιτέλους στη στεγνή αμμουδιά, κι έπειτα σε χορτάρι, είδαν μπροστά τους μια υπέροχη χλοερή πεδιάδα ν' απλώνεται στο ίδιο επίπεδο με την Ασημένια Θάλασσα, ως πέρα, μακριά, χωρίς να ξεχωρίζει πάνω της μήτε ποντικοφωλιά.

Κι όπως γίνεται πάντα στους πεδινούς και άδεντρους τόπους, είδαν μπροστά τους τον ουρανό να σμίγει με το χορτάρι, κι όσο προχωρούσαν, είχαν μια παράξενη

αίσθησις: εδώ, ο ουρανός δε χαμήλωνε να σμίξει με τη γη. Ήταν ένας γαλάζιος τοίχος, αστραφτερός, χειροπιαστός, στερεός, όμοιος με γυαλί. Δεν άργησαν να δεδαιωθούν. Σε λίγο ο τοίχος ήταν μπροστά τους.

Όμως εκεί, ανάμεσα στον τοίχο του ουρανού και στα παιδιά, κάτι λευκό ξεχώριζε πάνω στο χορτάρι – τόσο λευκό, που τα μάτια τους δεν άντεχαν να το κοιτάξουν. Κι όταν πλησίασαν, είδαν πως ήταν ένα Αρνάκι.

«Περάστε να φάτε κάτι» είπε το Αρνάκι, με μια γλυκιά, γαλατένια φωνή.

Πρόσεξαν τότε πως στα χόρτα άναβε μια φωτιά, και πάνω της ψηνόταν ένα ψάρι. Τα παιδιά κάθισαν κι έφαγαν, γιατί πεινούσαν πολύ, πρώτη φορά μετά από τόσες μέρες, και το ψάρι ήταν το πιο υπέροχο πράγμα που γεύτηκαν ποτέ.

«Σε παρακαλώ, Αρνάκι» είπε η Λούσυ, «από δω πάνε για τη Χώρα του Ασλάν;».

«Ναι, αλλά εσείς δεν μπορείτε να πάτε» απάντησε το Αρνάκι. «Για σας, μόνο στον κόσμο σας υπάρχει πόρτα για τη Χώρα του Ασλάν.»

«Τι;» φώναξε ο Έντμουντ. «Στον κόσμο μας; Περνάει απ' τον κόσμο μας δρόμος για τη Χώρα του Ασλάν;»

«Σ' όλους τους κόσμους υπάρχουν δρόμοι που οδηγούν στη χώρα μου» είπε το Αρνάκι, και το χιονόλευκο μαλλί του άστραψε εκτυφλωτικά, καστανόχρυσο τώρα, και το σχήμα του άλλαξε – και να, ο Ασλάν ξεπρόβαλε θεόρατος μπροστά τους, σκορπίζοντας φως απ' τη χαίτη του.

«Αχ, Ασλάν!» φώναξε η Λούσυ. «Πες μας, πώς θα 'ρθούμε στη χώρα σου απ' τον κόσμο μας;»

«Χρόνια και χρόνια θα σ' το λέω» είπε ο Ασλάν,

«μα δε θα μάθεις πόσο μικρός ή πόσο ατέλειωτος είναι ο δρόμος. Μάθε μόνο πως περνάει πάνω από ένα ποτάμι. Κι αυτό το ποτάμι μην το φοβηθείς, γιατί εγώ είμαι ο Πρωτομάστορας των Γεφυριών. –Ελάτε τώρα, ελάτε. Θ’ ανοίξω την πύλη του ουρανού να σας στείλω στον κόσμο σας».

«Ασλάν, σε παρακαλώ» είπε η Λούσυ, «πριν φύγουμε, πες μας πότε θα ξανάρθουμε στη Νάρνια. Σε παρακαλώ! Και κάνε να ξαναρθούμε γρήγορα».

«Αγαπημένη μου» είπε γλυκά ο Ασλάν, «εσύ κι ο αδερφός σου δε θα ξαναγυρίσετε στη Νάρνια».

«Ασλάν!» φώναξαν και τα δυο παιδιά, απελπισμένα.

«Παιδιά μου, μεγαλώσατε πια» είπε ο Ασλάν. «Τώρα πρέπει να ’ρθείτε πιο κοντά στον δικό σας κόσμο.»

«Μα ξέρεις, δεν το λέω για τη Νάρνια» είπε κλαίγοντας η Λούσυ. «Για σένα το λέω. Δε θα σε ξαναδούμε πια; *Γίνεται να μη σε ξαναδούμε;*»

«Και βέβαια θα με ξαναδείτε, καλή μου» είπε ο Ασλάν.

«Δηλαδή... δηλαδή υπάρχουν και στον κόσμο μας;» είπε κομπιάζοντας ο Έντμουντ.

«Υπάρχω» απάντησε ο Ασλάν, «μόνο που έχω άλλο όνομα. Πρέπει να μάθετε να με φωνάζετε με το άλλο μου όνομα –γι’ αυτό σας έφερα στη Νάρνια. Στη Νάρνια με γνωρίσατε λίγο. Στον δικό σας κόσμο θα με γνωρίσετε καλύτερα».

«Κι ο Ευστάθιος;» ρώτησε η Λούσυ. «Ούτε αυτός θα ξαναρθεί;»

«Παιδί μου» είπε ο Ασλάν, «γιατί ρωτάς αφού δε θες να μάθεις; Ελάτε, ανοίγω την πύλη του ουρανού!» Και τότε ο γαλάζιος τοίχος σκίστηκε (σαν

κουρτίνα) και το τρομερό, κατάλευκο φως, η απαλή χαίτη του Ασλάν, ένα λιονταρίσιο φιλί στο μέτωπό τους, κι έπειτα το δωματιάκι της Λούσου στο Καϊήμπριτζ στο σπίτι της θείας Αλμπέρτα.

Μένει ακόμα να σας πω δυο τρία πράγματα. Ο Κασπιανός με τους δικούς του έφτασε με το καλό στο Νησί του Ραμάντου, κι οι τρεις Λόρδοι ξύπνησαν. Κι ο Κασπιανός πήρε γυναίκα του την κόρη του Ραμάντου και ξαναγύρισαν στη Νάρνια. Κι η κόρη του Ραμάντου έγινε Μεγάλη Βασίλισσα, μητέρα και γιαγιά Μεγάλων Βασιλιάδων. Όμως, στον δικό μας κόσμο, όλοι άρχισαν να λένε ξαφνικά πως είχε στρώσει ο Ευστάθιος κι είχε γίνει «άλλο παιδί». Όλοι, εκτός από τη Θεία Αλμπέρτα, που τον έδρισκε πολύ συνηθισμένο και βαρετό, κι όλο γκρινίαζε πως τον είχαν χαλάσει τα Πηβενσόπουλα!

ΑΓΡΙΕΣ
ΠΕΡΙΟΧΕΣ
ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΝΑΡΝΙΑ

ΤΑ ΕΦΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΜΟΥΙΑ

ΜΙΡΕΝ

Κόκκινο
Λιμάνι

ΓΚΑΛΜΑ

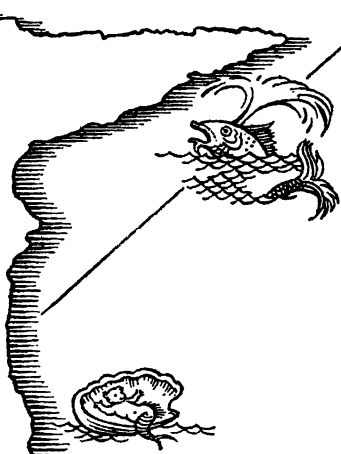
Κάτο Παράβελ

ΚΟΛΠΟΣ
ΤΗΣ
ΚΑΛΟΡΜΙΝΑΣ

ΤΕΡΕΒΙΝΘΙΑ

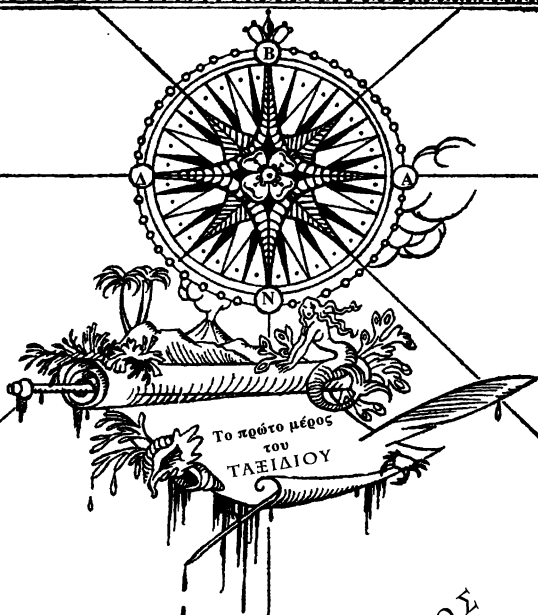
ΑΡΧΕΛΑΝΔΗ

ΚΑΛΟΡΜΙΝΑ

Κάπου εδώ μπήκαν
στο πλοίο

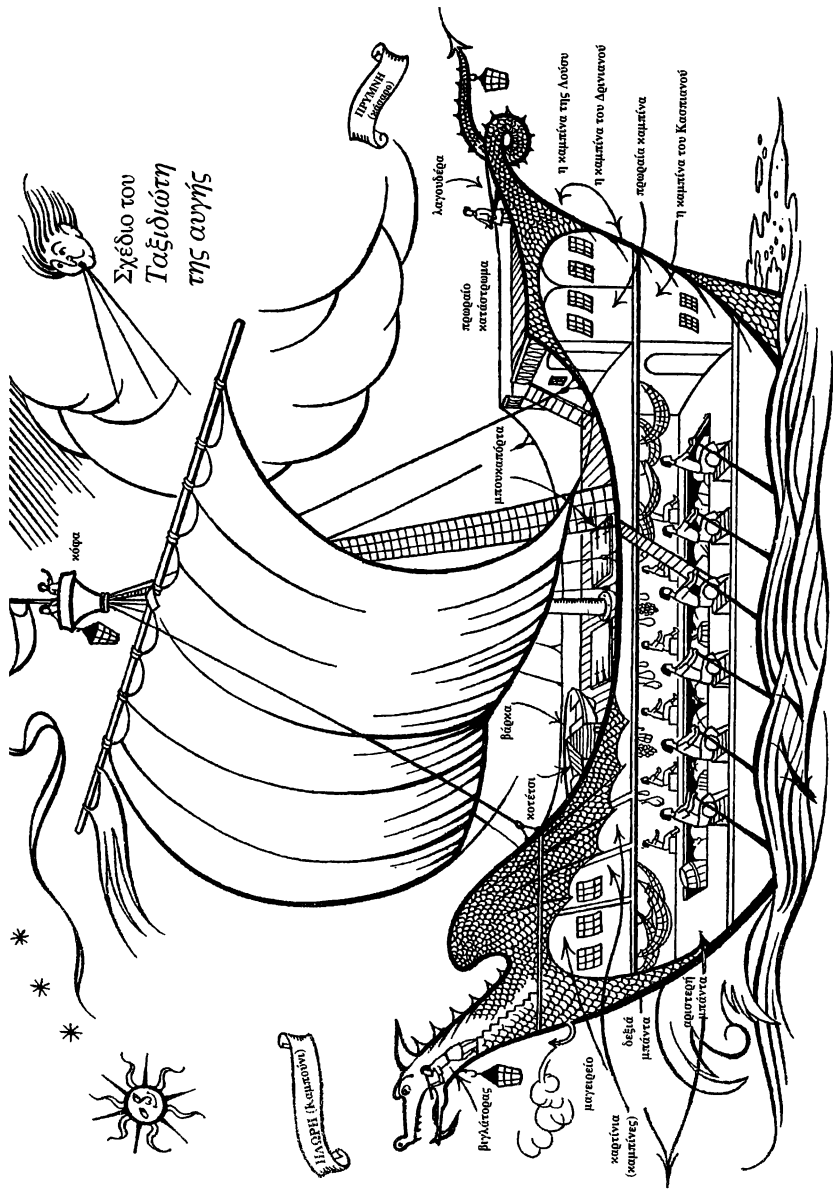
Το πρώτο μέρος
του
ΤΑΞΙΔΙΟΥ

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

ΦΕΛΙΜΑΘ
ΑΒΡΑ
ΝΤΟΟΡΝ

ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΘΚΕΑΝΟΣ

Σχέδιο του
Ταξιδιώτη
της αυγής

κόρα

ΠΡΑΜΗ
(ράβδος)

λεγονόρα

πρωτό
κατάστημα

μποναπόρα

βάρα

κοτέσι

βιγλάτορας

καρίνα
(καρίνες)

μυτερό

δεξιά
μάτινα

πρωτό
μάτινα

πρωτό
καρίνα

η καρίνα του Καστανού

η καρίνα της Λούσι

η καρίνα του Λαριανού

ΠΛΩΡΗ (ΚΑΙΤΑΡΩΝ)

Εικονογράφηση εξωφύλλου
Cliff Nielsen, copyright
© 2002 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

Μακέτα εξωφύλλου
© 2002 by Harper Collins Publishers

Κείμενο © 1955 C.S. Lewis Pte. Ltd.

Εικονογράφηση βιβλίου της Pauline Baynes,
copyright © 1955 C.S. Lewis Pte. Ltd.

Δημοσιεύτηκε από τις Εκδόσεις Κέδρος
με την άδεια της C.S. Lewis Company Ltd.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΠΕΡΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η NARNIA... όπου ένας δράκος ξυπνά...
όπου τα άστρα περπατούν στη γη...
όπου όλα μπορεί να συμβούν.

Ένας βασιλιάς και μερικοί σύντροφοί του
ξεκινούν ένα ταξίδι που θα τους οδηγήσει
πέρα από κάθε γνωστή γη.
Καθώς πλέουν όλο και πιο μακριά,
σε νερά που δε βρίσκονται
σε κανένα χάρτη, ανακαλύπτουν
πως η αναζήτησή τους δεν είναι αυτή
που φαντάζονταν και πως τα πέρατα
του κόσμου είναι μόνον η αρχή.